

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK FANTASY ROMANCE

KING OF FLESH & BONE

THE PALE COURT BOOK ONE

LIV ZANDER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Et ve Kemik'in Kralı

SOLUK SARAY BİRİNCİ KİTAP

İçindekiler

Olgun İzleyiciler İçin

Yaramaz versiyonunu görmek ister misiniz?

1. [Ada](#)
2. [Ada](#)
3. [Ada](#)
4. [Ada](#)
5. [Ada](#)
6. [Ada](#)
7. [Enosh](#)
8. [Ada](#)
9. [Ada](#)
10. [Ada](#)
11. [Enosh](#)
12. [Ada](#)
13. [Ada](#)
14. [Ada](#)
15. [Ada](#)
16. [Ada](#)
17. [Enosh](#)
18. [Ada](#)
19. [Ada](#)
20. [Ada](#)
21. [Enosh](#)
22. [Ada](#)
23. [Enosh](#)
24. [Ada](#)
25. [Ada](#)

Benimle bağlantı kurun! (Hayır, gerçekten, lütfen yap!)

Telif Hakkı© 2022 yazan Liv

Zander ISBN-13: 978-1-955871-

00-6

www.livzander.com

info@livzander.com

Kapak Resmi: [Darling Kapak](#)

[Tasarımı](#) Düzenleme: [Silvia's](#)

[Reading Corner](#) Tüm hakları

saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, olaylar, yerler veya diğer unsurlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Uyarı: Bu kitap yetişkinlere yöneliktir.

Olgun İzleyiciler İçin

Ayrıntılar için www.livzander.com adresini ziyaret edin.

Yaramaz versiyonunu görmek ister misiniz?

[VIP Salonuma erişim için buradan bültenime katılın.](#)

Ada

"The dead are restless." Yağmurun pencereden mezarlığa doğru baktım, evin içindeki hava ter ve amniyotik sıvının tatlılığıyla yoğunlaşmıştı. "Şimdi ıkmaya başlasan iyi olur yoksa kocası mezarından çıkacaktır."

Zemin bu kadar ıslak ve yumuşakken diğer cesetler de öyle. Ama benim John'um da onlardan biri...? İki yaz kayaya çarptığı yerde kafatası açıkta, su dolu derisi deri pantolonuna yapışmış halde köy meydanında mı yürüyecekti? Hayır, onun toprak kalmasını sağladım.

Ne de olsa onu oraya ben koydum.

"Hayır. Henüz değil!" Sarah yatağının kenarına çömeldi, gözyaşları kırmızı damarlı yanaklarından aşağı süzülüyordu ve parmaklarını hasır şilteye gömdü. "Sabaha kadar tutabilirim."

Alnımdaki sarı tüyleri fırçalayarak daha iyi görebilmek için dövülmüş toprak zemine diz çöktüm. Uyluklarından aşağı akan damlalar yoktu, cildi kabarık kırmızı ve şişti, bacaklarının arasında ilerlemeyen koyu renkli bir saç teli vardı... Helfa adına, bebeği içeride tutmak için bütün akşam kafasını itmiş miydi?

"Artık oyalanmak yok." Sarah'nın terden sıırıslıklam olmuş kombinezonunun üzerinden sırtını okşadım, diğer elim bacaklarını daha da açarken kumaşı yukarı doğru topladım. "İstesen de istemesen de bu çocuk geliyor."

Titreyen Sarah'nın sesi samanların bir iniltiye dönüştü. "Ada, onun ölü mü yoksa gerçekten canlı mı olduğunu bilememe düşüncesine dayanamıyorum. Sabaha kaç saat var?"

"Bu kaderden kaçmak için çok fazla kişi var." Herkes dolunaydan korkardı ama hiçbiri böyle bir gecede çocuk doğurmakla lanetlenmiş kadınlar kadar korkmazdı. "Yapmam gerektiği gibi kocamın mezarına ağırlık yapmak yerine, yardımımı istediğinizde buraya geldim."

"İçeride tutmak için... dışarı çıkarmak için değil!"

Hem anneyi hem de çocuğu riske atmak aptalca bir fikirdi. Kafa derisi, başını taçlandıran beyaz altında daha da mora dönmüştü. Ölüyor muydu? Çoktan ölmüş müydü?

Dolunayda sadece dört bebek , hepsi de ertesi sabah yaşıyordu.

Bu kadar şanslı olmayan diğer ebelerden duydum. *Ölü bebeklerin teselli edilemez bir şekilde çığlık attığını, diğer cesetlerin inilti çukurlarında inledikleri gibi inlediklerini* bildirdiler.

İnleme ukurları.

Bu kelimeyle ürperdim.

Geçen ay boyunca topladığımız cesetler, hırıltılı sesleriyle Hemdale'de yankılanmaya başlamıştı bile. oğunu köyün etrafında bulduk, ancak dolunayda nehre düşüp balık kafeslerine takılma alışkanlıkları da vardı.

Tekrar Sarah'ya baktım. "Çocuğuşimdi çıkarırsan sabahı görecek kadar yaşayabilir. Kafasını bu şekilde bırakırsan... güneş doğduğunda beşiğinde üşümüş *olur*. Sen de kan kaybından ölürsün. Bu kadar çabuk mu ölümsüzlere katılmak istiyorsun?"

"Hayır," diye bağırdı, sesi yıpranan sabrım kadar inceydi.

Hayır, hiçbirimiz bunu istemiyorduk.

Ama hepimizin başına gelen buydu.

Kocalar. Yaşlılar. Anneler.

Herkesi. Bu

ocuk bile.

Ölülerin toprakta dinlenip çürümesi düşüncesi kulaklarımda saçmalıktan başka bir şey değildi. Kocakarı masallarına göre toprakların üzerindeki kötü bir lanetti bu; öfkeli bir tanrı tarafından gönderilmişti. İçimden alay ettim. Hepimizin suçlunun kim olduğunu bildiğibir hikâyeden başka bir şey .

Ya da *ne*.

Yağmurun sürekli cama vurması kaslarımı gerdi. "Sarah, lütfen. Hiçbir dul kadın ölü kocasının peşinden koşmamalı, hele böyle bir sağanak sırasında hiç. İt!"

İniltisi evi doldurdu, ocaktan gelen alevlerin tıslamasına ve ara sıra kötü terbiye edilmiş odunların patlamasına karıştı. Sonunda Sarah nefesini tuttu ve çabalayarak değerli bir santim kazandı. Güdük bir burun belirdi -pembe!

Pembe umut vericiydi.

"Tekrar!" Çocuğun başı elime kayınca, bir omzunun önce geçebilmesi için açısını değıştirdim. "Sadece birkaç tane daha. Kafası çoktan çıktı."

Bir sonraki kasılma bir çığlıkla geldi.

Bir de kapı açılırken paslı menteşelerin çıkardığı ve sokaktan gelen ağır duman kokusu. Dışarıda monoton bir mırıldanma sesi yankılanıyordu. Muhtemelen rahipler, köylüleri Hemdale'in iniltilerinin yanında silahlanmaya çağırıyordu.

"Bu da ne?" William kapıyı iterek kapattı, siyah fötr şapkasının kenarı gözlerinde parlayan öfkeyi zar zor gizliyordu. "Onun burada ne işi var?"

Sarah bir başka kasılma sırasında çığlık attığı için onun yerine ben cevap verdim: "Bu çocuğuşı dışarı çıkarmak."

"Seni karımın yanında istemiyorum." Aceleyle Sarah'nın yanına gitti, diz çöktü ve titreyen ellerini

onun. "O lanetin yüzünden kardeşimi öldürtmen yeterince kötü zaten."

İrkildim. "Komşuyu evime gönderip gelmemi istedi." "Ben de senin gitmeni , kadınsız."

Kadın olmayan.

Göğsümdeki bıçak gibi ağrı, elbisemin bağcıkları ciğerlerimi sıkana kadar büyüdü. Kısır, Helfa'nın kendisi tarafından cezalandırılmış, çarpık bir rahimle lanetlenmiş... Bazı insanların bana söylediği onca şey arasında, kadın olmayan en kötüsü ve en doğrusuydu. Kocasına erkek çocuk vermekten aciz bir kadına başka ne denirdi ki?

Çocuk Helfa'nın bir lütfuydu. Bir kızım bile olmamıştı. Belli ki lanetlenmişim.

Gözlerimdeki yanmayı kırıştırdım ve yuvarlak omurgamın izin verdiği kadar gururlu davranarak ayağa kalktım. "Gitmemi mi istiyorsun? Bana gayet iyi hizmet ediyor."

Katırım, arabayı John'un mezarına çekmek için yaşlı ve inatçı bir şeye ihtiyacım olması ihtimaline karşı ahırda koşum takımlarıyla duruyordu. Ama yağmur tekerleklerin sıkışmasına olmadan önce oraya varamayacaksam bu önlemin ne yararı vardı? Hiçbir işe yaramazdı.

Bebeğin omzu yerinden çıkınca Sarah çığlık attı. Bir amniyotik sıvı fişkırması ayaklarımın altındaki toprağı ıslattı, elbisemin eteklerine sıçradı ve havayı nemle kalınlaştırdı.

Hemen eğildim ve çocuğu yakaladım, sonra da "Lütfen çığlık atma" diye fısıldadım.

Çocuk sırtını dikleştirdi, uzuvları kaygandı, derisi beyaz bir balmumuyla kaplanmıştı. Küçük gözlerini bana baktı -benimkiler gibi maviydi- çevresini merakla inceliyordu. Ağzının göğsüme doğru sanki... sanki benimmiş gibi kök salmasıyla içimde bir sıcaklık kabardı.

Derin bir nefes çekerek söndürdüm. Çünkü o benim değildi ve hiçbir çocuk benim olmayacaktı. "O bir erkek."

Odaya ciddi bir sessizlik çöktü.

Sarah yüzünü şilteye gömdü ve samanlar hareketin altında çatırdayana kadar başını salladı.

Kalçaları yere çöktü göbek bağının toprağın üzerinde sürüklenmesine izin verdi.

William kaşlarını çatarak çocuğa baktı; rahatlama ve dehşet, ağzının kenarlarının yükselip alçalmasına izin veriyordu. "O... hayatta mı?"

Ağzım kurudu. O muydu?

William bana baktıkça ve Sarah kıpırdamadan durup bir cevap etrafımdaki hava daha da soğudu. Bir ebe olarak, annelerin hareketsiz bebeklerini kucaklamalarına etmişim. Dolunayda ağlayan bebeklerini salladıklarını, ancak ertesi sabah onu soğuk ve hareketsiz bulduklarını izledim. Bundan daha kötü bir lanet olabilir mi?

Çocuğu bir koluma alarak yatağın yanındaki tabureden örme bir battaniye aldım ve üzerine örttüm. Sıcaklığa ihtiyacı olmayabilirdi ama emin olana kadar ona bunu sağlayacaktım.

arkasında, ciğerlerinde kalan sıvılardan ıslak bir gargara gibi yükselen ilk çığlık, omurgamda bir ürperti .

Hiçbir anlamı
yoktu. Bütün
bebekler ağlar.

"Sabaha kadar söyleyemem." Ben de söylemek istemedim. "Emzirmek istemesi için dua et, ama... ölülerin açlık çekmeyeceği gerçeğine kendini hazırla."

William ayağa , oğlunu gibi kollarını kaldırdı ama kolları tekrar yanlarına düştü. "Ama o... feryat etmeye çalışıyor."

Feryat et. Wander.

Cesetler bir dolunay boyunca güneydeki Grileşen Kule'ye ulaşmanın peşinde huzursuzca koştular, ancak kule onları içeri almadığında ağladılar. Zalim bir siren gibi onları çağırıyordu, ceset yığınlarıyla çevrili taştan kale, içinde bulunduğumuz kötü durumdan sorumlu olan şeytanın yaşadığı yerd. Rahipler ona ete kemiğe bürünmüş şeytan, yoldan çıkmış bir diyardan gelen doğaüstü bir yaratık diyorlardı.

Et ve Kemiğin Kralı.

İsteksizliğine rağmen William'çocuğu uzattım. "Kordonu kes, doğum sonrasını bekle, sabaha kadar onu sıcak tut... ve dua et. John'un mezarını ."

Başımı pelerininin kapüşonunun içine çekerek dışarı çıktım, yağmur aceleyle *güm güm gümleyerek* keçeğe vuruyordu. Ara sıra inilti havuzundan yankılanan homurtular da buna karışıyor, damarlarımı huzursuz bir karıncalanmayla dolduruyordu. Bu şey bu ay fazlasıyla dolmuştu. Geçmişte cesetler gerçekten yanmış mıydı?

Muhtemelen başka bir hikayedir.

Adliye binasının köşesini döndüm ve mezarlığa giden tuğla kemerli yolu geçtim. Mezarların arasından akan su, bulutların ardında parlayan dolunayın yumuşak ışıltısıyla parlıyordu. Tahıl çuvalları ferforje demir parmaklıklara dizilmişti, ancak köylüler bazılarını mezarların üzerine taşımıştı.

"O kadar tahıl beni bir yıl doyururdu," diye mırıldanarak çite yaslanmış meşe kapıya doğru yöneldim.

Kenarı kavradım, topuklarımı vıcık vıcık toprağa gömdüm ve... Şeytana lanet olsun, bu şey çok ağırdı. Kapı yavaşça sürükleniyor, köşeleri yerden çalı çırpı koparıyordu. Ensemde ter oluştu ve kaslarım kısa sürede ağrımaya başladı. Biraz daha...

Kapı bir şangırtıyla yere çarptı ve diktiğim menekşeleri yağmurun tahta üzerindeki aralıksız altına gömdü. Çukurdan gelen ve artık bir inleme korosuna dönüşmüş olan sesi bastıracak kadar yüksek bir sestti bu ama Helfa'ya göre babamın protestosunu bastıracak hiçbir şey yapmadı.

"İliklerine kadar sıırılsıklam, ama lanet olası mezarı ağırlaştırmak zorunda." Ağarmış saçları kafatasına yapışmış, gut boğumlu parmaklarını bir tahıl çuvalına dolamış, çuvalı kapıya sürüklerken havaya küfrediyordu. "Onu sonsuza kadar tutamazsın Ada."

"Yirmi üç ay ve devam ediyor," dedim, soğuk nemden yanaklarım karıncalanmıştı. "Katırı arabanın önüne koymama yardım edersen yirmi dört. Toprak onu kazmaktan alıkoyamayacak kadar sıırılsıklam.

En iyisi arabayı kapıya koyayım."

"Tekerlekler sıkışırsa, bahara kadar arabayı ahıra geri götüremeyiz."

"Eğer John dışarı çıkarsa, onu kovalamam, bağlamam ve de onu mezarına götürmek için arabayı almam gerekecek," dedim, gözlerim babamın kırmızı lekeli mendilini karıştırırken çarpık parmaklarına gitti. Yine kan mı öksürmüştü? "Tekerlekler ne olursa olsun sıkışacak. Tercihen kocamın üstünde."

Gözlerim lekeli kumaşa mendilini hızla deri yeleğinin cebine soktu. "Gözlerin kızarmış, burnunun ucu parlıyor. Ağlıyorsun."

Neredeyse. "Sarah'nın bir oğlu vardı."

"Ölü mü diri mi?" Omuz silktiğimde yavaşça başını salladı. "William yardımın için para mı ödedi?"

"Hayır, ama bahse girerim gitmem için para verirdi. Acelem olması çok kötü."

"Sefil adam," diye . "Çok iyisin ve bu bir iltifat değil. Her zaman başkalarının sorunlarını üstleniyorsun.

Çoktan ölmüş bir adamın mezarını her zaman ağırlaştırıyorsun."

"Bir insan ancak verdiği söz değerlidir," babamın sözlerini çocukluğum boyunca ettiğim bir dua gibi tekrarlardım. "Hayatta John'u hayal kırıklığına uğrattım ama ölümdede onu hayal kırıklığına ."

Beş kış önce, Tarwood Şapeli'nde bir yemin etmiş, John'a bir kadının itaatkârlığı, bir annenin bereketi ve bir eşin sadakati üzerine söz vermiştim.

Verilen üç söz. İki söz

bozuldu. Üçüncüsünü

tutacağım.

Babam başını eğdi ve kaşlarını çatarak bana baktı, sonra da adımlarının su basan zeminde *sıçramasına* izin verdi. "Annen kadar inatçısın."

Hamamın beyaz badanalı ve mağrur bir şekilde durduğu batı köşesini döndük. Binanın yanında, Fletcher'ın iki oğlu inilti havuzunun kenarına çömelmişlerdi - toprak kenarlarını parmaklıklarla güçlendirilmiş derin bir başka bir şey değildi.

Elinde yaban domuzu mızrağı, en yaşlıları Gregory uzandı ve bir cesedin kafasını

dürttü. Ölü adam inledi.

Derin titreşim, çaresizlik, alt tonundaki ıstırap -ağlayan çiçek hastalığı ile kaplı bir boğazda tıkırdayan boğmaca öksürüğü gibi- diş etlerime ekşi bir tat verdi. Ceset, parmak eklemlerine kadar aşınmış parmaklarını tırmanmasını engelleyen şık ahşabın üzerinde sürüklüyordu.

Gregory mızrağı adamın karnına sapladı. Kanatlar öyle büyük bir delik açtı ki, mor bağırsaklar dışarı aktı ve ölü adamdan şiddetli bir tıslama yükseldi. Cesetler genellikle kışkırtılmadıkça bizi rahatsız etmezdi... ama o zaman sizi parçalara ayırabilirlerdi.

Yakındaki bir rahip çocuğa ters ters baktı. "Ölüleri rahatsız etmeyin."

Gregory omuz silkerek, "Bir yabancından başka bir şey değil," dedi. "Adamın yüzünü buralarda hiç görmedim. Çukuru açtığınızda gezinmesini engelleyen hiçbir şeyi dürtmüyorum. Eğer bir şey varsa, ölü rahatsız

bize."

"Ve biz bu şeytanı yok edene kadar da edecekler." Rahip köy meydanına doğru döndü, siyah cüppesinin etekleri çıplak ayaklarının üzerinde sallanırken sesinin gecenin kalabalığında yankılanmasına izin verdi. "Dinleyin beni! Bu diyarın iyi insanları Et ve Kemik Kralı' yakalamamıza yardım edene kadar sevdikleriniz huzur bulamayacak!"

Gregory, "Büyükannem krallığına kimsenin giremeyeceğini söyledi, bu yüzden onu dışarı sürükleyemeyiz," dedi ve bu da ona aylak seyircilerden ve çukurun kapısını açmaya hazırlananlardan birkaç baş sallama kazandırdı. "Bir keresinde Blighted Fields civarında çalışan bir tuzakçıyla tanışmıştım. Ölü hayvanların Afen Kapısı'ndan geçtiğini görmüş ama ölü ya da değil, hiç insan görmemiş."

"Helfa'ya dua edin," dedi rahip kollarını gökyüzüne doğru uzatarak. "Onu yakında yakalamamız için dua edin."

Alay ettim, kolumu babamın koluna doladım ve onu eve doğru giden patıkaya yönlendirdim. "Sanki rahipler ve tapınaklar... ne için? Son yüz yıldır mı?"

"Daha uzun." Babam tepeye doğru ayaklarını sürüyerek çıktı, evimizin duvarlarındaki boyalar yıpranmıştı. "Asıl soru, böylesine güçlü bir yaratıkla ne yaparsınız?"

Bahçeyi geçip evin yanındaki ahıra doğru . "Birisi bana daha önce yakalandığını ve ateşle kontrol altına alındığını söylemişti. Bir kitap olduğunu söylemişti-"

"Şşş..." Babam omzunun üzerinden baktı. "Rahiplere bu kadar yakınken kitaplardan bahsetmeyin. Bu şeytanla ilgili dinsiz yazılara nasıl yaklaştıklarını biliyorsun-"

Bang.

Demirin tahtaya şiddetli vuruşuyla tüm ahır sarsıldı. Panikle homurdanmalar birbirini izledi, hepsi agresif bir coşkuyla tekrarlanırken kalbimin her atışa ayak uydurmasına izin verdim.

Bang. Snort. Bang-bang. Snort.

Bir tekme daha.

Tahta parçalandı.

Bir toynak tahtayı delip geçerken kalbim boğazıma çarptı. Bu sefil günün sonu yok muydu? Ahıra doğru koştum, lanet olası katıra lanet okudum; o hayvan ölmek için daha kötü bir gün seçemezdi.

Babam aceleyle geldi. "Şu lanet hayvan. Dediğim gibi, hayvan geçen hafta kalkmayı reddettiğinde onu kasaba satmalıydın. Bütün ahır yerle bir edecek."

Yapmalıydım, yapabilirdim, yapardım...

Hiçbiri John'u yerde tutmadı.

Arabaya doğru döndüm. "Ben ipleri getireyim de onu bağlayalım."

"açtığınız anda canavar Lanetli Tarlalara doğru yönelecektir."

"Mezarlık o için bana uyar," dedim ve bir dizi ip aldım. "En azından inatçı şey bir kez olsun benim istediğim yöne . Kemiklerini Kral'ın yanında istediği kadar dinlendirebilir ama araba mezarın üzerinde durmadan olmaz."

Ahıra döndüm, tahtadaki boşluklardan gergin bakışlar kaçırdım. "Kenara çekil."

Mandal her tekmede avuçlarımda titriyor ve katırın çarpık *kişnemesiyle* son bulan her kişnemede titriyordu. Yaşlı Augustine hayattayken de inatçıydı ve büyük ihtimalle ölürken de daha iyi olmayacaktı.

"Sakin ol." Yavaş adımlarla beni ahırına götürürken, ellerim kaba ipin bir ucunu yakalayıcı bir ilmik haline getiriyordu. "O arabayı benim için bir kez daha çek, sonra cesetleri bıraktıklarında seni köyün kapısına kadar kendim götüreceğim."

Burun deliklerini şişirdi ve yeri eşeledi, gözleri panikle , gözbebekleri açık ahır kapısına . Deri koşum takımı yamuk duruyordu. Yırılmadan önce bir yere takılmış gereken bir kayış sallanıyordu.

İpi hayvanın boynuna geçirdim ve ilmiği toynakların çiğnediği yere indirdim. "Çok karanlık baba. Kapıyı daha geniş aç."

Daha fazla ay ışığı içeri süzüldü.

Augustine'in kulakları sağır eden ciyaklaması tüylerimi diken etti. Lanet şey nihayet ilmeğin içine girdiğinde, sert ve hızlı bir şekilde çekerek ipi kışının etrafında sıkıttım. İpi diğer tarafa salladım ve ikinci bir ilmik hazırladım. Katır buna da oldukça hızlı bir şekilde adım attı. Bu şekilde topallayan Augustine daha büyük bir şevkle tekmeledi ve ahır bu gücün altında inledi.

"Onu şimdi dışarı çıkaracağım." Ahşap bölmeye tırmanmadan önce ipin geri kalanını katırın boynuna doladım ve ucunu koşum takımına bağladım.

Babamın sesi içeri süzüldü. "Kendini öldürteceksin."

Dizginler elimde, topallayan Augustine'i ahırdan çıkardım, hayvan yanımda zıplayarak arabaya doğru ilerledi. "Başka bir köydeki bir Fletcher veledi onu parçalara diye John'un izin vermeyeceğim."

Babam aceleyle uzaklaştı, bir süre sonra milleri çekiştirmeye başladı. "Ben çevireceğim."

Augustine şaha kalktı, burun deliklerinden gelen nefes o kadar soğuktu ki artık dalgalanmıyordu. Dizginler yumruğumun sıkı kavrayışının içinde yanıyordu. .

"Dik kafalı piç." Katırı arabaya götürmeden önce koşum takımını düzelttim. "Hadi !"

Augustine'in tavırları çılgına döndü, inlemeleri çukurdaki cesetlerin hırıltılı niteliklerini aldı.

Bir kez daha şaha

kalktı. Arka ayağı

kaydı.

Augustine sendeledi.

Deri bir *çıtırtıyla* yırtıldı ve yanağıma bir kırbaç gibi çarptı. Tökezleyerek geri çekildim, omzum katırın affetmeyen sağrisına çarptı. Kaymadan önce topuklarım çamura battı.

Yer altından çekildi.

Thud!

Acı kafatasıma yayıldı. Karanlık

görüşüme girdi

Bir Şey bileğimi .

"Yardım edin! Canavar onu ölüme sürüklemeyen katırı yakalayın!" Babamın sesi etrafımda *yankılanıyordu* ama kısa süre sonra nal sesleri arasında kayboldu.

Bir de bebeğin bitmek bilmeyen ağlamaları.

Ada

Damper kumaş tenime yapıştı.
Thud.
Bir şey omurgamı dürttü.
Thud.

Acı içimi ve dışımı yiyip bitirdi.

Thud.

Ne olmuştu?

Yanan gözlerimi kırıştıtararak açtım ve koyu lavanta rengi gökyüzüne baktım. Neredeyse sabah mıydı? Tanrı aşkına, neredeydim ben? Omzuma bir gümbürtü daha geldi ve başım bir yana eğildi, gözbebeklerim parçalanmış giysilere, açık yaralara, siyah damarlı deriye takıldı-

Boğazımın arkasında bir çığlık oluştu ama çiğ kaslarımın arasında kaldı. Şok geçirip sessizliğe sağımda ve solumda sıralanan cesetlere baktım.

Bana doğru bakıyorlardı. Bir eli olmayan genç bir adam. *Hırsız.*

Derisinde kabarcıklar olan bir çocuk.

Çiçek hastalığı.

İkisi baktı ama yanlarındaki asker bakmadı, göğüs zırhı pasla kaplanmıştı, gözleri bir dizi siyah, açık deliğe saplanmıştı. Belki de omzundan geriye kalanın üzerinde oturan kargaya, parçalanmış kenarlarında kurumuş deriden biraz daha fazlası üzerinde sallanan koluna.

Yer değiştiren bedenimin ağırlığı altında bir şey çatladı. Dallar mı?

Kaslarım gerildi, ağrıdı, görüşümün kenarlarını bulanıklaştıran karanlığa karşı savaşarak omzumun üzerinden geriye baktım. çamur ve sefaletten oluşan bir iz uzanıyordu, her iki beş adam boyunda yığınlar halinde yığılmadıkları yerlerde yerden fışkıran ezilmiş cesetlerle .

Nefesim kesildi.

Bir sürü yığın.

Aslında böyle bir yeri sadece bir kez duymuştum.

Başımı kaldırdım ve her biri ıslak bir *patlamayla* havalanmadan önce çamura batan toynakların doğru baktım. Topallayarak yürüyen Augustine, ceset kalabalığını yararak ilerledi. Hareket edemeyecek kadar parçalanmış olanların üzerinden yürüdü ve kan donduran çatırtılarla onları yere serdi.

Geride kalanların üzerine sürüklendim.

Şeytana lanet olsun, kendimi kurtarmak zorundaydım.

Ayak bileğime sarılı deri parçasına uzandım. Biraz daha... Neredeyse... Acı kaslarımı ele geçirdi.

Başım yere ve kan dilimi ıslattı.

Sol gözümün köşesinden gri bir yapı yükseliyor, titreyen bedenimin üzerine soğuk bir gölge düşürüyordu. Lanet olası katır beni Lanetli Tarlalar'a sürüklemişti ama Grileşen Kule'ye giden Æfen Kapısı'nı geçemiyordum. Hiçbir insan giremezdi-

Gümbür gümbür vuruşlar yankılanan *çıtırtılara* dönüştü.

Ani soğuk kaslarımı felç etti. Karanlığa giden bir geçit boyunca bana eşlik etti ve panik kafamı doldururken damarlarıma girdi. *Burada olmamalıydım*. Yanlış yerde olduğumu iliklerime kadar hissettim.

Rüzgârın ıslığı bizi uzun takip etti ama derine indikçe kayboldu. Onun yerine, çevredeki taşlardan şiddetli bir *crshh* yankılandı.

"Şarap. Her zaman... şarap." Ses alçak bir gümbürtüydü, ardından tabakların kırılması gibi *bir crshh* daha geldi. "Hepsinde bal likörü mü bitmiş? Tek bir bira mıydı?"

"Eğer istediğin bal , en yakın köye bir gün gidebilmem için vücudumdaki yeterince uzun tutmalısın. Sanki zaten senin kafana yetecek kadar şarap bulmakta yeterince zorlanmıyormuşum gibi."

Derin ses hırladı, "Diline dikkat et, Orlaigh." Son bir *takırtı* ve Augustine durdu.

Sallanan kuyruğu görüş alanımın çoğunu kapatıyordu ama kil testilerin parçalarının dağıldığı beyaz basamakları seçebiliyordum. şarap damlıyordu, hepsini çevreleyen soluk kaymaktaşının üzerinde kırmızı su birikintileri vardı.

"Ah, zavallı hayvanı ölesiye çalıştırdılar, değil mi?" Katırımın dört sağlam bacağının arasında siyah çizmeler belirdi ve Orlaigh'in sesi yumuşadı. "Koşum takımını çıkarma zahmetine girmedin, ha? Ne güzel bir hayvansın , yorgun kemiklerini efendinin yanına dinlenmeye getiriyorsun."

Kemikler efendileriyle birlikte dinlenecek...?

Vücudumu şiddetli bir titreme kapladı, ciğerlerim artan çaresizliğe karşı . Gerçekten Grileşen Kule'nin içinde miydim? Hayır. Bu kötü bir rüya olmalıydı. Bir rüya. Evet, sadece bir rüya. Sadece bir dr-

Koşum sallanırken bileğime öyle bir acı saplandı ki keskin bir nefes aldım...

...ve boğuldu.

Bir gargara kaburgalarımın etrafında oynadı, genişledi, göğsüm acımasızca sertleşene kadar şişti

Basınç. Sıcak ve kalın bir şey boğazımı tıkadı, öksürüklerin altında fokurdadı, ta ki başımı çevirdiğimde hepsi bir anda yerinden çıkana kadar. Diş etlerimi kapladı, aralıklarını doldurdu ve hepsini dışarı atarken morina karaciğeri yağı gibi çenemden aşağı damladı.

Kan.

Rüya olamayacak kadar sıcak.

Clop. Clop.

Ayak sesleri.

"Ah dhia!" Orlaigh iki elini göğsüne götürdü, solgun yüz hatlarında gözlerinin kaplayan aynı ince siyah damarlar vardı.

Konuşan bir ceset mi?

Ama... nasıl?

Başını merdivenlere doğru çevirdiğinde gri saç örgüleri yer değiştirdi. "Gelip bunu görsen iyi olur." Adam iç çekti. "Katır likörü taşıyor mu?"

"Hayır."

"Ale?"

Orlaigh başını salladı, elleri basit, yeşil kareli pamuklu bir elbiseyle örtülü geniş kalçalarına dayanana kadar aşağı kaydı. "Genç bir kız."

Yavaş adımlarımın altında çömler çıkırdıyordu, ama tabanların çamura sürtünmesi kısa sürede kulaklarımdaki kan akışına yer açtı. Kalbim durmaksızın çarparak ağrıyordu, ama sadece bir adam katırın etrafından dolanana kadar... sonra kalbim durdu.

Hayır, .

Soğuk, renksiz gözler benimkilere kilitlenmişti, düz burunlu ve sert çeneli yüze yerleştirilmişti, hepsi uzun siyah saçlarla çerçevelenmişti. Beyaz, çözülmüş gömüğünün üzerine dökülen saçları, düzgün göğsünü zar zor gizliyordu ve etekleri siyah pantolonunun içine sokulmuştu.

Zengin işlemeler yok.

Altın zincirler yok.

Süsleme yok.

Hiçbir şey onun bir insandan fazlası olduğunu göstermiyordu -bu dünyadan olmayan kötü bir yaratık- yine de onu olduğu kişi olarak tanıdım. Ne mağrur duruşundan, ne kibirli kaşlarından, ne de gözlerinin üzerimde gezinirken aldığı serbestlikten. Hayır, Et ve Kemiğin Kralı olarak ele veren şey, etrafındaki havanın ta kendisiydi, sanki dalgalar ve dalgalar halinde ondan gelen bir ürperti gibiydi. Bir de üst dudağını büken iğrenme .

öne eğdi, ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Bu ölümlü sarayıma nasıl girdi?" Orlaigh Augustine'in kıcını kaşdı ve tek taraflı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Akrabam kızı katıra bağladı."

Kral'ın bakışları tenime saplanan deri gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Bu yeni bir hile mi? Bu saraya davetsiz gelmeye cüret mi ediyorsun? İstenmeden mi?"

Dudaklarım aralandı, dilsizdim, her bir özür zaten kan gölüne dönmüş boğazımın gerisinde boğuluyordu

tekrar. Görüşümün etrafında aydınlık ve karanlık zerreler titreyordu. gerekiyordu.

. . Uyan-

"Konuş!" Kral'ın haykırışı kemiklerime çarpmadan önce duvarları parçaladı. "Bana hâlâ bir ruhla yanan gözlerle bakıyorsun ve hâlâ aklın başındayken bu cevabı vermeni istiyorum." yürüdü, çömelirken çizmesinin ucu belime değdi. "Bu senin kötü türünün yeni bir hilesi mi? Şimdi söyle bana, boynunu kırmadan önce dışarı çıkararak merhamet gösterebilirim. Ya da sessiz kal ve ebedi sadakatin lanetini öğren."

"Şimdi, şimdi," diye mırıldandı Orlaigh, omurgasındaki tüm diklik gitmişti, "bırak da genç kız konuşsun-"

Kral elini yüzüne doğru kaldırarak onu susturdu, gözleri hâlâ bana sabitlenmişti. "Dudaklarını birbirine dikmeden ve kendi dilinde izin vermeden önce kapa çeneni. Sessiz kalmasını istediğim kişi beni rahatsız etmeyi bırakmıyor ve cevap beklediğim kişi de konuşmuyor." Dizlerinin üzerine çökerek dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, sesi bir fısıltı gibiydi. "Sözlerimi dinle, ölümlü. Sana Soluk Saray'da iş bulmadan önce cevap versen iyi edersin. Eğer sonsuza dek Dünya'da dolaşmanın karanlık bir kader olduğuna inanıyorsan, o zaman seni temin ederim ki bana hizmet etmek insanoğlunun kötü suçları için daha büyük bir cezadır. Şimdi canavarları bile içeri almamalı mıyım?"

Bir kan ve korku yumağını yuttum. "F-forg... ough-"

Şiddetli bir öksürük çabalarımı yarıda kesti, kıpkırmızı damlacıklar Kral'bol gömleğini, gevşek bağların ardındaki geniş göğsünün derisini ve hatta yanağının yarısını .

Orlaigh başını salladı, kalın kaşları kırışmıştı ve yüzünde bir parça acıma ifadesi . "Lass kendi kanında boğuluyor."

Kral elini yüzüne götürdü ve kanı sildikten sonra kırmızı lekeli parmaklarına baktı.

Parmaklarını tereddütle bana doğru uzattı, dudakları artık ayrıktı.

Yanağımı avuçladı. Ten

tene değdi.

Beklenmedik sıcaklık karşısında irkildim.

Kral da öyle.

Sanki onu yakmışım gibi elini geri çekti, ayağa kalkmak için kendini itti ve aynı anda bir adım geriye tökezledi. "Çok... sıcak."

Fırtına habercisi sonbahar bulutlarının rengindeki o sinir bozucu gözleriyle bana baktı. "Seni kim gönderdi? Ölümlü bir kral mı? fahişelerini beni cezbetmek için ağaçlara bağlamıyorlar da hayvanlara mı bağlıyorlar?"

"Yarı ölü bir genç kızdan cevap alamazsın," dedi Orlaigh. "bakılırsa her kafatasına çarpmış ve içeri girerken her sivri kemiğin üzerinden sürüklenmiş. Ayağı bükülmüş. Bana bir tuzak gibi görünmedi."

Kral Augustine'e doğru bir adım attı. "İnsanoğlunun görünüşü aldatıcıdır."

Ayak bileğime bağlı bükülmüş deri kayışı tuttu ve çekti. Çok az bir çabayla kayış koptu ve bacağıma sert kaymaktaşına çarptı. Acı tenime battı, etimi yaktı, bacağıma büktü.

Vücutum ip gibi. Öyle bir çığlık attım ki katır bile ses boğulana kadar bir kez daha dans etti.

"Hiçbir ölümlü ölmeyecek ve krallığımda huzur bulamayacak." Kral'ın emri, çarpık duvarlardaki beyaz , çarpık tavana ve üzerinde durduğu zemine kadar çıplak bırakılmış, yaşamdan yoksun bir odada . "Onu dışarı çıkarın ve ceset yığınlarından birinin üzerine atın..."

Sesi etrafımdaki her şeyle birlikte kayboldu. Karanlık bir kez daha istila etti ve onunla birlikte başka bir ses, sevilen birinin rahatlatıcı kucaklaması gibi garip bir ses, beni karanlığın en parlak ışık yoluna dönüştüğü yere doğru çekti.

"Bana gel," diye ses. "Bırak nefesini alayım."

Bacaklarım kaskatı kesilmiş, kıpırdamadan ışığa doğru adım attım. Aydınlık tüm varlığımı kapladı, acıyı, ıstırabı ve-

"Ona gitmeni yasaklıyorum!" diye hırladı Kral ve göğsüme ağır bir yük çöktü. "Ölmen ve beni yeminimi bozan biri haline getirmen yerine etini onarmayı ve seni hayatta tutmayı tercih ederim."

Acı iki kat artarak beni boğdu ve ışıktan uzaklaştırdı. Ciğerlerim yanıyor, bacaklarım , sırtım kamburlaşıyordu... Uzun, derin bir nefesle göğsümü odanın soğuk havasıyla doldurana kadar ölüme karşı savaştım. Boğazımdan aşağı, kaburgalarımdan geçerek, şimdi tamamen genişleyen bir boşluğun derinliklerinde yanıyordu. Kan tadı ağızımdan kayboldu ve acı hafif bir zonklamadan biraz daha fazlasına dönüştü.

Gözlerim kapandı.

"Orlaigh, Nocten Kapısı' ayrıl," dedi Kral. "En yakın yerleşim yerinden yiyecek al ve onun... ölümlü ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa."

Vücutum yer değiştirdi, ağır uzuvlarım çırpındıkça ağrıyan eklemlerimi çekiştiriyordu. Sıcaklık karnıma doğru bastırdı. Taze kar tabakasının üzerine serpilmiş kül gibi burnuma yayılan kokuda bir terslik vardı.

"Kalbin sonsuza dek atacak ve hizmetimdeyken sıcak bedenine hiçbir yaş gelmeyecek, küçük ölümlü." Kral'ın karanlık fısıltısı terden kavrulmuş şakağıma çarptı. "Soluk Saray'a hoş geldin."

Ada

Darklık bir melodi mırıldandı, ardından dişlerin kayayı kazıması gibi bir ses geldi. *"Et ve yara ve deri ve kemik, onun bedenini tahta besleyin."*

Bir ürperti beni uykumdan kopardı.

Üstümde, iç içe geçmiş kökler gibi şekillenmiş beyaz, gözenekli taşlar kemerli tavanın etrafından dolanıyordu, bazı noktalarda sararmış, bazılarında ise koyu yosun lekeleri vardı. Biberiye ve et kokan hava, içinde yatağım ve küvetten başka bir şey olmayan bu çıplak odaya hiç .

Orlaigh bana baktı, irisleri soluk bir yeşildi. "Yaşayanlar senin ölümler gibi uyuduğunu söylediler."

Ağrımın büyük bir kısmı geçtikten sonra kendimi yukarı kaldırdım, çıplak bedenimin üzerine örtülmüş gri kürklerle hareketle yer değiştirdi. "Ne kadar baygın kaldım?"

Omuz silkti ve kavanozlar, kâseler ve şişelerle kaplı bir taş yığınının doğru döndü. "Gözlerini kapattığın andan açtığın ana kadar."

Ve bu ne kadar sürdü? Düzinelerce soru beynimi kurcalıyordu. John tabutu kırıp topraktan sürünerek mi çıktı? Kuleye doğru topallayıp orası ile burası arasında bir yerde bir yabancıyı bulup bir çukura atması için çökmek mi? Babamın benim başladığım işi bitirmiş olma ihtimali neydi?

Baba! Endişeden hasta olmalıydı.

Orlaigh'in çömlekleri karıştırdığı yere baktım. "Saatler mi? Günler mi?"

"Ölümler zamanı umursamaz," dedi. "Bir an. Bir gün. Sonsuza kadar. Bizim için hepsi aynı."

Dua edin, zamanla şey sizin için aynı olacak."

Titreme geri döndü, nefesim dalgalar halinde yükselecek kadar soğuk bir odaya karşı derim çakıllaştı. "Eve dönmek zorundayım."

Orlaigh'in elbisesinin mavi-yeşil kareli eteği, ellerinin arasında tuttuğu küçük bir sürahiyle geri dönüp oturduğunda hareketle birlikte aktı. "Yahni soğumuş ama ekmek taze. Önce bundan bir yudum al."

Pürüzsüz çömlekler çatlamış dudaklarıma bastırdı ve soğuk su büzülmüş dudaklarıma çarptı.

Dar bir boğazdan aşağı yutulmadan önce diş etleri. Su mideme bir kaya gibi çarptı ama hepsini boşalttım.

"Kokun çürümüş ve bu bir cesetten gelen bir şey anlamına geliyor." Ona baktığımı fark edince gür kaşlarını kaldırdı. "Cesetlerin etrafında dikkatli mi oluyorsun?"

Sadece aniden soru sorarlarsa. "Nasıl hareket ediyorsun? Konuşuyor musun?"

"Efendi ruhumu bedenime bağladı." Sesinin alt tonunda bir parça dehşet vardı. "Düşüncelerim bana ait, ama bedenim sadece o isterse özgürce hareket ediyor. Ah, benim zavallı kemiklerimi sarayda herhangi bir erkek kadar efendice kovalıyor. Elli iki yıl boyunca küçük lordların ve leydilerin arkasını topladım; sonsuza kadar da onun arkasını toplayacağım."

Kral'ı düşündükçe mideme bir kramp girdi. "Bazılarının onun hakkında söyledikleri doğru mu?" "Birçok yerde birçok şey söylüyorlar."

"Yüzlerce yaşında mı?"

Göğsünden alçak bir homurtu yankılandı. "Daha yaşlı."

"Otuzunu geçmemiş gibi görünüyor." Hayatının baharında bir adam, beni ne kadar kolay kaldırdığının anısı, ne kadar buğulu olsa da hafızamda hâlâ taze. "Nereden geliyor bu adam? Topraklarımızı neden lanetledi?"

"Bundan asla bahsetme, genç kız." Kadın boş kavanozu çıkıntının üzerine bıraktı, sonra da kürkleri geri çekerek beni odanın ısırın soğuşuna maruz bıraktı. "Seni elimden geldiğince temizledim, ama ihtiyacın olan şey iyi bir yıkanma, kızım. Hadi bakalım!"

"Kış kadar soğuk. Yok mu-"

"Ateş yok. Asla ateş yok." Kısa boylu, tombul kadın elini uzattı, teninde ben geldiğimde sahip olduğu o siyah damarlar yoktu. "Bu konuyu Efendi'ye açmayın yoksa onu on yıllarca sürecek kötü bir ruh haline sokarsınız."

İlginç.

Kaslarımdaki gerginliğe rağmen nefes aldım ve kaçma dürtüsüyle savaştım. Kral olsun ya da olmasın, ona hizmet etmek gibi bir niyetim yoktu, hele de sonsuza dek. Ama nerede olduğum ya da eve nasıl dönebileceğim hakkında hiçbir fikrim olmadan koşmak...?

Aptalca bir iş.

Orlaigh'in elini tuttum ve ayağa kalktım, diğer elimi de kötü bir alçakgönüllülük çabasıyla kendimi örtmek için kullandım. "Bu oda ne?"

"Usta bunu sadece senin için yaptı."

"Yaptı mı? Bu da ne demek oluyor?"

Orlaigh elini karşıda duran kaymaktaşıdan gemiye doğru salladı. "Atlayın."

Çıplak tabanlarım evdeki hamamda olduğu gibi ahşaptan değil, bu odadaki, bu krallıktaki diğer her şeyle aynı malzemeden yapılmış bir küvete çarptı. Titrek parmaklarım zarıfçe yuvarlatılmış kenarı boyunca gezindi, ara sıra iğne büyüklüğündeki deliklerin sıyrılması dışında tenime karşı pürüzsüzdü.

Ayak parmağımı küvete daldırdığımda suyun yüzeyinden buhar çıkıyordu ve ben hemen

geri çekildi. "Soğumuş."

Orlaigh bir elini suya daldırdı. "Bana yeterince sıcak geldi ama sanırım soğuk bir vücut zayıf bir yargıçtır." Kıtık odasının sonundaki beyaz oymalı kapılara doğru döndü. "En iyisi bana Efendi diyelim."

Küvetin kenarını bir kez daha kavradım ve içine girdim. "Onunla yüzleşmektense donmayı tercih ederim." Derin bir nefes alarak kendimi dibe bıraktım, kollarımı göğüslerimin üzerine sardım. "Bana sabun yıkanırım."

Orlaigh beyaz bir kalıp lor sabunu aldı ama başını sallayarak geri döndü. "Sırtın zar zor kapanmış yaralarla kaplı. kapacaklar. Etleri benim için büyük çaba gerektirir. Şimdi kafanı suya sok ve saçlarını ıslat."

Bana söyleneni yaptım ve başım suya dalana kadar küvetin içinde kaymaya devam , parmaklarım saçlarımın dağınık yuvasını karıştırdı. Titreyerek doğrulduğum anda Orlaigh çubuğu kafa derime sürttü. "Beni bulduğun beyaz oda neydi?" Oraya varabilirsem, çıkabilirim. "Katırım Beni bir kemerin içinden karanlık bir geçide sürükledi."

"Taht odası."

"Buraya uzak mı?" Orlaigh'in hareketleri yavaşlayınca, "Beni oraya götürürseniz, yaralarımı iyileştirdiği için efendinize teşekkür etmek isterim" diye ekledim.

"Dinle beni genç kız, benden kaçamazsın Usta. Sonsuza kadar değil." Beni kenara için omzumdan çekiştiren kadının buz gibi eli içimi ürpertti. "Koridor cesetlerle dolu."

Hemdale de öyleydi. "Hayatım boyunca cesetlerle tanıştım."

"Bu türden değil. Her kaçmaya çalıştığında seni ona geri sürüklerler. Hiç denemediğimi mi sanıyorsun?"

Bir yolu olmalıydı... "Ne zamandır buradasın?"

"On yıllar. Yüzyıllar. Hepsi bu-"

"Ben de sana," dedim, umudum isterken omuzlarım çökmüştü.

Orlaigh'in başımı okşaması bana kadının bir müttefik ya da en azından bir arkadaş söyledi. Bana yardım eder miydi? Belki de cesetlerin dikkatini dağıtır ve böylece Kral'ın cezasından kaçabilirdim?

Fahişe.

Kelime hâlâ yankılanıyordu.

Beni bu şekilde işe alır mıydı? Bir erkeğe benziyorsa, bir erkeğin ihtiyaçları var mıydı? Bu önermeyle göğsüm gerildi.

John bir keresinde beni geneleve satmakla tehdit etmişti - karısı kısır çıktığında bir koca olarak buna hakkı vardı. Yüzüne bir tokat atmıştım. da bana iki kez daha sert bir tokat atmıştı ama bir daha asla tehdit etmemişti. O zaman bu kaderden kaçmıştım ve şimdi de kabul etmeyecektim.

Savaşmadan olmaz.

Küvetin malzemesine bir çivi çaktım, su incileri parmaklardan aşağı aktı ve orada oluşan çentikte toplandı. Taş değil. Taht odası bu kadar boşsa tüm bunları kim inşa etti-

"Uyandı." Kral'ın sesi omurgamı dikleştirdi, yaklaşırken botların her yavaş daha da *güçlendi*. "Bizi yalnız bırakın."

, Orleigh bir ceset için bile doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı.

"Ama-" "şimdi."

Kadının omzumdaki elinin ağırlığı daha ağır, daha soğuk ve hiçbir şekilde rahatlatıcı olmadı.

Daha da kötüsü, ayağı kalkıp uzaklaşırken ortadan kaybolmasıydı. "Ustamın emrettiğı gibi..."

Ayak sesleri çoktan kapanmış kapıların ardında yitip gittikten sonra bile Kral , konuşmadı ve ben de konuşmadım. Kalbim benim yerime konuştu, her atışı durgun suyun yüzeyinde fısıldayan bir titreşim gönderdi.

Uzun nefesi etrafımdaki havayı daha da soğuttu ama keskin emri damarlarımdaki kanı dondurdu. "Ayağı kalk."

Korkumu gizlemek için olabildiğince sığ nefes alarak, kulakları sağır eden su damlalarına doğru yükseldim. Kollarımla göğüslerimi daha sıkı sararken, diğeri elimi kasıklarımı örtmek için indirdim.

"Senin krallığına ayak basmayı hiç istemedim." dişlerim kelimeleri ısırdı. "Ama etimi onardığın için teşekkür ederim."

Vücudunun sıcaklığı omurgamda gezinirken sessizliği küçümsemesinin bir uzantısından başka bir şey değildi. Madem biz ölümlülerden bu kadar nefret ediyordu, o zaman beni neden tutuyordu? Delilerin onu yatıştırmak için bakireleri Lanetli Tarlalar'daki ağaçlara nasıl bağıladıklarına dair hikâyeleri herkes duymuştu. Çoğu ağaç gövdesine bağlanarak ölmüş. Neden beni görmezden gelmiyorsun? Beni geri göndermiyorsun? Tanrım, neden beni öldürmedin?

"Mahkemem çok... soğuk." Nazik parmaklar omzumdaki ıslak saçları okşadıktan sonra sırtımdan aşağıya doğru inerek başımı eğmemi sağladı. "Sus... asla dokunuşumdan kaçma ölümlü, ya da sıcaklığını benden esirgeme."

Dokunuşu tenimin altında bir sıcaklık yarattı, kemiklerimin iliklerine kadar işledi ve beni içten içe ısıttı. "Benden ne istiyorsun?"

"Sen söyle bana. Bir kadının yumuşak teninden, sıcak ve teslimiyetçi etinden ne isteyebilirim ki?"

Başımı salladım.

"Hayır mı?" Belli belirsiz kıkırdaması kürek sızlattı. "Sana bu bedeni nasıl kullanacağımı anlatmak istiyorum ama aceleci davranmayalım ve daha basit bir soruyla başlayalım. Adın ne, küçük ölümlü?"

Ölümlü.

O... ölümsüz müydü?

Sertçe yutkundum. "Ada."

"Ada..." Sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlası olarak çıktı, neredeyse adımla okşar gibiydi. "Tenine dokunulmamış değıl. Bu seni ya bir fahişe ya da kocası olan bir kadın yapar."

Bir sıcaklık parlaması çenemin yükselmesine neden oldu. "Kocam iki yaz önce öldü."

"Sana hiç çocuk vermeden mi?"

ani bir boşluk hissettim. Bunları nasıl bilebilirdi? "Hayat bana hiçbir zaman

çocuklar."

Bir kadın olarak başarısızlıklarımın cezası.

Hayır, kadın değil.

Kadın olmayan biri.

Kral'ın emri tırmaladı. "Arkanı dön ve dışarı çık." İçimdeki her şey gerildi.

Evliliğimizin ilk iki yılında John dışında hiçbir erkeğe vücudumu göstermemiştim. "Bu iyi değil."

Parmakları arkadan boğazıma dolandı ve dudakları şakağımda gezinirken, "Henüz görmediğim, hissetmediğim ya da heyecanlanmadığım hiçbir yanın yok. Ne zaman bana itaatsizlik etmeyi düşünürsen, bil ki seni yapabilirim. Ve hiçbir şey, *hiçbir şey* beni seni yapmaktan daha fazla sıkamaz."

Onunla yüzleşmek için kendimi hazırladım. Hayat, gururumun çoğunu elimden almıştı. Geriye kalan parçayı kimse alamazdı, o bile.

Döndüm.

...ve pişman oldum.

Kral, beni soluk soluğa bırakan sert bir güzellik yayıyordu, uzun boylu fiziği erkeklik ve güçle şekillendirilmişti. Koyu renk kirpikler gri gözlerini taçlandırıyor, göğüslerimi sakladığım yerde gezinirken gözlerinde karanlık bir şeyler titreşiyordu. Dolaşan bakışları, elini kaldırına kadar karnımdan aşağıya, daha aşağıya, çakıllı deride bir iz bıraktı-

Keskin bir nefes aldım.

Parmakları benimkilerin üzerine yerleşti, elimi kasıklarımdan çekti ve ben dışarı çıkarken destek olarak tuttu. "Seni kim gönderdi?"

Boğazım . "Beni kimse göndermedi." "Beni aptal mı sanıyorsun?"

Onun kaba bir piç olduğunu düşündüm. "Ayağım katırın koşumuna dolandı ve hayvan beni Hemdale'den sürükledi. Baba Helfa'nın üzerine yemin ederim ki-"

Saçlarımı kavradı, yüzümü kendisine o kadar yaklaştırdı ki nefesine yapışan içkinin tadını . "Kim?"

"Helfa..." Titreyen dudaklarımın arasından fısıldadım. "Dua Tanrı."

"Ölümlüler ve onların hikâyeleri." Dudaklarını beyaz dişlerini gösterecek kadar aralarken içki, kül kar kokusuna . "Sana verilen tanrıya ihanet ediyorsun ve onu kazıkta yakıyorsun, sonra da kendi tanrını mı yaratıyorsun? Yemin etmen gerekiyorsa ölümlü, benim üzerime yemin et. Derinin, terinin, yara izlerinin üzerine yemin et."

Kavrayışının izin verdiği ölçüde başımı salladım, kafa derim yanıyordu. "Tüm bunların üzerine yemin ederim."

"Ölümlüler pek çok şey üzerine yemin eder ama pek azı doğru çıkar." Saçımı tutuşunu bıraktı, sadece parmaklarının bir tutam boyunca taramasına izin verdi"Karşında kimin durduğunu , küçük ölümlü?"

Başparmağı göğsümün kabarıklığı boyunca ilerlediğinde kıvrıldı. "Etin Kralı ve

Bone."

Ciğerlerinden yüksek sesli bir kıkırdama yükseldi. "Ah... şimdi de kral mı oldum? ." Gözlerim ona doğru kayd. "Ben-"

"Kralının önünde eğil, benim küçük ölümlüm. Reveransa dersin? Ölümlü krallar onları saraylarından kovdular mı, yoksa ben böyle bir görgü kuralını hak etmiyor muyum?"

Hayatımda ilk kez reverans yaparken bakışlarının altında damarlarım ısındı. Çırılçıplak. "Bir fahişe için bile ne kadar cansız," dedi, öfkenin tenimi iğnelemesine izin vererek. "Ne kadar kötü bir durum Önce biranız, sonra da beni ayartmak için genç bakireleriniz bittiyse, topraklarınız da bitmiş olmalı." Mantıklı yanımla sessiz kalmamı söylüyordu.

Yine de elini tokatlayarak uzaklaştırdığımda gururum onu susturdu. "Ben fahişe değilim!"

"Diz çök!" Bağırışı dizlerimi çöküp sert zemine çarpana kadar yumuşattı, ne kadar çekersem çekeyim, yer değiştirirsem değiştireyim, savaşırsam savaşayım bir santim bile kıpırdamadı. Neden hareket edemiyordum? "Sus, emirlerime karşı gelme. İşte... kalbini sakınleştir."

Kaslarım sanki bir tür büyüyle devre dışı bırakılmış gibi halsizleşti, bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için zorlarken başım dönüyordu. "Bırak beni gideyim."

"Peki türünün geri kalanına krallığıma nasıl girdiğini anlattın mı?" "Babam hasta... belki de ölüyor."

"Elbette öyle. Tüm ölümlüler gibi." Bir köle gibi diz çöktüğüm yere çömeldiğinde zalim kahkahası gözlerindeki sert bakışla eşleşti. "Örneğin, seni hâlâ dışarı taşıyabilir ve boynunu kırabilirim, ama ah... bu iyi bir hizmetkâr için ne büyük bir kayıp olurdu. Çok genç ve güzelsin, sıcaklığına ihtiyaç duyarak bana eziyet ediyorsun."

Kaşlarımı çattım.

"Oh, bilmiyor muydun? Sana nasıl dokunduğumu hatırlamıyor musun..." Yanağımı , uzaklaşmaya çalıştığımda dudakları orantısız bir sırtışı büründü ama... yapamadı. "Her parçan, küçüğüm, bana sonsuza kadar hizmet edecek, o gür dudaklarından başlayarak. Ben boğazının arkasına iterken onlar benim uzunluğumun etrafını saracaklar. Ve bir kez tohumumun tadını ezbere bildiğinde, diğer tüm delikleri benimle oynayacak hale getireceğim. İhtiyaçtan titreyene kadar doldurmak ve germek için, serbest bırakılmanıza izin vermem için bana yalvarın."

Kaslarımın güçsüzlüğüne rağmen doğruldum. "Bana bütün bunları yapabilirsin ama yalvardığımı asla duyamayacaksın."

"Hayır mı?" Gözleri bacaklarımın arasına kaymadan önce üst dudağında korkunç bir seğirme oldu. "Elin, ölümlü. Şimdiden kendine dokunuyorsun, etin seni nasıl kullanacağıma dair vaatlerle ısınıyor." Gözlerim elimi kıvrımlarımdan hızla çektiğim yere düştüğünde, utanç içimi kemirdi. Daha da kötüsü, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek . "Yalvaracaksın. Ve eğer iyi bir ölümlü olursan, tohumumu senin etin etrafımda kenetlenirken harcayacağım. Şimdi, şimdi, ağlama Ada. İyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacın var, çünkü senin sıcaklığına olan açlığım çok büyük."

Ağlıyor muydum?

Evet, öyleydim, çünkü yanağımdan bir damla gözyaşı sildi ve gitti. koyduğu her mesafe adalelerime güç veriyordu ama ben dizlerimin üzerine çökmüş, kalbimin hızlanan atışlarını . Koridorlarda cesetler olsun ya da olmasın, buradan çıkmam gerekiyordu.

Onun fahişesi olmaktansa aptal olmayı tercih ederim.

Ada

Ellerim bacaklarımın arasında, üç parmağım ikinci boğuma kadar ıslanmış halde uyandım. Şişmiş kıvrımlarımı okşadılar, sıırsıklam merkezime doğru ittiler ve kanalımın içinde kıvrıldılar ta ki-

Mmm!

Müstehcen inlemem aklımı başıma getirdi ve elimi cinsel organımdan çektim. Tanrı aşkına, benim neyim vardı? Neden sikke şingirtısı duymuş fahişe gibi sıırsıklam uyanmış, avucumun kıvranıp duruyordum?

Parmaklarımı bir kürke silerek ayağa kalktım ve odaya göz gezdirdim. Dört duvar arasında sıkışıp kalmıştım, tek ışık kaynağı her yeri saran kaymaktaşıdan yayılan büyülü bir parıltıydı. Gece miydi? Gün mü? Ne kadar zamandır-

Ürperdim.

Yine o ses vardı.

Koridordan yankılanan bitmek bilmeyen iniltilerin kakofonisi beni uyutmuştu. Kapıların ardında kırılğan cesetler homurdanıyor, hırıltılar çıkarıyor ve birbirlerine çarptıklarında uzuvlarını kaybediyorlardı. Onu görmüştüm! Şimdi oraya adımımı atsam, kahverengi dişlerini ve parmaklarını kollarımın derisine geçirirlerdi.

Biliyordum.

Çünkü denemiştım.

İki kere.

Gözlerim Orlaigh'nin yatağının ucuna koymuş olduğu, yıkanmış, kolalanmış, yırtık parçaları özenle dikilmiş kombinezona gitti. Ayaklarım dünkü adımlarımın yerde bıraktığı keçeleşmiş izlere geri dönerken içine girdim.

Boş odayı bir ileri bir geri geçtim, bakışlarım bir, iki kez kapıya kaydı. Koridorda kaç ceset görmüştüm? Beş mi? Yedi mi? Şeytana lanet olsun, volta atmak bana hiçbir cevap getirmeyecekti.

Cevap yok, kaçış yok.

Bacaklarım altımda kaskatı kesilmişti, kapılara doğru adım attım. Arkamdan gelen her homurtu

Kalbim. Her ayak sürüyüşü, doğru uzattığım parmaklarımı titretiyordu. Cesetler ne kadar hızlı koşabilirdi ki?

Kolu aşağı bastırdım. Bir aralık gıcırdayarak açıldı.

"Kaçmayı bile geçirme, genç kız," dedi Orlaigh, kapıda durduğu yerde, iki cesetle çevrili eliyle bir tokat atarak, üç, beş-

Sıkışarak içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Kötü zamanlamama lanet olsun! "Beni ispiyonlayacak mısın?"

"Hayır," dedi, onda bulabileceğimi düşündüğüm arkadaş gibi, ama ihtiyacım olan şey bir müttefikti.

"Yeterince uyudun mu?"

Yeterli mi? Çok mu fazla?

İçimi çektim, ne kadar uyuduğumu sorma zahmetine girmedim - bir saat ya da bir gün. "Efendinin başka bir kapı hakkında bir şeyler söylediğini duydum. Kaç tane ?"

"Dört."

"Ve nereye götürüyorlar?"

"Doğduğum yer olan Nocten Kapısı'nın ardındaki karlı dağlardan Solten Kapısı'nın ardındaki kayalık bozkırlara ve aradaki her şeye, insanın dört diyarına." Orlaigh kolunun üzerinde asılı duran bir elbiseyi siyah uçlu parmaklarının arasına sıkıştırdı ve tüm ışıltılı güzelliği içinde yayılmasına izin verdi. "Bak ustam senin için ne yaptı."

Yine bu kelime... *Yapıldı.*

Elimi elbisenin yumuşak kuyruğunda gezdirdim, yaprak şeklindeki yüzlerce parçası avucumun içinde hafifçe karıncalanıyordu. Neredeyse karmaşık altın telkari gibi, en ince ipek iplikler kahverenginin yüzlerce tonunda araya gelerek kâğıt gibi ince bir katman .

Orlaigh cesaretlendirici bir baş hareketiyle elbiseyi bana doğru uzattığında, elbisenin içine girdim. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Sanki biri yaprakları toplamış, yuvarlamış, preslemiş ve kuruduktan sonra birbirine dikmiş gibi."

Dudaklarını büzdü. "Efendi sizi görmek istiyor."

Nefesim, kaburgalarımı sıkıca saran kemikli korseye takıldı, uçları ciğerlerime ve dehşetin önsezili titreşimiyle yandılar.

Korku ve kararlılık.

Kral'la yüzleşmek zorunda kalsam bile, bu Soluk Saray'ı gözetlemek için bir fırsattı. Afen Kapısı ne ? Kral ne zaman yemek yedi? Odası neredeydi ve oraya ne zaman çekilirdi?

"Cildin koyulaşiyor." Tırnak yatağı boyunca uzanan siyah lekeleri işaret ettim. "Parmaklarındaki renk değişikliği ne?"

"Bu çürüme, genç kız. Soluk Saray bedenimi dinlendirmek istiyor ama Ustam biz cesetler parçalanmadan önce onu ortadan kaldırıyor."

Yakından bakınca, çürüme... iğrençti.

Yine de bunu dile getirmek kabalık olurdu, bu yüzden başımı salladım. "Yemeğimi almak için yakındaki köylere fark edilmeden bu şekilde gidebiliyorsun. Helfa hiçbir köylünün aniden konuşan ve yahni isteyen bir cesede güvenmeyeceğini biliyor."

"Hayır, genç kız. Bunu bir keresinde beni bulup kafamı öğrendim. En çok korktuğumuz şey anlamadığımız şeydir."

Şimdi onun için üzülüyordum. "Kral, hizmetindeyken sıcak bedenime yaşı gelmeyeceğini söyledi.

Bununla ne demek istedi?"

"Etin ve Kemiğin Kralı," diye alay etti ve elbisesinin ceplerinden bir çift ipek terlik çıkarıp *gümbür gümbür* yere bırakırken dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Evet, odandan çıktığında çok . Gördün mü genç kız, benim efendim etten ve kemikten oluşur. Zaman derini kırıştırır, o ise düzeltir."

Bu beni şaşırttı. "Yani ölüleri ve yaşayanları mı kontrol ediyor?"

Başını salladı.

Ve bu doğru olmalıydı.

Yoksa neden onun emriyle diz çökeyim?

Beyaz boncuklarla süslenmiş yumuşak deriden yapılmış ayakkabılarımı giydim. "Neden ruhunu bağladı ve seni bir hizmetçi olarak tuttu?"

Sanki parmakları bir zamanlar böyle bir ipeğin nasıl düşmesi gerektiğini biliyormuş gibi treni ustalıkla çekiştirdi. "Ah, genç kız, efendimden çaldım."

"Ne çaldı?"

Dudakları bir an için koyu mor bir çizgiye dönüştü. " için çok değerli bir şey; kaybı o kadar büyük ki adamı delirtti."

Kulağa doğru geliyor.

"Bir hazine mi?" Kadın hiçbir şey söylemedi ama ben yine de cevaplar için onu rahatsız etmeye devam ettim. "Topraklarımızı lanetlemesinin sebebi bu mu? Ölülerin toprakta çürümemesi için mi?"

"Bu bir lanet değil, genç kız." Uzandı ve saç tellerimdeki düğümleri temizledi. "Ustam artık Soluk Saray'dan ayrıлып diyar diyar dolaşıp çürümek istemiyor."

Çürümeyi yaymak için mi? Bunu daha önce hiç duymamıştım. Ama yine de yüksek rahipler Kral hakkındaki kitapların çoğunu yakmışlardı; onun hakkındaki hikâyeler çarpıtılmış parçalardan ve solan anılardan başka bir şey değildi. Orlaigh doğruyu söylerse ve ben kaçarsam, Kral peşime düşer ve Hemdale'e çürüme getirir miydi? John'a?

Kaçmak için bir neden daha.

"Gittiğinden beri uzun zaman geçmiş olmalı." Muhtemelen beni takip etme zahmetine bile girmeyecekti ve şimdi bunun iyi mi kötü mü olduğunu söyleyemiyordum. "Dışarıdaki cesetler parçalanıyor. Biri beni yakaladı ve bir parmağı koptu."

", çok yaşlılar ve çürümelerini engellemek için büyük çaba sarf ediyorum."

Ya da kısacası, kaba kuvvetle üzerlerine gidersem . "Kaç kişi koruyor

Tam olarak koridor mu?"

"Ah, genç kız, sana bunları söylüyorum çünkü nasıl olsa kendin öğreneceksin. Kaçış planları yaparak işleri için daha da zorlaştırma."

"Bir zamanlar senin yaptığın bir şeyi yapmaya çalıştığım için beni suçlama. Babam hasta, kocam da muhtemelen bir sonraki dolunaya kadar bir inek çukurunda mahsur kalacak. Yan köydeki değirmencinin karısı ikizlere hamile ve bakıma ihtiyacı var. Başarısız olsam bile, en azından denediğimi söyleyebilirim."

Sanki kararlılığımı ölçüyormuş gibi uzun bir bana baktı ve büyükanneye benzeyen yüz hatlarında acımaya benzer bir şey . "Deneyene kadar dinlenmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

"On." Bu sayı midemi bulandırdı, ama sadece "Üç kişi, banyonun doldurulması gerektiğinde kaplıcadan su taşımak için benimle gelsin" diye ekleyene kadar.

Birdenbire yıkanmak için güçlü bir istek duydum. Yani... Orlaigh banyom için su getirirken yedi yaşlı, kırılğan, çelimsiz ceset. Onları atlatabilir miydim?

öğrenmenin tek bir yolu var.

"Çok güzel bir kızsın." Orlaigh bir süre daha saçlarımla uğraştı ve sonunda gördüklerinden memnun olmuş gibi dilini şapırdattı. "Gelin, efendim neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyor olmalı."

Kırılğan bacaklarımın üzerinde, kendi içinde kıvrılıyor gibi görünen bir koridor boyunca kadını takip ettim. Zemin tavana dönüştü, sonra duvar... zemin... tekrar duvar. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Omzumun üzerinden bir bakış attım ve odamın kapısı da midemle birlikte yer değiştirdi.

Odaklan.

Yolu işaretle!

Cesetler arkamızdaki duvarlara dizilmiş, bana bakıyorlardı ama en azından artık kırılmıyorlardı. Tam olarak on tane saydım. Köşeleri her döndüğümüzde yavaşlıyor, tek tük taşın grileştiği ve daha gözenekli olduğu kenarlara işaretler çiziyordum.

Karanlıkla örtülü büyük bir köprüyü geçtiğimizde adımlarım durma noktasına geldi. Sütunlar eğri büğrü duruyordu, taşlar delikler ve koyu küf lekeleriyle doluydu. Omurgamda ateşli ürperti yarattı ve ince tüyleri diken etti.

"Bu da ne?"

"Soltren Kapısı," dedi Orlaigh. "Eğer kaçarsan, o gitme. Arkasında keder ve delilikten başka bir şey yok."

Tüm bu krallık delilikti. "Hangisi Afen Kapısı?"

Başını hafifçe salladıktan sonra çenesini köprünün yuvarlak bir platforma bağlandığı yere doğru uzattı. "Tahtının solunda."

Alçak, dairesel bir kürsünün ortasına oturtulmuş bir taht; Kral bir bacağını kolçağın üzerine sarkıtmış, kaymaktaşı bir yumak ağı gibi şekillendirilmiş. Sırtının ana hatları boyunca, yüzler dalgalı ağaç gibi bir şeye işlenmişti-

Adımlarım duraksadı.

Hayır, dalgaların sürüklediği odun değil.

İki cesedin başları çerçevenin içinde, her iki yanda birer tane olmak üzere duruyordu, vücutları ve uzuvları neredeyse tahtın içine örülmüştü. Yüzlerce ceset görmüştüm ama hiçbirisi böylesine benzemiyordu, derileri neredeyse kat kat soyulmaya hazır kurumuş deri gibiydi.

Nefes al.

Yeni bir şey yok.

Cesetlerden başka bir

şey yok.

Tahta doğru ilerlemeye devam ettim. Ayak seslerimiz çevredeki taşlardan yankılanıyordu, devasa odada en gevşek terimlerle bile hayat yoktu. Herkes neredeydi? Başka hizmetkârlar? İnşaatçılar? Tanrım, bir terzi?

Orlaigh en alttaki kürsünün birkaç adım ötesinde durdu. "İstendiği gibi genç kız getirdim."

Beyaz gömleğini çıkarmış, koyu renk pantolonunun önünü zar zor bağlamış olan Kral, elindeki testiye kalçasında dengede tutuyor ve hiçbir şey söylemiyordu. İlk sakalları yüzünü gölgeliyor, güçlü göğsü her yudum aldığı anda çenesinden aşağı damlayan şeyle parlıyordu.

Bu adam ne kadar .

Kadın dengesini köprüye doğru kaydırdığında Orlaigh beni geri çekercesine omzumu kavradı. "Lanet olası gomerat. Bir anlığına gittim ve adamı böyle mi buldum? Ölemeyeceği bir ölüm için kendini mi içiyor?"

Bu da onu ölümsüz yapardı. "Yaklaşmalı mıyım?"

"Hayır, genç kız, odana dön. Efendi ayıkken kindardır, ama içkiyle zehirlenmiş aklıyla korkunçtur."

Başımı salladım, geri çekilirken boğazım düğümlendi, gözlerim odanın içinde uçuştı. Dört köprü siyah derinliklere doğru bir daire çiziyordu. dört koridor belirliyordu. Tahtın solundaki köprü benim bu kâbustan çıkış yolumdu. Cesetlerden bir şekilde kaçabilirsem, duvarlardaki çentikleri takip edebilir ve-

"Benim küçük ölümlüm." Kral'ın derin ve yırtıcı sesi bir sonraki adımımı keserek ayağımın havada durmasına neden oldu. "Bakalım bu sefer kralının önünde diz çökmen ne kadar sürecek?"

Ada

Nabzın çılgına döndü.

"Bizi yalnız bırakabilirsin, Orlaigh." Kral beni yaklaştırmadan önce onu bir tokatla . "Yaklaş."

Ayaklarım tökezleyerek hareket etti.

...yanlış yönde.

Beni ona doğru döndürdüler, kürsüdeki her adım mesafeyi daraltıyordu, ne kadar dirensem ve mücadele etsem de. Helfa adına, onun yakınında olmak istemiyordum ama yine de yaklaştım. Daha da yaklaştım. Daha da yaklaştım.

Görünmez bir güç kolumu Kral'ınkiyle aynı anda kaldırdı. Parmaklar birleşti ve beni tahtına götürmek için ayağa kalktı. Tekrar yığıldığında, kolunu ortama doladı. Tek bir hareketle beni kendine doğru .

Bir gibi kucağına kayarken, şaftının sert çizgisinin kalçalarımın baskı yaptığını hissettim ve kıpırdandım. "Hayır!"

"Şşş." Dudaklarını kulak mememin üzerinde gezdirdi, nefesi karıncalanmıştı. "Unutma, asla kaçma ya da sıcaklığını benden esirgeme ölümlü."

Göğsümdeki korkuya rağmen nefes aldım. "Size yalvarıyorum, bırakın eve gideyim."

"Soluk Saray artık senin evin." Bir ceset elinde yeni bir sürahiyle kürsüye doğru topallayarak ilerlerken Kral yanındaki sürahiyi kaptı ve bir yudum aldı. "Ve sen, ufaklık, benim eğlencem için buradasın. Ölümsüz olmak, sıcak bir bedenin arkadaşlığı olmadan korkunç derecede sıkıcı olabilir."

"Lütfen, , ailem var-"

"?" Kibirli kıkırdamalarından biri daha. "Bundan daha iyisini yapabilirsin, değil mi?" Azı dişlerim bir an için birbirine sürtündü ama gurur beni hiçbir yere götürmeyecekti. "Efendim-"

"Bir kez daha düşündüm de, *Majesteleri* krallığa indirildiğim için bana uyar." Parmak eklemlerini yanağımda gezdirirken gözlerinden belli belirsiz bir endişe parıltısı geçti. "Bana asla efendi demeyeceksin Ada."

"Köyümdeki kadınların bana ihtiyacı var."

"Eğer seni serbest bırakırsam, senin korkunç türünden daha fazlası peşinden gelecek." Tırnaklarımın avuçlarıma batmasına neden olacak kadar bariz bir tiksintiyle alay etti. "Talepleriyle, teklifleriyle, tehditleriyle *canımı sıkacaklar.*"

Onu sıkmak mı?

İçimde ani bir öfke kabardı. Öfke, acı ve John'un asi kahverengi buklelerine yapışmış menekşelerle kaldırım taşları boyunca topallayarak yürüdüğü bir resim. Mezarlarında dönen çocukları. Nemli başını göğsüme bastıran o tatlı küçük çocuk.

"En son ne zaman buradan ayrıldınız ve bize yaptığınızı gördünüz?" Boğazımın arkasında oluşan yumru kadar kelimelerimde de boğuldum ama bu kadarını söyleyebilirdim. "Buraya geldiğim gece, köyümdeki bir kadın dolunayda bir çocuk doğurdu, gerçekten canlı mı yoksa ertesi sabah ölü doğum mu olacağını bilmeden. Bir annenin çoktan ölmüş bebeği kucağına alıp susturmasına izin vermek ne kadar zalimce? Sevdiklerimiz dinlenmeden dolaşıyor ve kederimiz sonsuza dek sürüyor."

"Neredeyse sonsuza kadar." Dudakları boynumun kenarında gezindiğinde derim gerildi. "Sonsuza kadar sürer

- "Ölümlülükle kutsanmış, kalbinin son atışıyla birlikte ölür gider." Zalim piç.

"Acılarımız hiç umurunda değil mi?"

Dudaklarını büzdü. "Hayır."

"Eee-nosh..."

Kalbim boğazıma çarptı. O ses...

Acı dolu bu ses omurgamda bir ürperti yarattı. Oradan uzuvlarıma yayıldı, çevremde bir şey değiştiğinde daha da hızlandı. Gözlerim taştan çıkıntı yapan yüzlerden birine , gri dudakları yavaşça aralanıyor ve boğazıma bir safra dalgası gönderiyordu.

Helfa, hayır!

Cesedin örtülü bakışları, tahtın içine gömüldüğü yerde benimkilerle buluşmak için kaydı, sert yüz hatları onun bir erkek olduğunu ele veriyordu, sesi de Kral'ın sırtına dolanan bedeni kadar işkenceliydi. "Enooosh."

Enosh.

Homurdanma

yok. Hırıltı

değil. Tek bir

kelime.

"Sen bir ." Acımasızlığından iğrenerek kucağında kıvrandım ve bu şeytani yaratıktan uzaklaşmaya çalıştım. "Ruhlarımı Orlaigh'inki gibi , değil mi?"

"Şimdi, şimdi, mücadele etmeyi bırak." Kaslarım onun emriyle gevşedi, bu iblisin büyüyle köreldi. ", iyi bir ölümlü, ellerimde tamamen esnek. Bunu en az kadar istiyorsun."

"Bunu asla istemeyeceğim." Ses tonumdaki çizik, ondan nasıl uzaklaştığımla çok fazla korkuyu ortaya çıkardı. "Bırak beni!"

"Mmm, vücudunun her lifinin benim için aç olduğu bu zihinde çok fazla savaş

Dikkat. Bir erkek sana dokunmayalı ne kadar oldu?" Tek bir parmağı elbisemin kuyruğunda gezinirken eli baldırıma dolandı. "Yeni oynucağım kendini ıslattı mı? Kendine dokunduğunda..." Eli uyluğumun iç tarafını okşadı, tenimde yakıcı bir sıcaklık izi bıraktı, sonra muhtaç ve nemli hale geldiğim yeri kavradı. "Burası mı?"

Bu aşağılanma karşısında yanaklarım ısındı. "Sen miydin?"

"Başka kim küçük ölümlüsüne böylesine ahlaksızca bir hareket ilham edebilir ki? Ah, nasıl da sıcak merkezine daldın, şişmiş seksini avuçladın, rahatlamak için elini yere vurdun ama... ah, kralın buna asla izin vermedi." Burnunun ucu derin bir nefesle şakağıma değdi. "Mmm, ve ben her şeyi hissettim. Boğazının arkasına şişmiş sikime olan açlığını, sıcak kılıfını, henüz bu tür bir zevke boyun eğdirilmemiş sıkı kıcını. Sana göstermemi ister misin?"

Perimin etrafında dönme şekli, "Sen ahlaksızsın," diye hırlamadan önce içimden yasak bir inilti kopardı.

"İhtiyaçtan sırlıslık olan kadın söylüyor bunu." Kıkırdadı, içi boş tahtaların üzerinde sürüklenen ağır zincirler gibi karanlık bir ses. "Kendine bu şekilde dokunduktan sonra... *günahkâr* bir şekilde, sadece benim zevki arayarak kıvranıyor. Uzunluğuma, seni genişçe yayacak kalınlığa, yumuşak kıvrımlarına karşı bedenimin sertliğine ihtiyaç duyuyor. Benim için kendine dokun."

Hayır. Hayır, asla-

Elim ipeği bir kenara itti. Bedenimin ihanetine uğrayarak, rahmimi ritmik hareketlerle bacaklarımın arasını okşadım. Kalçalarımı dokunuşa karşı yuvarladım, sanki onu aradım...

Bir fahişe gibi.

Bu kelime bir zekâ kırıntısını hayata döndürdü. Birçok şey olabilirdim -aşağılanmış bir kadın, kısır bir dul, burada bir planım olduğunu düşündüğüm için bir aptal- ama bir fahişe... Değildim ve asla olmayacaktım!

Diğer avucumu göğsüne , kıvrımlarımdan uzaklaştırmak için mücadele ederken sıvı öfke parmaklarımı karıncalandırıyordu. "Sen şeytansın, tıpkı onlar gibi-"

"Ah, ah, ah! Kralın sana durman için izin vermedi." Titreyen ellerim bacaklarımın arasına geri dönüp, damarlarımdaki kan orada olmaması gereken şehvetle yoğunlaşana kadar sırlıslık deliğimin etrafında dönerken, o renksiz gözler bana hesaplanmış bir soğuklukla baktı. "İşte, bu iyi bir küçük... Hayır, uyluklarını birbirine bastırma. Benim olanla nasıl oynadığını görmeme izin ver. İhtiyaçla acı çekmek benim; zevkle işkence etmek benim."

Zihnim her ne kadar bunu istemediğimi haykırsa da, çığlık atsa da, bağırırsa da, kalçalarımı savurduğum her bozuk itişte zevk bedenimi alevlendirdi. Bundan zevk almam mümkün değildi ama, ah... İşkenceci sıcaklık içime öyle bir güçle çarptı ki, sırtımı kamburlaştırdım ve odayı kendime ait olduğunu zar zor tanıdığım müstehcen seslerle çınlattım. Neyim vardı benim?

"Evet..." Kral yukarı doğru itti, göğsümü avuçlarken sert uzunluğunu kıcıma sürttü. "Sıcacık bir vajinanın sikimin etrafını sararak tohumu sağmasından bu yana çok uzun zaman geçti. Yapar mısın

Bunu hak ediyor musun, ufaklık? Sen benim boyumda parçalanana kadar etimin seninkine çarpmasını? Hmm?"

Dudaklarımı birbirine ne kadar bastırırsam bastırayım, bir inilti onları ayırmaya zorladı ve ardından "Evet" diye mırıldandı.

"İyi bir küçük ölümlü oldun mu?"

"Evet," diye bağırdım deli bir kadın gibi.

"Emin misin?" *Crrk* göğsümü odanın soğuğuna maruz şekilde ipeği sıyırdı, ardından etimi acıtacak şekilde kabaca yoğurdu ve perimin salıverilmenin başlangıcıyla karıncalanmasına neden oldu. "Benden kaçmaya çalışmadın mı? Duvarlarımı çentiklerle işaretlemedin mi?"

Şaplak.

Elim sert bir şekilde cinsel organıma çarptı, serbest kalmamı o kadar engelledi ki tüm vücudum titredi... neyle? Hayal kırıklığı mı? Delirmiş miydim? Ellerimi karıştırırsa bile, bunu nasıl isteyebilirdim ki?

"Mmm... hayal bile edemezsin, küçük ölümlü, senin sıcak etine dalmak için nasıl can attığımı. İkimiz de ihtiyaçtan öylesine tükenene kadar sana tekrar tekrar sahip olmak için sonsuzluğun anlamını yeniden tanımlayacağız." Elimini tuttu ve ağzına götürdü, her birinin ıslak acı verici bir sabırla emerken inledi, dişlerinin tenimi sıyrmasına izin verdi. "Ama beni çok rahatsız ettin, asla sahip olamayacağın bir özgürlüğe giden yolu işaretledin. Şimdi git! Ben sana bir ceza önce hemen odana dön."

Hayır. Ceza yok!

Hemen kucağından kaydım.

"değiştirdim." Elimini tuttu ve beni . "Dizlerinin üzerine çök." O daha son kelimeyi söylemeden dizlerimi yere . "İşte iyi bir kız."

Ona bakarken gözlerim öfkeyle yanıyordu. "Senin fahişen olmayı reddediyorum, seni piç kurusu."

"O küstah ağzınla senden gerçekten de zavallı bir fahişe olur." Tahtına daha da gömüldü ve kalçalarını imalı bir şekilde itti. "Pantolonumu çöz ve sikimi çıkar."

Hevesli parmaklarımın siyah kayışları çekiştirmesini izledim, altta şişen etin görüntüsü karşısında zihnim ne kadar sarsılrsa da şehvet içimde dönüp duruyordu. Avuç içleri yumuşak, yara almamış ten üzerinde kayıyordu. Deriyi aşağıya indirdiler, sadece yarısı uyarılmış olsa da kalın uzunluğunu ortaya çıkardılar.

"Beni sıkıca kavra. Ah! Evet, böyle, ufaklık." Kalın, mavimsi damarlarla beslenen şaftı ağzımdan birkaç santim uzaklaştı. "Mmm... bak dudaklarını nasıl yalıyorsun."

Düşüncelerim ne kadar iğrenç olursa olsun, dilim onu tatmak için zorlandı. Parmaklarım onun çevresine dolandı, şehvet ve nefret içimde savaşıyordu.

Çenemi kavrayarak dudaklarımı şişmiş etine yaklaştırdı. "Dilini tabanından tepesine doğru gezdir. *Yavaşça.*" Bunu yaparken gri gözleri kapandı, iniltisi benim çarpık bir zevkle mırıldanışıma karıştı. "Mmm, evet... bu ağzın bana ne kadar iyi hizmet edecek."

Nefretin en zayıf kuru onun sözleriyle canlandı, yine de tacının yarığından yarı saydam bir boncuk yaladım, dilimi diken diken eden tuzluluktan neredeyse mırıldandım. Parmakları beni sıkıca kavradığında

saçları, başımı yönlendirerek onu daha fazla almamı sağladı. Dudaklarım kolanının etrafında gerildi, dilim tacının geniş parıltısının etrafında dönüyordu. Tohum izleri dilimi her kapladığında, perim ihtiyaçla zonkliyordu, neredeyse serbest bırakmaya yaklaştıkça bacaklarının nasıl titrediğinin gibiydi.

"Aç. Boğazının arkasını becermeme izin ver." Yanağımı kavrayıp başparmağıyla dudaklarımın kenarını okşayarak sikini ağzıma soktu ve karnındaki kaslar titrerken kalın etiyle ağzımı doldurdu. "Mmm... ağzın çok yetenekli. Ah, Ada, tohumumu ortaya çıkar ve benim tadıma bak."

Vuruşları hızlandı, ağzımı yağmalarken iniltileri çevredeki taştan paramparça oldu, ta ki çiğ bir çığlıkla kalçaları önce durdu, sonra sarsılana kadar. Parmaklarıyla saçlarımı sıkıca kavradı, beni hareketsiz tuttu ve boğazımdan aşağı önce diş etlerime sıçrayan ılık tohum iplerini serbest bıraktı.

"Yut beni ," diye homurdandı. "Evet... ah, ne kadar iyi bir kızsın. Diş etlerine yay ve tohumumun tadını öğren."

Yuttum, yuttum. Ve bunun
için kendimden nefret ettim.
Nasıl gülümsediğimden daha
çok nefret ettim.

Kolumdan çekiştirerek beni ayağa kaldırdı. Belimi kavradı ve beni kaldırıp kucağına oturttu, ereksiyonu hala hafif sertti. Zihnim bu aşağılanma duygusuyla körelmişken, ona izin verdim.

"Şimdi bu... bu bir ödülü hak ediyor." Kral, yanımda boş boş duran ölü uşaktan yeni testiği aldı, bir yudum içti ve sonra bana doğru uzattı. "Şarap mı? Hayır mı? Ah, nerede benim terbiyem..." Diğer elini uşağa doğru kaldırdı. "Elbette, kadını bir kadeh alacak."

Cesedin derisi önce benekli bir yeşile döndü, sonra buruşup küçülmeden önce karardı. Mide bulandırıcı bir koku havayı kesti ama bir an sonra et kıvranıp yer değiştirerek beyaz tozdan başka bir şeye dönüşmezken soldu. Bir huniye dönüşerek Kral'ın eline doğru dönmeden önce bir un bulutu gibi havayı tozlandırdı. Orada, avucunda, sarımsı beyaz bir kadehe dönüştü, sapı kafataslarının etrafından dolanan smotifleriyle kabartılmıştı.

Ekşimsi ve ekşi asit boğazımın arkasını yaladı. Dilimin üzerinde gezindi, kalbim kulaklarımda çınlarken öğürmek istememe neden oldu. Elim kendiliğinden kadehe uzandı, tırnaklarım malzemeye battı, Kral şarabı kadehe yudumlarken orada bir çentik oluşturdu ve havayı ürkütücü tatlılığıyla tatlandırdı.

Kaymaktaşı değil.

Taş değil.

Ölülerin üzerinde yürüdüm, onların üzerinde uyudum, etrafımda yıkandım-

Elimi ağzıma götürdüm ve tükürüğümün dilimin altında birikmesine izin verdim. Bir yudum. Bir damlası bile boğazımdan aşağı aksa, insan kalıntılarının üzerine kusardım. Anneler, çocuklar, büyükbabalar, bir yatağa, bir küvete sıkıştırılmış...

...bir kadeh.

Bir kadehi dudaklarıma dayadı ve daha birkaç dakika önce bir ceset olan kadehten içmemi istedi. "Bunu sadece senin için yaptım."

Omuz silkip onun yerine yudum aldığıında bakışlarım elbiseme kaydı, tüm kanım damarlarımdan ve uzuvlarım uyuştı. "Peki elbisemi *yapmak* için ne kullandın?"

Kadehinden bir yudum daha aldı. "Bir tahminde bulun ölümlü."

Deri.

Ölüm köprücük kemiğimden ayak bileklerime kadar her yerimi kaplamıştı, kaba bir şekilde yırtıldığı yer hariç. Etrafımdaki her şey döndü ve dengemi sağlamak için sallanarak kucağından kaydım. Dışarı. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Kürsüden aşağı sendeleyerek indim. Köprüye doğru aceleyle ilerlerken kulaklarıma hücum eden kan, adımlarımı bastırarak kadar güçlüydü. Sadece Kral'ın kahkahası bastırdı. "Ah, evet, kafesinizin güvenliğine geri dönmek için çentikleri takip edin."

Ada

W

Kol kıyafetleri.

Erzaklar. Sağlam
ayakkabılar.

Kral'ın benim için *yaptığı* terlikleri giydim, belki bir ineğin derisinden, ama

Birinin oğlu da olabilirdi. Sağlam olmaktan uzak olsalar da iş görürlerdi. Yine de dışarıdaki bir cesetten birkaç bot çıkarabilirdim, aynı şekilde soğuktan korunmak için kalın bir palto da. Ancak erzak bir sorun teşkil ediyordu.

Ta ki kapı açılana ve Orlaigh, Kral'ın deyimiyle kafesime girene kadar. "Kahvaltı, genç kız."

Bir kez olsun, iyi zamanlama. "Yıkanmak istiyorum."

İç çekerek bir eliyle kapıyı kapatırken diğer eliyle de bir tabağı dengeledi. Bu çarpık krallıktaki her şey gibi kemikten yapılmış bir tabak, ekmek dilimleriyle doluydu. Havaya maya ve tereyağının doyurucu kokusu yayılıyordu; bu kokular bu kadar çürümüş bir yerde garip bir şekilde tanıdık geliyordu.

Birinden dek kaçabilirdim.

Yatağımın üzerine indirdi, sonra ellerini kalçalarına bağladı. "Bana bir tanesine ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Yine de hayatımda hiç bu kadar pis hissetmemiştim. "Efendin nerede?" "Ölü hayvanlarla ilgileniyor."

Ne kadar zayıf olursa olsun kaçma şansımı daha artırıyordu. Ölüm üzerine kurulmuş, deli... her neyse onun tarafından yönetilen bu krallıkta kalamazdım. Beni esir tutma konusundaki kararlılığına rağmen, yüz yıldan uzun süredir adım atmadığı bir yeri terk ederek peşimden gelme ihtimali ne kadardı? Küçük.

Ya takip ederse...? Çok
daha iyi.

Çürümeyi Hemdale'e götürecekti - eğer o kadar uzağa gidebilirim. Sadece bu bile beni yakaladığında vereceği cezaya değirdi. Yapabileceği en kötü şey neydi? Beni bir sandalyeye mi çevirecekti?

Beni tahtına mı bağlayacaktı? Beni canlı istiyordu, bu kadarını açıkça belirtmişti -korplar muhtemelen zavallı fahişelerdir.

Bir dilim ekmek aldım, çünkü Hemdale'e yürümek yollardan uzak durursam en az bir günümü alacaktı ve yakındaki çiftliklerde yiyecek dilenecek zamanım . "Banyo için su getirecek misin?"

"Ach, lass-"

"Lütfen bana yardım edin. Ne olursa olsun kaçmaya çalışacağım, ama..." Yalvaran gözlerimi ona diktim, bu cesede güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum ama başka seçeneğim yoktu. "Senin yardımınla daha fazla şansım olacak."

Sonsuz saniyelerin ardından, nefesinin altından küfretti ve kapıya doğru yürüdü. "Pekâlâ. Eğer istediğiniz , hava soğumadan su almak için acele etsem iyi olur."

Ekmeği aldım ve daha iyi bir saklama yeri olmadığı için göğüslerimin arasına sıkıştırdım. Kapıya doğru yürüdüğümde midem sertleşti ve bunun tek nedeni kemiğin arkasında yankılanan inilti değildi. Rahiplere Soluk Saray'a nasıl girdiğimi anlatırsam bana deli derler miydi? Yoksa sonunda hak ettiği adaleti sağlayarak Kral için mi geleceklerdi?

Üç derin nefes, ne kadar kırılğan olursa olsun bana bir sakinlik hissi kazandırdı. Kola uzandım, kaslarım gerildi, kendilerini yedi ceset arasında savaşıma hazırladılar.

Hayır... yedi değil.

Altı.

Biri artık bir fincandı.

Kapıyı açtım ve geriye sıçradım, ancak tabanlarımı yere dayayabildim. Bacaklarımı sert bir iterek kendimi orada duran iki cesede çarptım.

Bir uzuv yere çarptı.

Güm. Ve bir tane daha.

Kokuşmuş ve ısıricı, çürümüş olması gereken koku burun deliklerime doluyor, midemi bulandırıyor ama bunun beni durdurmasına izin vermeyecektim. İnlemelerine, dişlerinin şaklamasına, kollarımı, boynumu, baldırlarımı tırmalayan o kaba tırnaklara aldırmadan, çürümüş bedenlerin arasından dirsek atarak geçtim.

Önümdeki ceset başını öyle bir hızla çevirdi ki, dili ölü bir yılan gibi yanağına çarptı, çünkü alt çenesi yoktu. "Ay-gaaah!"

Bana doğru uzandığı anda eğildim. Kaval kemiğine bir tekme attım ve kemik parçalandı, yıpranmış kenarlar parşömen inceliğindeki derisini kesti. Dengesini sağlamak için kollarını savurdu ama bir an sonra yere düştü.

Arkama bakmadım. Dizlerimdeki titremeyi, görüşümdeki bulanıklığı, kırılma tehdidi altındaki bacaklarımın dengesizliğini görmezden geldim... ve koştum.

Koridor boyunca düz git. İlk

çentikten sola.

Sıradaki ikisine doğru.

"Ayyy-gaaah!"

Katledilen ismim koridorda yankılandı, cesetlerin ses tonundaki ıstırap kan dondurucuydu.

ağır ayak sesleri duyuldu. Yakın. Daha yakın.

Ayakkabılarım altımdaki kemik köprüyü tokatladı, gözlerim endişeyle tahtı aradı. Boştu. Kalbim her atışı panikle eşleştirdi ta ki...

Hayır! Hayır!

Kürsünün etrafındaki yerden keskin kemik parçaları fırladı. Durmak için kaydım, iç elbisemin etekleri onlara takıldı ve bir sonraki köprüye döndüğümde bir *hrrk* ile yırtıldı. Afen Kapısı'na giden köprü müydü bu?

Önemli değil.

Dışarı! Dışarı!

"Bir yere mi gidiyorsun, benim küçük ölümüm?" Ardından gelen kıkırdamayla kalbim durdu. Hayır, bu . Neredeydi o? "Ne da eğlenelisin."

Yer sarsıldı, kalktı ve kalınlaştı. Tökezledim ve düştüm. Yuvarlandım. Oda aydınlık ve karanlık zerreciklere dönüşene kadar tekrar yuvarlandım.

Süründüm, kıvrandım.

Bir el bileğimi kavradı.

Arkama baktım.

Hayır, el değil.

Gri ve kırılğan bir kemik bilezik beni yere sabitledi. Ayakkabımın topuğuyla tekmeledim. Bir kere. İki kez. Üçüncü tekme onu paramparça etti ve kendimi tekrar koşmaya zorladım, köprüye doğru ilerlerken kollarımı dengede tutmak için salladım.

Herhangi bir köprü.

Baldırlarımın etrafına daha fazla kemik dolandı ama hamlelerimin gücü hepsini paramparça etti. Solumda, Kral bana doğru yürürken içime bir korku yayıldı. Daha da kötüsü aniden durdu ve üst dudağında zalim bir belirdi.

"Beni asla terk etmeyeceksin, küçüğüm," dedi sırtışı ayılıp acımasız bir çizgiye dönüşürken. "Şimdi dur, yoksa seni zorlamak zorunda kalacağım."

Deneyebilirdi. "Asla." Bir adım daha.

Çatlak! Çatlak!

Bacaklarıma ağrı girdi.

Dayanılmaz bir adım, sonra bir adım daha sendeledim, sanki çarpık bacaklı ayaklıklar üzerindeymişim de biri beni ateşe vermiş gibi. Yere düştüm, avuç içlerim gözenekli kemiğin üzerinde kayıyor, içimi acıtıyordu. O ne yapmıştı? Bacaklarıma baktım, ciğerlerimin söndüğünü ve göğsümde öldüğünü hissettim. Hayır, hiçbir yere kaçamazdım.

Çünkü bacaklarımı kırmıştı.

Gözlerimi kaplayan yaşların bulanıklığının ardında, acı yavaş yavaş azalırken bile bir köpeğin arka ayaklarının çarpık şeklini alarak . Olmamalı. Bacaklarım bu kadar kötü kırılmışken

Acı içinde çığlık mı atayım?

"İşte, işte." Güçlü kollar beni kaldırdı ve daha da güçlü bir göğse bastırdı. "Bana ne yaptırdığına bir bak ufaklık. Hiçbir kral kaçak hizmetkârını kovalamamalı, hele ki neredeyse iki yüzyıldır ayak basmadığı topraklara hiç."

İstemedim ama yüzüm boynunun kıvrımına düştü ve gözyaşlarımın köprücük kemiğinden aşağı akmasına izin verdim. "Bacaklarımı kırdın."

"Bükülmüş," diye düzeltti, sanki bir fark yaratacakmış gibi. Beni başka bir köprünün üzerinden geçirdi ve oradan da karanlık bir koridora soktu. "Uslu dur, ben de onları düzeltirim."

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Kadınımın istediği gibi yıkanmak için."

Gri kemik, bir tür mağaraya açılan, arduvaz gibi koyu renkli, gerçek taşa benzeyen bir şeye dönüştü. Derinlere indikçe küf izleri nemli havaya , ta ki buhar yanaklarıma nemli bir şekilde yerleşene kadar. olması gereken bir yerin yüzeyinden yükselen su, onu çevreleyen taş kenara doğru hafifçe köpürüyordu.

Yanında Orlaigh duruyordu, çenesini göğsüne bastırmış, elleri elbisesinin pamuğuyla uğraşırken, "Bundan iyi bir şey çıkmazdı, kızım," diye mırıldandı.

Aptallığım başımı ağrıttı ve bu ihanet yüzünden midemde bir düğüm oluştu. "Demek beni ispiyonladın."

"Ach, lass, you cannae ken-"

"Bizi yalnız bırak," diye emretti Kral, beni yere indirip sakat bacaklarımın üzerinde sabitlerken. "Kendini hale getirdin ufaklık."

Orlaigh giderken arkasından baktım, sadece gözlerimi Kral'ın pantolonunun yere düşmesine nasıl izin verdiğinden uzak tutmak için. Sırada kombinezonum vardı; ben güvenilmez bacaklarımın üzerinde sallanırken, kumaşın aramızda göllenmesine izin vermeden önce onu dikkatlice başımın üzerinden çekti.

Beni bir kez daha kaldırarak, ayakkabılarım çıkana kadar çarpık ayaklarımı oynattı ve sonra suya girdi. "Dış dünyayı bir daha asla göremeyeceksin."

Oh, ama ben . "Asla uzun bir değil."

Bizi suya indirirken sıcaklık beni sarmaladı, saçlarımı nazikçe ıslatması bacaklarımı kıran hiç benzemiyordu. Elini vücudumda hiç kısıtlamadan gezdirdi, beni tertemiz yıkadı.

"Sen benimsin Ada." Kulağıma doğru karanlık fısıltısı tenimi çakılladı. "Benim hizmetçim, benim oyuncağım, benim kadınım. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Hayır, yapmayacaktı ama bir noktada ondan kaçacaktım. Bu şeytandan kaçmalıyım- Parmak uçları bacaklarımın arasına girerken dili nemli boynumun kenarında gezindi.

Ben acıya varan bir ihtiyaçla inleyene kadar daireler çizdiler, daldılar, baştan çıkardılar.

Dudaklarımdan rızam olmadan bir inilti çıktı. "Dur."

"Belki de son karşılaşmamızda çok sert davrandım." Parmağı içimde kıvrıldı, duvarlarıma baskı bir dolgunluk hissi yarattı. "Seni tatminsiz bırakmak... *Tsk, tsk*, ne kadar ."

Ellerini belime dolayarak beni sudan çıkardı ve kenara . Dizlerimi iterek ayırdığında gözlerimi kapattım ve onun için iyice açılmamı sağladı.

Başparmağı, tanrısal bir ihtiyaçla zonklayan perimi çevrelediğinde sıçradım. "Senden nefret ediyorum."

"Sadece seni öpene kadar... tam buradan." Küçük tomurcuğu çimdikledi, beni kıvrandırdı, yine de sert dokunuşa doğru eğildiğimi hissettim. "Suyunu emeyeğim ve sikim için yalvarana kadar seni dilimle becereceğim. Ölümlü bir erkek sana hiç böyle zevk verdi mi?"

Soru içimi ürpertti, sesimi, nefesimi kesti, ben de sadece başımı salladım.

"İzin ver." Kalçamın iç kısmından seksime doğru öpücükler bıraktı. Kadife gibi, dili giriş yerimin üzerinde okşadı, daha yukarı, daha yukarı, ta ki-

"Aman Tanrım!"

"Aynen öyle" diye mırıldanırken sırtı sertleşen ağzı seksimi örttü.

"Lütfen..."

"Seni başka hiç kimsenin yapamayacağı memnun edeceğim." Geniş dili merkezimi yalamadan önce kıvrımlarımı emdi, ucu girişimi çevreledi, içeri daldı, beni daha önce bilmediğim yüksekliklere çıkardı. "Ah, benim küçük ölümlüm, ne kadar da lezizsin."

"Lütfen..." *Dur.* Kelime dilimin üzerinde durdu, titreyen dudaklarıma doğru süzüldü ama ağzımdan çıkan tek şey "Mmm!" oldu.

Ellerimi kuzguni saç tellerine daldırıp ele geçirilmiş bir kadın gibi avuçladığımda inledi ve yüzünü daha derine gömdü. Beni o kadar derinden tahrip etti ki, 'dur' kelimesi pantolonum ve dudaklarımdan çıkardığı müstehcen sesler karşısında yok olup gitti. Vücudumdaki her sinir titredi ve duvarlarım esnediğinde, spazm geçirdiğinde acı çekiyormuş gibi haykırdım, ta ki-

"Yalvar." Geri çekildi, kendini sudan çıkardı ve tepe noktam kaybolana kadar meme ucumu sıktı. "Affedilmek için yalvar, küçük ölümlü, seninle biraz daha oynayacağım."

"Beni affetmeni istemiyorum, eğer bunun bana getirisi buysa." Bana yaptıklarından -yapmayı *reddettiği* şeylerden- dolayı öfke içimi kemiriyordu ama bunu ona veremezdim. "Şeytanın ağzından zevk tüm deliklerimi tercih ederim."

"Ah, neden daha önce söylemedin ölümlü?" Zemin altımda yumuşadı ve kaymaya başladı ve bir sonraki an, karnım derilerin üzerinde durana kadar beni çevirdi. Kolunu kalçalarıma dolayarak beni dizlerimin üzerine kaldırdı, kığım çirkin bir şekilde sergileniyordu. "Uh-uh, yok. Hatırladın mı? İyi küçük ölümlüler bacaklarını düzeltir. Seni diz çöktürmek için ne kadar çaba harcadığımı düşünürsek, mahkemede sürünmek istediğinden şüpheliyim. Sen istiyor musun? Hayır. Şimdi küçüğüm, arkana uzan ve yanaklarını benim için aç."

Damarlarımda öfke pompalanırken bile kollarım kendiliğinden geriye uzandı. Parmaklarımı yanaklarıma geçirdim, kendimi iyice açtım, kızışmış bir orospu gibi kendimi sundum. Kalçalarımı yuvarlayarak, rahmim kendime ait olmayan bir şehvetle dolup sırtımı kamburlaştırarak da öyle mızımızlandım.

Olamaz. Asla olmaz.

Ama şimdi oradaydı ve uzunluğunu itmesi için canımı acıtiyordu. "Ne yapıyorsun

Ben mi?"

"Ah, küçüğüm, kim olduğumu unuttun mu? Bana et ve kemiğin kralı dedin." Parmakları belime gömülürken tacını kaygan girişime doğru itti. "Ben bacaklarının arasındaki sıcaklık, amındaki zonklama, boğazındaki inilti, titreme ve karnının içinde beni doyurmak için yanıp ağrıyım."

İnledim, içime hafifçe dalmasının, beni germesinin tadını çıkardım, sadece geri çekildi ve istekli aşağılanmamı tamamlamak için etinin ıslak *şaplaklarla* girişime vurmasına izin verdi. "Sen şeytansın."

"İnsanoğlu birden fazla kez bana şeytan dedi." Kollarım kadar kürek kemiklerimin arasına bastırdı. "Sana sadece şeytanın yapabileceği gibi zevki göstermeme izin ver."

Tacının yükselmesine izin veren bir şeytan. Çok yükseğe.

"Lütfen- Ah!"

En karanlık yerime doğru ilerledi, ani istilaya karşı sıkmak isteyen eğitimsiz kasları geçti. Ciğerlerimdeki tüm havayı boğan, kendini içimde daha derine zorlarken parmaklarımı deriye sokmama neden olan acı verici bir şey.

"Şşş, ben bu deliği kullanırken kıpırdamadan durmanı istiyorum." Uzun aletini kırımın içine soktu, milyonlarca yerinin acımasına ve yanmasına neden oldu. "Bunu sevmeyi öğreneceksin ölümlü. Kığın sikimin etrafındayken zevkten parçalanacaksın. Evet, bunu istiyorsun, benim küçük oyuncağım... Benim için nasıl çok iyi biliyorsun."

Övgüsü karşısında kaslarım gevşedi.

"Ah!" Erkeksi iniltisi etimin derinliklerinde titreşti ve deliğimin etrafındaki yanığın sıcak bir karıncalanmaya dönüşmesine izin verdi. "Evet, kadını bundan hoşlanıyor. Bak yanaklarını ne kadar güzel açıyorsun, beni ne kadar derine çekiyorsun. Çok güzel." Hızlanan itişlerle içime okşadı, deliğimi genişçe yaydı, perimin etrafında ikinci bir nabız atmasına izin verdi. "Mmm, sikimin üzerinde ayrıl. Bırak kığın uzunluğumun etrafında sıkılsın. Evet, böyle. Karnının derinliklerine güzel bir tohum yükü bırakacağım."

Yavaş yavaş, özümdeki açlık kuzguni bir şeye dönüştü - çoğunlukla kendimden iğrenmem gibi. Hayır, iblisin sikini kığıma sokmasından zevk almam mümkün değildi.

Yine de dikleştirdim, içime her pompaladığında derileri destekledim, sesi boğazının arkasında oluşan her tatmin edici sesin etrafında . Tanrım, beni morartıcı bir güçle kavrayan o ellerdeki ihtiyaç, sınırsızca girmesi, arkama baktığımda karnındaki kasların kayması-

Perime doğru bir ürperti yükseldi. "Hayır..."

"Evet, küçüğüm. Uzunluğum gel." Başımı ne kadar hızlı sallarsam, o da beni o kadar hızlı becerdi, ta ki kabzaya kadar iterek beni ateşe verene kadar. "Şimdi! Yap şunu! Evet... beni ne kadar güzel kavriyorsun. Ah, tohumumu al, küçük ölümlü. Mmm, evet, bu muhtaç delik hepsini istiyor."

Isı uzuvlarımı yaktı, omurgam boyunca alevlendi, beni tamamen sardı, ta ki

son soluk titreşimler, her tüketti. Beni kemiklerimdeki utanca, zihnimdeki karmaşaya ve öfkenin parıldayan korlarına kadar yaktı.

Ne yaptım ben?

Bana ne yaptırmıştı?

"Sen hangi yaratıksın?" Sesim gergin bir şekilde sordum.

"Ben senin tanrınım." Bu küfürlü ifade, kıcımdan çekilip bacağımdan aşağı bir damla tohum akmasına izin vermesi kadar dikkat çekmedi. "Zaman kadar eski, yoktan doğdum, tek amaçla var oldum: Yaşayan şeyin etini kemiğini yönetmek ve çürütmek, böylece Dünya'yı kalıntılarından temizleyebilir ve onlara . Benden saklanabileceğın hiçbir yer yok küçüğüm. Sonsuza kadar olmaz."

Öfkeli bir tanrı tarafından yapılan bir lanet.

Ya bu eski rahiplerin söylediğinden daha fazla gerçek içeriyorsa? Yoksa neden kitapları yakıp bu tanrının tüm yazılı kanıtlarını ortadan ve zamanın geri kalanları silip süpürmesine izin versinler ki?

Boğazımdan aşağı bir yudum zorlukla indirdim. "Demek kral değilsin."

"Doğru hitap açısından ne büyük bir çıkmaz." uzandı, beni göğsüne çekti, sanki... sanki sevgiliymişiz gibi. "Az önce aramızda geçenleri göz önüne alırsak, formalitelerin ötesine geçtiğimize inanıyorum. Bana Enosh diyebilirsin."

Tahttaki cesetler gibi. "Enosh? Bu ne anlama geliyor?"

"Biçim. Bazıları buna görünüş diyebilir." şakağıma bir öpücük kondurdu. "Bu benim gerçek adım."

Enosh

("Genç kızın boynunu kestir ve kardeşine onun ruhunu bağlamasını söyle." Orlaigh yatağın yanındaki tabureye bir tepsi indirdi ve odayı en tatlı sıcak elma kokusuyla doldurdu. "Sen daha da zalimsin eğer onu burada sonsuza dek yaşatacağım."

uyuyan ölümlüye baktım, donmuş bir tohum gibi onun sıcaklığını emiyordu. En son ne zaman bir kadına dokunmuştum? Neredeyse iki yüzyıl.

"Bağlı cesetler kötü yatak arkadaşı olur." Bir kere denedim, umurumda olmadı. "Onun canlı ve sıcak olmasını tercih ederim."

"Genç kız yeni uyanmış olsa bile ilk uyuyor. Vücudunun zamanın gibi çürümesini engellerseniz onu yavaş yavaş delirteceksiniz."

Parmaklarımı Ada'nın sarı saçlarında gezdirdim. Küçük ölümlüm şimdi uyansa, parlak mavi gözlerini bana kırıpıştırırdı. Eski bir kırık yüzünden kaskatı kesilmiş parmakları, irili ufaklı yara izleriyle dağılmış cildi ve düzensiz de olsa güçlü atan kalbi... Kusursuzluk için yaratılmış bir tanrı için beni en çok onun kusurları büyülüyordu.

Onun doğuştan ahlaksızlığı için
güvenli. Benden kaçmaya
çalışmıştı.

Hatırladıkça içimde öfke kalıntıları kabarıyordu. Parmaklarım bir düşünceyle onun boynunu kırmak ve ruhunu bedenine bağlamak için kaşınıyordu. Ölülerin Soluk Saray'dan ayrılmaya pek niyeti yoktu. Dolaşsalar bile, her zaman efendilerine geri dönerlerdi.

Ben Ada'nın efendisiydim.

Onun vücudu bana hizmet etmek için bağlıydı.

... ölümde, evet, ama orada yargılayacak kim vardı?

Ona daha da yaklaştım, bacaklarının arasında, etrafımızdaki kemikler paramparça oluncaya kadar kızışmak için duyduğum o köklü özlemle damarlarım kabarıyor, ve onunla birlikte kendimi de alev alev yakıyordum; birlikte o kadar sıcak yanıyorduk ki sonsuzluk korkunç anlamını yitiriyordu.

Bu... bir sorun olduğunu
kanıtladı. Ölüler itaat etti.

Yaşam ısındı.

İkisine birden sahip olamam.

Ne kadar kırılğan, ne yapacağı kestirilemeyen bir şey bu... ölümlülük. İnsanoğlunu ölme yeteneği için nasıl da kıskanırdım.

Düşünüyorum da, ben de insanoğlunun aynısı olarak yaratılmamış mıydım? Etten ve kusurdan yapılmamış mıydım?

Ada'nın şimdi bedenimin arzularını doyurması ve , yani mutlak sahipleniciliğimin cezasını çekmesi doğruydı.

Benim küçük ölümlüm bana gelmişti. Ve ben onu tutacaktım.

Sonsuzluk için.

Eğer bu onun akıl sağlığına mal olacaksa, öyle olsun. Fısıltı Tanrısı'nın, haremindeki cesetlerin taze kokmasını sağlamam karşılığında kolaylaştıramayacağı bir şey değil.

"Ölülere karşı hiç korkusu yok." Njala'nın yaptığı gibi değil, Soluk Saray'dan hiç hoşnut değildi, ne kadar onun isteklerine göre şekillendirmiş olsam da. "İğrenme yok."

"Bu yokluğunla yarattığın dünya." Orlaigh küçük kızımın üzerindeki kürkü çekiştirdiğim yere baktı. "O güzel bir kız. Çoğunlukla aklı başında. Senden kaçacağını ikimiz de biliyoruz ve onu suçlamıyorum."

Ve başarılı olabilir.

Ada, odadan taht odasına kadar kemiği işaretlemiş, kapıların ayrıntılı değerlendirmelerini yapmış ve cesetlerimin sefil durumunu çabucak keşfetmişti. Sonsuzluk boyunca kaçış fırsatları bol olacaktı.

Sadece bu düşünce bile damarlarımı dişlerimi sıkan bir ıstırapla doldurdu. İçimde o kadar hızlı akıyordu ki, boynu kırılmaya hazırdı bile. Ta nefes alana ve bir avuç dolusu göğüs bana bastırana kadar, sıcaklıkları beni bir... sakinlik haline zorladı.

Hayır, onun yaşamasını çok istiyordum. Ama kaçmasını nasıl engelleyecektim?

Söz kelimesi yankılandı ama onu zihnimden çabucak kovdum. Zihnim ölümlülerin yaptığı anlaşmalar, yeminler ve sözlerle doluydu; çoğu ilk on yıl içinde bozulmuştu. Ada'ya her zaman sadık kalacağına dair verdiği söz karşılığında ona bazı özgürlükler sunmanın ne faydası olabilirdi ki?

Hiçbir şey.

Ah evet, benim küçük ölümlüm sadakatine ve sevgisine söz verir, en tatlı dudaklardan yemin eder ve sonra bunu bozardı. Benden kaçacaktı. Beni sonsuzluğa terk ederdi, benim kötü, asi ölümlüm.

Geçmiş bana farklı bir şey öğretmemişti.

" etinden yaşı uzak tutabilir ve bacaklarını üç yerden kırabilirim." Kabul edilebilir bir uzlaşma, krallığımdan kaçarsa onu kovalamak için bana bolca zaman kazandırıyor.

Orlaigh başını salladı ve kadını için yaptığım en yumuşak kumaştan örülmüş elbiseyi ortaya koydu.

kıllar. "Genç kızın senden daha fazla nefret etmesini istiyorsan, diğer kemiklerini de kırmalısın." Başka ne isteyebilirim ki?

Aşk mı?

Bu düşünceyle nefesim kesildi ve Ada'nın nefesiyle genişlemeyip beni onun sıcaklığından mahrum bıraktığında panik göğsümü . Varoluşun beni onca şey arasında sevme yeteneğim en büyük işkencemdi; ölemekten sonra ikinci sırada geliyordu.

Hayır, insanoğlunun kısır duygularına ne ihtiyaç vardı ne de arzulanıyordu, çünkü onun formunun tüm parçalarını tekrar tekrar talep edecektim, ta ki birbirimizi aşkın yanında soluk kalacak kadar tüketene kadar.

Ayrıca.. "Bükülmüş. Ben sadece onları *büktüm*."

"Ona zarar verdin."

Kaslarım gerildi. Acıdan nefret ederdim ama kadını bana başka seçenek bırakmamıştı. İnsanoğlunun beni Afen Kapısı'nın ötesinde tanrıdan krala indirmiş olması pek hayra alamet değildi ve bu yüzden bir noktaya değinmek zorundaydım.

"Uyanıyor." Ona bu kadar yakinken bunu çok güçlü bir şekilde hissediyordum: kalbi biraz daha hızlı atıyor, sesimi duyunca kulakları seğiriyor, vücut ısısı yükseliyordu. "İkimize kadar ballı süt getirdin mi?"

Orlaigh kaşlarını kaldırdı. "Süt... ister misin?"

Ona daha fazla söze gerek bırakmayan bir bakış fırlattım, başparmağımla Ada'nın yan tarafını onu daha çabuk uyandırmaya çalıştım, bu ölümcül ihtiyacı için onu ne kadar kısıksam da. "Sonsuzluğun yarısını uyuyarak geçirebildiği için ne kadar da kutsanmış."

Orlaigh'nin bana uzattığı sıcak fincanı aldım, sonra da daha fazla süt getirmesi için onu gönderdim ve ölümlünün uyanışını izledim. Kaslarını ve sinirlerini gerdirmiş şekli uzuvlarımla karıncalanmasına neden oldu.

Mavi gözler bana küçümseyerek baktığında söndü. "Neden buradasın?"

"Başka bir yerde olmak için bir nedenim yok," dedim. "Ölümlerinizin girişini reddettiğimden beri krallığım o kadar sıkıcı hale geldi ki, hayvanları dinlendirmek için harcadığım çaba önemsiz."

Kürklerin altında benden uzaklaştı ama beline dol kolumun izin verdiğinden daha fazla değil. "Bütün gece yanımda mı uyudun?"

"Benim formum buna pek ihtiyaç duymaz." Uyku bana sadece o nadir sakin ve tamamlanmış anlarda gelirdi, ki bu da en son iki yüz yıl önce olmuştu, zihnim yorgunluktan bitap düşmüştü. "Ama seni baştan sona izledim, evet."

Uzun zamandır dokunulmamış sert etini okşamış, tohumumu rahminin derinliklerine dökme arzusuyla sarsılmıştım. Bir kadınla yatmayalı çok uzun zaman olmuştu. Yine de uykuya ihtiyacı olduğunu biliyordum ve bu yüzden onu rahatsız etmemiştim.

Fincanı ona uzatmadan önce ölümlüme dirseğinin üzerinde doğrulacak kadar özgürlük tanıdım. "Ballı ılık süt. Orlaigh ayrıca bize kızarmış elma, tereyağlı ekmek ve kurutulmuş jambon getirdi."

"Biz mi?" Tereddütle fincanı aldı, sikimin etrafında çok becerikli olan dudakları tatlandırdı. "Ben

seninle kahvaltı yapmak zorunda mı?"

"Neden olmasın? Formum bunu gerektirmese bile, her ölümlü gibi ben de iyi yemekten hoşlanırım." Bir parça ekmek ve dudaklarına götürdüm. "Ye. İkimiz de aç olduğunu biliyoruz."

Korkmuş bir kadın bir bahaneyle reddederdi. Uysal bir kadın dudaklarında bir teşekkürle parmaklarımdan yerdi. Saf bir kadın ise parmaklarımdaki ekmeği hırıltıyla tokatlardı.

Ama Ada değil.

, benim küçük ölümlüm.

Ama sonra tüm ekmek tabağına uzandı, bir dilimin üzerine jambon sardı, kenarlarını kızarmış elmayla doldurdu ve daha kucağına indirmeden yemeye başladı.

Parmaklarımdan yemek kabul edemeyecek kadar gururlu. Tamamen reddedemeyecek kadar akıllı.

Ne de olsa kaçmak güç gerektiriyordu.

Beni olması gerektiği kadar rahatsız etmedi; hayır, beni mantıklı ya da akli başında olandan daha fazla büyüledi. Sıkıcı bir arkadaş zamanı daha da yavaşlattı. Bu ölümlü ne kadar da ilgi çekici bir yaratıktı. Suçluluk duygusu kemiklerini kırarken ve utanç etini ekşitirken bu kadın nasıl oluyor da çenesini dik tutarak bakışlarımı üzerinde tutabiliyordu?

Ekmek parçasını mideye indirdim, uzun bir sonra diş etlerimi kaplayan yeni yayılmış tereyağının yumuşaklığı karşısında inledim. "Kocan nasıl öldü?"

Bakışları hemen düştü ve kürklerin arasında bir yerlere doğru sürüklendi. "İğne yapraklı yosun için Almach Çatalındaki şelaleye tırmandı. Kaya ıslaktı ve ayağı kaydı. Bir balıkçı onu şelalenin dibinde bulmuş, vücudu kayaların arasına sıkışmış. Boğulduğu söyleniyor ama bence kayaya çarptığı anda ölmüş. Kafasından bir parça ."

Bir kazaydı ama yine de suçluluk iliklerine kadar işlediğini hissediyordum. "Onun ölümü için kendini suçluyorsun. Neden?"

Sesiyle birlikte başı da çöktü. "Çünkü onu oraya ben gönderdim."

Ne et ne de kemik hatasızdı. Kayadaki kayganlık, düşüş boyunca kesici rüzgar ya da bir uzvun yanlış adım atması için neden kendini suçluyordu? Öyle suçladı ki, bunun ağırlığı benim omuzlarımı bile çökertti.

"Kocanızı seviyor muydunuz?"

"Sahip olduğum tek şey başımı sokacak bir çatı, karnımı doyuracak bir yemek ve kendi bahçemdi." Bir dilim ekmek daha aldı, bana dikkatle bakıyor, gözlemliyor, düşünüyor... entrikalar çeviriyordu. "Aşk olmasa bile, çoğu kişiden daha iyiydim. Sadece bir düzine kadar kemerini aldım."

"Peki hangi suçlar için acı uygun bir ceza sayılır?" Omuz silkti.

"Çoğunlukla kasaba halkının önünde ileri geri konuşmak."

Evet, çenesi düşük kızdı ama hoşuma gitti. Mükemmel bir eğlence oluyordu. "Sessiz ve itaatkâr olmadın mı?"

Ufaklığım konuşurken ekmeği ağzında evirip çeviriyordu, asaletin tüm zarafetlerinden yoksundu ama zaten uzun zaman önce beni sıkmaya başlamışlardı. "Bazen sessizdim. Zaman zaman da itaatkâr. Hiçbir zaman aynı anda ikisi birden olmadım."

"Peki ceza senin... meydan okumanı düzeltti mi? Soluk Saray'a gelecek bir sonraki canavardan bir kemer yapmalı mıyım? Belki kaçma arzuna çare olur."

"Evimizde kırımlardan sarkan tuzlanmış jambon dışında hiçbir şey kürlenmez."

İhmal edilmiş kaslar ciğerlerimden belli belirsiz bir kahkaha çıkarırken göğsüm ağrıyordu. "Bu kadar açık sözlü, kadar çürümüş bir adama olan sadakatin beni çok şaşırtıyor."

"John iyi bir adamdı."

"O kadar iyi ki, sana sadece bir düzine kez kemer mi vurdu? Acıdan nefret ederim Ada. Ama acımadan acı çektirenlerden nefret ettiğim kadar değil."

"Merhametten bahsetmeye hakkınız olduğu için mi?" Başını sallayarak ekmeğinden arta kalanları tabağa fırlattı, damarlarındaki kan dehşetle yoğunlaştı. "Evet, kocam beni kırbaçladı, diğer herkes gibi. Ama beni asla altında tutmadı, kendini asla zorlamadı-"

"Kalbini sakınleştir."

"-Benim üzerimde, limandan eve sarhoş döndüğünde bile, ve kesinlikle boyunu benim... yanan kıcıma sokmadı..."

Ben onun tehlikeye giren kalbini yavaşlatıp öfkesini derisinin altındaki en hafif karıncalanmaya dönüştürürken sesi kesildi. Ah, küçüğüm o deliği açmamdan hiç hoşlanmamıştı. Yırtıldığından beri biraz fazla kabaydı ama ah, o denenmemiş kas ağrıyan sikimin etrafında ne kadar da sıkıydı.

"Bunu sen yaptın." Bir elini göğsüne bastırdı ama sadece alev alev yanan gözleri benimkilere takılana kadar. "Gururumun son kırıntısını da benden aldığın yetmedi, şimdi de öfkemi mi çalacaksın?"

"İyi bir küçük ölümlü ağzımı amına götürür." avuçladım, ben öyle yaptığım için başının ağırlığının avucuma nasıl bastırdığının tadını çıkardım. "Benden kaçan küçük kötü bir ölümlü, ben tohumlarımı yüzüne saçmadan önce sikimi kıcına sokar. Ya da belki de şeye rağmen derisinde yaralar çıkar?"

"bana bir kemer vurun, ama bu hiçbir işe yaramayacak."

Ya da onu tahtıma zincirleyebilirim. "Yine benden kaçacak mısın?"

Dudakları titreyerek bakışlarıma meydan okudu. "Evet. Saçlarım ağarana kadar öbür tarafın arkasında saklanacağım." Dürüstlüğü beni bir yerimden çimdikledi. "Yalan söylemeliydin."

"İkimiz de bana inanmayacağını biliyorsak kendimi yalancı durumuna düşürmenin bir anlamı yok zaten."

Sonsuzluk çoktan pençelerini geçirdi, onu kaybetme düşüncesi damarlarımdaki kanı dondurdu. Belki de her şeye rağmen boynunu kırmam gerekiyordu? Ama o zaman üşüyecekti...

Tüm sağduyuma rağmen, beliren çaresizliğe boyun eğdim. "Kalman için ne yapmam gerekiyor?"

Kuşkusuz samimiyetimi yargılayan kaşları kalkarken bir yutkunuş boğazından aşağı sürüklendi. "Çürümeyi yay ve ölüleri içeri al."

"Seninkinin konuşulduğunu görmek için yeminimi bozmayacağım."

Ve bunu hatırlasam iyi olur.

Üst dudağına yeterince uzun süre işkence etti, onu durdurmak için dudağını kendi dudağımın arasına almak istedim. "O zaman kocamın vücudunu çürüt."

Bu kadını dövmüş ve şimdi bile ölümünün sahte sorumluluğunu ona yükleyen bir kemikleri mi? Onun için kendini bir aptal gibi feda mı edecekti?

Bu ölümlüyü sadece kısa bir süredir tanıyordum ama aptal olmadığını söyleyebilirdim. Bu da onu yalancı yapıyordu, en cazip dudaklardan sadece kaçışını garantilemek için vaatler fısıldıyorduBir an için farklı bir şey mi ummuştum?

"Kocanın kemiklerini çürütmeyeceğim, ufaklık." Yataktan kalktım. "Evimi senin için nasıl daha konforlu hale getirebilirim? Orlaigh'i kitap toplamaya göndereyim mi? Boyalar, belki?"

Ölümlünün duruşu sertleşti, gözlerindeki masumiyet sesindeki hilekârlıkla uyuşmuyordu. "Soluk Saray'dan ayrılabilir miyiz? Sadece bir saatliğine de olsa... gökyüzünü görebilirim-"

"Gökyüzü."

"-ve kuşlar, ve ağaçlar-"

Bu kadar kolay mı kandırıldım? "Kitaplar ve boyalar alacaksın." Ve bir kemik yaka.

Evet, bu iş görür.

"En canlı maviler." Döndüm ve kapılara doğru yürüdüm, duvarları zincirlere dönüştürürken etrafımdaki odanın çözülmesine izin verdim. "Gökyüzünü görmek istiyorsun ufaklık? O zaman onu tavana boya, çünkü bir daha asla göremeyeceksin."

Ada

Düzlerce diş ve kemirgenlerin cılız kemikleriyle süslenmiş elbisemin bedeni belden dışarı doğru açılarak sonsuz miktarda beyaz tüyün kürsüden aşağı dökülmesine izin veriyordu. Konu kıyafetime geldiğinde, Enosh beni bir kraliçe gibi göstermek için hiçbir çabadan kaçınmadı.

Yakamı saymazsak.

Boynumdaki kalın kemik halkayı bir daha asla görmeyeceğime söz verdiği kuşların resimleriyle nasıl süslemiş olursa olsun, bu beni bir mahkûm gibi gösteriyordu.

Fırça elimde, ince kılları yeşil pigmentten ve fındıksı kokusuna bakılırsa keten tohumundan yapılmış küçük bir boya kavanozuna daldırdım. Dais' kenarı boyunca izini sürerek, motife başka bir sarmaşık ekledim, tüm yolu dolanarak-

Clank.

"Şeytana lanet olsun, zincirimi bu kadar kısa tuttuğu sürece asla sağ tarafa ulaşamayacağım." Tenime biraz hava girmesi için çekiştirdim, sonra kemik halkalardan oluşan gergin ip yere çarpana kadar geri çekildim. "İşte. Fırçayı al ve asmayı bitir."

"Ah, kızım, parmaklarım onu iyi kavrayamayacak kadar çürümüş," dedi Orlaigh, elleri benekli bir dudakları koyu bir mora dönüşmüştü.

"Beni nasıl ispiyonladığın düşünülürse, onun seni tazelemesini hak ettiğini düşünebiliriz."

"Tekrar kaçmaya çalışıp ikimizin de başını belaya sokmanı engelledim," diye mırıldandı. "Başka seçeneğim yoktu, genç kız."

Hayır, .

Orlaigh farklı türden bir tutsaktan başka bir şey değildi. Enosh kaçma girişimim yüzünden beni tahtına zincirlemişken, Orlaigh'in yardımı yaşlı kadının boynuma tasma olmasını pekâlâ sağlayabilirdi.

Ya da tahttaki başka bir yüz.

Kemiğe işlenmiş cesede baktım. O da bana , gözleri süt beyazı gibiydi ama ürpertici bakışlarını üzerimde hissettim. Soluk Saray kadar sessiz, beni izliyor ama hiç ses çıkarmıyordu.

Muhtemelen Enosh her ikisinin de ağzını çıkarmış ve geriye bir dil kaymasından başka bir şey bırakmamıştı.

kuru, kahverengi derinin arkasında. Arada sırada cesetleri onarıyor, ancak sonsuz bir ısırap içinde çürüyüp gitmelerini izlememe izin .

Fırçayı Enosh'un benim için yaptığı, tahtının yanında kemikten yuvarlak bir yuva gibi duran, içi tilki postları ve tüylerle kabartılmış yatağın üzerine attım. "Kim o?"

Orlaigh kucığında bir kitapla kürsüde oturduğu yerden başını kaldırıp baktı. "Lord Tarnem." "O ne yaptı?"

"Ustamı bir tuzağa düşürdü. Dağlarla çevrili bir vadide, toprak o kadar donmuştu ki, pusudan kurtulmasına yardım edecek hiçbir kemik yüzeye çıkamadı. Korunmak için yanında birkaç cesedi kesip onu yakaladılar."

Enosh'un tanrısallığına dair azalan şüphelerimi yok eden bir başka hikâye daha gerçekliğini . "İşin içinde ateş var mıydı?"

"Ah, kızım, alevler beş kasaba öteden görülebiliyordu. Onları, beni yaktıkları bir sütuna iki hafta boyunca zincirledim." Başını yavaşça salladı. "Korkunç bir şey, ateşle ölüm. Ama o acı içinde çılgılık atarken ölüm ona hiç gelmedi; derisi bir an yeniden büyüyor, bir an sonra yeniden simsiyah oluyordu."

"Acıyı hissedebildiğini hiç bilmiyordum."

Beni memnun etmesi ya da en azından rahatlatması gereken bir keşif. Bunun yerine, tüylerim diken diken oldu ve zihnim Enosh'u takip eden, kar üzerine serpilmiş kül gibi belirgin bir kokuya sürüklendi.

"Tanrılar bizden çok farklı değildir, genç kız," dedi. "Ustam da herhangi bir ölümlü gibi acı çeker, ister kafası ezilmiş ister kalbi kırılmış olsun."

"Kırık bir kalp mi?" Bu benden bir alay aldı. "Sanki gibi."

Orlaigh başını eğerek bana baktı. "Onun da herhangi bir erkek gibi sevdiğine ve şehvet duyduğuna inanmak çok mu zor?"

"Şehvet kısmına inanıyorum." Kıçımdaki acıyı hâlâ hissediyordum. "Anlayamadığım kısım aşk kısmı."

Sadece omuz silkti.

Çenemi diğer adama doğru uzattım, o da gözünü bile kırpmadı, ince kahverengi saç telleri gözenekli kemiğin etrafından dolanıyordu. "Peki ya diğeri?"

Yüz hatlarına bir alay ifadesi yerleşti ve bir sıra kırılmış dişini gösterdi. "Komutan Joah Mertok." "O ne yaptı?" Elindeki kitabın sayfalarını çevirmek için uğraştığında

güvenilmez parmaklar, eğildim ve onun için çevirdim. "Enosh her zaman bu kadar zalim miydi?"

"Daha acımasız. Bir süreliğine. Ölümler ve yaşayanlar , genç kız, acılarını mezara götürürler." Kitabından kaldırıp siyah damarlı gözlerinin benimkilerle kilitlenmesine izin verdi. "Tanrılar unutmaz ve öfkelenmeye devam eder."

Dehşet omuzlarıma çöktü ve yıkılmakta olan köprüye baktım. Enosh'a ne olmuştu da görevini bırakıp kendini bu boş ve sıkıcı yere kapatmıştı? Birden fazla kez, biz ölümlülere kötü demişti. Onu haftalarca ateşle beslemenin dışında,

başka hangi zulümlere katlanmıştı?

Umursamalı mıyım?

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, adam bir köprüden geçerek kürsüye çıktı, üzerinde yine siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek vardı. Eliyle yaptığı bir hareketle Orlaigh'i görevden aldı ve tahtına oturdu.

"Bana gel." Sanki köpeğiymişim gibi kalçasına iki kez vurdu. "Tanrının önünde diz çök." "Bir tanrı için çok fazla ilahiyattan yoksunsun ve görevini yerine getirme konusunda kötü bir iş ."

Sanki iğneleyici sözlerim onu eğlendirmiş gibi gülümsedi.

Sonra bir zayıflık dalgasının dizlerimi çökene kadar kemirmesine izin verdi. Avuçlarım kemiğe çarpana kadar omuzlarımı iten bir ölüm ağırlığı takip etti.

Beni kendisine doğru süründürdü, tüyler kürsünün kenarına takıldı, bazıları , dişler ve kemikler bedenimde şingirdarken etrafımda kar gibi uçtu. "Ben bir hayvan değilim."

"Hayır, hayvanlara artıklar verilir, oysa ben size kapıların ötesinden en iyi yemekleri, yatağınız için yumuşak postları, altının satın alabileceği en iyi boyaları sağlıyorum. Yine tasmanı çekiştiriyorsun." Bir parmağını çenemin altına sokarak başımı kucağına yasladı ve kemik halkanın altındaki acıyan deriyi nazikçe okşadı. "Korkarım zincirin konusunda kalınlığı uzunluğa tercih etmek zorunda kaldım."

"Çünkü Soluk Saray'ı ayakta tutacak kadar kemiğin yok." Zincirlerini kırabilmemin ve bir köprüde kurt büyüklüğünde delikler nedeni buydu. "Krallığınız parçalanıyor. Neden mi? Lord Tarnem seni kazıkta yaktığı için mi?"

"Ayrıca karnımı deşti... iki kez." Parmakları sık sık yaptığı gibi saçlarımı taradı, bir parmağı yavaşça kulağımın kabuğunda . "Benim küçük hazinem yoruldu."

"Ben hep yorgunum." Saatlerce tempo tutmaktan ve resim yapmaktan duyularım körelmişti. "Gece mi oldu?"

Gündüz mü? Kimse uyumaz. Bu... kafa karıştırıcı."

ihtiyacı olan küçük bir çocukmuşum gibi beni yerden kaldırdı ve göğsüne bastırdı, kemik zincirim tahtına çarparak şingirdadı. "Boyalar. Tuvalin olarak bütün bir krallık. Yaratabileceğim en güzel elbiseler. Neredeyse her yemeğin yanında çilek. Kadınının mutlu olması için başka neye ihtiyacı var?"

"Beni şımarık bir velet gibi gösteriyorsun, bir mahkum gibi değil."

"Şımarık bir mahkûm o zaman," dedi, sanki bir kafes ne kadar güzel olursa olsun kafes değilmiş gibi. "Daha fazla kitap, belki?"

"Okuyamıyorum."

Gözleri yatağımın yanındaki deri ciltli kitap yığınının gitti, sanki daha önce fark etmediği için kendini azarlıyormuş gibi çenesi sıkıldı. "O zaman sana öğreteceğim."

Ah, harika. Ne kadar , onun dikkatini daha da çok çekmişim.

"Yüksek rahipler tapınakların sağladıkları dışında tüm yazıları yasakladığından beri okunacak pek kitap kalmadı."

"Sahte tanrınızı övdüklerine şüphe yok." "Bunu neden yapsınlar ki?"

"Dinlemiyorsun, ufaklık." Saçlarımı acıyarak bir kez daha okşadı. "Ölümlüler kötü yaratıklardır, her zaman başa çıkabileceklerinden daha fazla güç için çabalarlar. Kitleler var olmayan bir tanrıya dua ederse, o tanrı adına konuşan ölümlü büyük bir güç biriktirir. Sanırım zenginlik de öyle."

Aklıma rahiplerin yılda iki kez topladıkları ondalık geldi. "Tapınakların altın kaplama tabelaları var."

"çok az kemik , bu doğru. Verdiğim bir yemin için ödediğim bedel." Elinin bir hareketiyle yakamı yeniden şekillendirdi ve tenime sakinleştirici bir ürperti yerleşmesine yetecek kadar genişletti. "Hoşnutsuzluğun yüzünden kaslarında oluşan sertlik çok rahatsız edici."

"Madem bu kadar kötü, beni dışarıda yürüyüşe çıkarmaya ne dersin?"

"Hayır." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Ama... Beni ne zaman memnun edersen Orlaigh'e taze çiçekler göndermeyi çok istiyorum."

Tenim yakamın altında ısındı ve tekrar kaşınana kadar onun yatıştırıcı soğuşunu kovdu. "Lanet çiçekleri istemiyorum."

John'un mezarındaki menekşeleri de sikeyim! Buradan çıkmak, kocamın mezarına üç değirmen taşı sürüklemek, sonra da derim kırışana ve saçlarım ağarana kadar Enosh'tan kaçmak istedim.

Ama tanrı sadece iç çekti, sanki benim ölümlü ruh halim onu sıkışmış gibi. "dikkat et yoksa onu dolduracak bir şey bulurum."

Sanki bir şey anlatmak istermiş gibi, elimin deri pantolonunun arkasındaki belirgin çıkıntıyı yoğurmak için kalkışını izledim. *Sadece hile.* "Madem kaçma fikrim seni bu kadar rahatsız ediyor, o zaman neden istediğim gibi kocamın kemiklerini çürütmüyorsun?"

"Karısını döven bir adamın cesedini çürütmek için mahkememi -hem de iki yüz yıl sonra- terk etmemi mi istiyorsunuz?"

Yakalanıp tecavüze uğramaktansa dövülmeyi tercih ederim. "Amacını terk eden bir tanrının görevin ne demek olduğunu anlamasını beklemiyorum."

"Görev mi?"

"Bir eşin."

"Çok ciddiye alıyor görüldüğünüz bir şey." Bakışları yoğunlaştı, gözleri bir an için dudaklarıma kaydı.

"Nasıl yani?"

"Yeminimi ettim."

"Yeminler," diye tekrarladı yavaşça, sanki kelimeyi tadıyormuş gibi. "Hiçbir ölümlü benim sarayımda huzur bulamayacak, küçüğüm."

"Senden onun kemiklerini Soluk Saray'da dinlendirmeni istemiyorum. Sadece onu bir fincana dönüştürüp bana içireceksin."

"Bunu değerli kılacak bir fikir var." Tabii ki kıkırdadı, çok eğlenmişti. "Şimdi, kaldır

ve bana ne kadar ıslak gösterin."

Sadece hile.

Enosh bedenimi ne kadar heyecanlandırırsa heyecanlandırırsın, tanrıyı gerçekten arzulamıyordum. Bunu hatırladığım, bir dua gibi okuduğum sürece bedenim bana bir daha ihanet etmeyecekti.

Başımı salladım, iç tırmanan sıcaklığı görmezden . "Yapmayacağım." ". Dokun bana o zaman."

Bu... beklenmedik bir şeydi.

yaslandı ve bana baktı, çalkantılı gri gözlerinin derinliklerinde eğlence vardı. Dudaklarının bir köşesi hafifçe yukarı kalktı. Lanet olası ellerimi göğsüne doğru uzattığımda orantısız bir sırtışı dönuştü.

Yavaşça, sert kaslardan oluşan geniş avuçladım ve parmak uçlarımin karnının çukurları ve vadileri boyunca kıvrılmasına izin verdim. Onun gibi bir piç bu kadar mükemmel yapıli olmalıydı. Gümleğinin eteklerini yumruklarımın arasına aldım ve başının üzerinden çektim, kokusu bir kış gecesinin ıslak soğuşunu yalayan alevler gibi ondan yayılıyordu.

Göğsü her nefeste kolayca inip kalkıyor, omuzları genişliyor, güçlü kasları geniş bir boynun gövdesine bağlanıyordu. O kadar güzel yontulmuştu , her santimi kalbindeki ahlaksızlığı gizleyen ilahi bir mükemmellekle şekillendirilmişti. Enosh o kadar soğuk, o kadar acımasızdı ki... kollarını başının arkasında kavuşturma şekli o kadar korkunçtu ki.

"Evet, aynen böyle," diye övdü, içimde uzun zamandır ihmal edilmiş bir akordu mırıldanana kadar vurdu. "Dokun bana, küçüğüm."

Dudaklarından gelen yumuşak sesler utancımı daha da derinleştirdi ve bir aşık dokunuşuyla yanaklarını avuçladım. Çenesinin keskin hatlarını okşadım, parmaklarımı uzun, siyah saç tellerine geçirdim ve alt dudağını taparcasına okşadım.

Sadece hile.

Pantolonuna ulaştığımda, sert etini serbest bırakmak için çılgınca bağcıklarını çözdüğümde kıvrımlarım gerçekten ıslanmadı.

Eteklerimi bir kenara fırçalayıp çıktığımda, dizlerimi tahtının kemiğine içim gerçekten ısınmamıştı.

Ve aramıza uzanıp, kendimi onun kalın aletine dayamadan önce tepesini cinsel organımla hizaladığımda vücudum gerçekten titremedi.

"Aman Tanrım!"

"Böyle formalitelere gerek yok." Ona karşı ne kadar sallanırsam sallanayım, sert vücuduna perimi sürtersem sürterim, kollarını başının arkasında kavuşturmuştu. "Bana adımla hitap et."

"Kibirli pislik."

"İnatçı, küstah, güzel kadın," diye homurdandı. "Zevkini benden al Ada. Benim iyi küçük ölümlüm için bir ödül ve tasmalı ve zincirli olarak ne kadar çarpıcı görünüyor."

Şehvet ve nefret savaşırken bir öfke dalgası kaslarımı gerdi. Hayır, bu değildi

ödül; bu bir alaydı. O izlerken ve hiçbir şey yapmazken benim üzerimdeki gücünün bariz bir göstergesiydi.

Enoş ne zorladı ne de kısıtladı.

Bunun yerine, istenmeyen bir açlıkla bedenime acı çektirdi, dişlerinin hararetli merkezimi o kadar derinden ısırmasına izin verdi ki, şehvet kazandı ve bedenim efendisinin çağrısına cevap verdi. Zihnim dualarımın solmakta olan yaşam çizgisiyle yankılanırken, zevk arayışıyla ona karşı direndim: *sadece hile, sadece... hile, sadece-*

"Öp beni!"

Ağırlığım ona doğru kaymaya başlamıştı bile, dili dudaklarımı ıslatıyordu. Nefesi ağzımın üzerinde karıncalanıyor, yakınlığının sıcaklığı daha derine, daha derine sızıyordu, ta ki-

Mırıldanarak geri çekildim, "Sadece hile."

"Sadece hile, hmm? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Derin ve şehvet iniltisi, elbisemin korsajına uzanırken boynumun derisinde mırıldandı. "İtaatinin nerede bittiğini ve arzularının nerede başladığını nasıl anlayabiliyorsun?"

Korsemin bağcıklarını çözerek göğüslerimi açgözlü dudaklarına maruz bıraktı. Bir meme ucunu ağzına aldı, dili küçük tomurcuğu acı verici bir şekilde sertleşene kadar okşadı. Aynı şeyi diğeriyle de yaptı, sıcak elleriyle etimi yoğurdu, tarttı.

Göğüslerimi okşamak için harcadığı zamanın tadını çıkararak inledim, onlara çok uzun zamandır bilmedikleri bir ilgi gösterdim. "Bunların hiçbirisi gerçek değil."

"Bana acı verici bir şekilde gerçek gibi geliyorsun, küçüğüm. Şimdi öp beni." Ben hiçbir şey yapmayınca, yakamın yanındaki kemik zinciri kavradı. "Öp beni!"

Sert bir çekişle yüzümü kendine yaklaştırdı ve ağzını dudaklarımın üzerine eğdi. Kendine güvenen dudaklar köşeyi fırçaladı, dili dudaklarımı ayırmadan önce beni aç bir ihtiyaçla öptü.

açlık, zincirimi acımasızca kavrayışı, başımın arkasını kavrayan elinin absürt şefkati... kontrol bir ihtiyacı ateşledi.

Meydan okumayla titreyen parmaklarım kaşlarının üzerinde, elmacık kemiklerinin eğiminde gezinirken kollarım boynuna dolandı. Bunun için kendimden nefret ediyordum ama bu, yukarı doğru her itişinde kalçalarımı yuvarlamamı ve kalın aletini içime sokmamı engellemedi.

Çenemi elinin mengenesiyle kavradı ve gri gözlerinden umutsuz bir şey geçti. "Adımı söyle. *Gerçek* adımı."

"Enosh..."

cevap verdi ve beni kaya gibi sert boyu boyunca yönlendirdi, seksimi yıllardır bilmediği bir zevkle doldurdu. Etinin kalınlığı, beni tamamen doldurmasının mutluluk, tüm bunların müstehcenliği. Bu... bu...

"Gerçek değil."

Etrafımda bir tüy bulutu kabardı. *Çın, çın, çın* diye dişlerim ve kemiklerim birbirine karıştı, elbisem de o kadar parçaya ayrıldı ve kürsüden aşağıya atlayarak beni çırılçıplak bıraktı.

Enosh ayağa kalktı, beni üzerinden kaydırıp ve tek bir hareketle tahtındaki cesetlerle yüzleşmem için beni döndürdü, hırıltısı yırtıcıydı. "Bu senin kendine itiraf edebileceğinden daha gerçek, o yüzden sana yardım etmeme izin ver."

Tasmam boğazıma dayanana kadar zinciri bir kez daha çekti. "Tenin o kadar uzun zamandır dokunuştan mahrum kaldı ki ellerimin altında çiçek açıyor. Beni , beni ."

ağrıyan kıcıma bir yanma hissi yayıldığında, ellerim tutundu ve tahtının kemiğinde buldu. "Hayır. Hayır, lütfen... Oraya değil."

"Orası değil," diye tekrarladı, aşağı doğru kayarak amımın içine girdi, geri çekilmeden önce tamamen oturdu, sonra kalçalarını tekrar ileri attı. "Ah, beni kendi başına çok sıkı kavriyorsun. Bunu istiyorsun. Bundan hoşlanıyorsun."

Nefes nefese kaldığında sert itişler agresif vuruşlara dönüştü, beni o kadar sert beceriyordu ki tutunduğum gözenekli kemik avuçlarımı acıttı. Sırtımı dikleştirirken vücudum ısındı ve Helfa beni affetsin, onu daha derine götürebilmek için ona destek oldum.

"Çok iyi. Ne kadar hırlarsan hırla, benim için çok ıslak ve istekli." Bir sonraki sert itışı beni alevlendirdi. "Evet... adımı söyle. Yap şunu!"

Dudaklarımdan izinsiz bir çığlık döküldü. "Enosh!"

"Ada," diye inledi yanıt olarak. "Sikimin etrafı çok sıcak..." Derin bir vuruş beni görkemli kalçalarımınla iki cesedin yargılayan bakışları arasında sıkıştırdı. Enosh'un titreyen parmakları saçlarımı okşarken sıcak tohum ipleri rahmimi doldurdu. "Mmm... işte ödülün, küçüğüm. Tohumumu içinde nasıl harcadığımı hisset. Ah, hepsi senin. Sadece senin."

Zevkin doruk noktası , geriye kasvetten başka bir şey kalmıyordu. Bununla savaşmak mümkün değildi; ne bu zevkten ne de vicdanımı sızlatan utançtan kaçmak mümkündü.

Gözlerimi kapayarak, "Sanırım sonunda geneleve ," dedim.

Hâlâ içimde oturuyordu, eğildi ve kürek kemiklerimin arasını ateşli bir şekilde öptü. "Etimin eti, kemiğimin kemiği. Asla benim fahişem olma, sonsuza dek benim kadını ol."

Ada

I ölmüştü.

Olmak zorundaydım.

Ölüler için zamanın hiçbir anlamı yoktu.

Zaman benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Zaman artık saatlerle, dakikalarla, hatta saniyelerle değil, ruhumun her seferinde bir iniltiyle parçalanmasıyla geçiyordu.

"Enosh..." *Tık.* Haysiyet, gitti. "Enosh..."

Clink. Görev, gitti. "Enosh..." *Clink.*

Kaçış umudu mu? Gitti.

Ne zaman uyanık olsam, tanrı bedenime varlığından haberdar olmadığımla tapıyordum; seksimle ziyafet çekmekten, beni tahtına sabitlerken arkamdan kızıştırmaya kadar -bazen kürsü vuruşları o kadar şiddetliydi ki, sonrasında göğüslerim kemik tozuyla kaplanıyordu.

Bana o kadar zevk verdi ki, bu beni bunalttı ve uysallığa sürükledi. Sık sık yuvama kıvrılıp uyuyakaldığım ya da daha kötüsü, şakağımı okşarken onun kucağında oturduğum türden.

Ben onun iyi bir ölümlüsüyken -Soluk Saray'da onun adını haykırırken- bana çiçekler getirdi. Kürsüyü pembe güller, mis kokulu lavantalar ve göz alıcı zambaklardan oluşan bir bahçeye dönüştürdü; hepsi de bir daha asla yürüyemeyeceğim tarlalardan koparılmış, soluşlarını izleyebilmem için kemikten bir kafesin içine yerleştirilmişti.

Ve ben de onların yanında solmuştum.

Bacaklarım ve hislerim köreldi, Enoş'un tahtında oturduğu yerin önünde yere diz çöktüm ve esnedim. "Yoruludum."

"Daha yeni uyudun, ." Saçlarımdan bir tutamı parmağının etrafında bir, iki kez döndürdü, sonra kemik yakamın üzerinden geçirdi. "Vücudun bu kadar yorgun , yorgunluğu hislerimi bile zorluyor."

Az önce uyumuş muydum? "Gece mi gündüz mü?"

"İkisi ve ikisi arasındaki her şey."

"Anlamıyorum."

"Hayır, tabii ki değil." Beni yerden kaldırarak ayağa kalktı ve yuvama doğru bir adım atarak post ve tüylerden oluşan sıcak yatağa gömülmeme izin verdi. "Resim yapmak ister misin?"

Sanki hiç tuvalim kalmamış gibi. Kürsünün etrafı gül ve kuzgun resimleriyle kaplıydı. "Beni dışarı çıkarabilirsin."

"Ya da dışarıdan mahkemeye getirebilirim." Bana avuç içi yukarı bakacak elini gösterdi ve kemik tozunun bir kuş iskeletine dönüşmesine izin verdi. Kısa bir süre sonra gri bir etle kaplandı ve etrafında siyah tüyler belirdi. Kanatlarını çırparak havaya yükseldi ve minik ayakları elimin kenarına dolandı. "Onunla oynayabilirsin."

"Ben çocuk değilim." Beni kucaklarken boynuna nasıl düşününce savunması zor bir ifade. "Burada nasıl sıkılmıyorsun?"

"Sanırım ölümsüzlük beni bu konuda iyileştirdi." Parmakları eteğimin altından kayarak iç uyluğumu okşadı. "Benim küçük ölümlüm sinirlendiğinde ne oluyor?"

"Duruma göre değişir."

İğneleyici bir söz mü? Aleti boğazıma kadar girdi. Hiçbir şey hissetmiyormuş davranmak mı? O kadar çok orgazm oldu ki, yandı. Adını inlemeyi reddetmek mi? Parmakları perimi çimdikliyordu. Ona hırlamak, piç demek ve ölmesi için lanetlemek mi? Sikini kıcıma sokması.

Bir süre sonra "Ben kirliyim," dedim ve kaşlarının arasında kırıksıklıklar oluştuğunda, "Kanamam uyandığında geldi," diye açıkladım.

"Biliyorum. Neden benim ölümlü kadınımla Orlaigh'e bunun için kumaş ve kızartma hazırlattığımı düşünüyor?" Şehvetli bir tanrının tutsağı olmasaydım düşünceli diyebileceğim bir şey. "Bu kadar doğal bir şey için kendine kirli demen ne kadar tuhaf."

"Helfa, bir erkeğin karısı iffetsizken onunla yatmasını yasaklar."

Sözlerim karşısında irkildim.

Bunu söylememeliydim. Enosh, Aefen Kapısı'nın ötesindeki yerini bir başkasının almasından kadar nefret ettiği çok az şey vardır. Çok daha ciddi bir not olarak, bunu söylememeliydim çünkü ben onun lanet karısı değildim.

"Ben senin tanrınımla." Sesinde öfke beklerken, sanki kendime karım dememden çok memnun olmuş gibi hafifçe yükselen bir gülümseme buldum. "Ve sende ya da sen kanarken kadın ve erkek olarak paylaştığımız eylemde iffetsiz bir şey görmüyorum." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Pekâlâ. Sana bu konuda bir imtiyaz vereceğim, küçük karım."

Nabzım daha hızlı atmaya başladı.

Beni gerçekten bu utançtan kurtardı

mı? Kendime karım dediğim için mi?

Bu beni korkuttu.

Yorgun gözlerimi ovuşturdum. "Ben senin karın değilim."

"Gerçekten de bana hiç yemin etmedin."

Omzuma ani bir ağırlık çöktü, ardından neredeyse unuttuğum bir ses geldi. Neredeyse.

"Et ve yara ve deri ve kemik, onun bedenini taht için besle," diye sol kulağıma şarkı söyleyen ses, diğerine geçmeden önce damarlarımdaki kanı dondurdu. *"Ter ve nefes ve ruh ve kusur, kardeşim kesinlikle... becerdin... seni... çiğ."*

Kaslarımın gerildiği her yerde tüylerim diken diken oldu. Çıldırılmışım, zihinsel olarak . Zihnim buranın sıkıcılığından ve monotonluğundan boşalmıştı; yoksa neden şimdi sesler duyayım ki?

Kollarımı kavrayan ilk titremede Enosh yanağımı okşayarak gözlerimi buluşturdu. "Kalbin neden hızlı atıyor?"

Omuzlarım kulaklarıma doğru yükseldi, ama kafatasımın içinden gelen fısıltıların kakofonisini engellemek için hiçbir şey yapmadı. *"Kalp ve kan ve damarlar ve ölüm, üçüncüsü gelecek ve nefesini çalacak."*

"Bu ses de ne?"

"Ses?" Enosh yüzümü ellerinin arasına aldı, başparmağıyla titreyen dudaklarımı okşadı. "Ne diyor ufaklık?"

"Korkunç şeyler..."

Enosh hızlı bir hareketle, beni korumak istercesine kollarını etrafıma sardı. "Onun kafasından çık."

"Ama bu... yani..." Fısıltı nemli bir nefese dönüşerek yanağıma çarptı. "Orada eğlence var."

Yanımızda bir adam şekillendi, geri çekilene kadar yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Havaya sandal ağacı kokusu yayıyor, çimen yeşili gözleriyle bana bakıyordu. Etkileyici bir şekilde doğruldu ve aşağıya atladı; uzun kumral saçları, altın yapraklarla özenle işlenmiş kahverengi keçe ceketinin üzerinde dalgalanıyordu.

"John mezarından kaçtı mı? Babama kim bakacak?" Sesi alaycı şekilde tizleşen adam, bayılmak üzereymiş gibi kendini , zihnim neler olduğunu anlamakta zorlanırken bile damarlarımı sıvı öfkeyle besliyordu. "Bir eş olarak görevimi yapmış olsaydım, zavallı John'um-"

"Yeter!" Enosh havladı.

"-kafatasında delik. Onun ölümü benim vicdanımı sızlatıyor. Ben değersizim. Değersiz bir kadınıym." Adam ellerini çırpıtı. "Ah, o mavi gözlerinin ardında senin acınla eşleşen ne lezzetli bir ıstırap evleri var, Enosh, o kadar per-"

Adam ağzından kan fişkırmadan önce boğuldu. Kalın ve koyu renkli kan aşağı boynundan çıkan bir kemik çıkıntısının üzerine damladı. Hava metal kokusuyla ağırlaştı. Aşağıya iki elini çivinin etrafına sardı ve hırıltılar çıkararak onu dışarı çekti.

Gördüğüm manzara karşısında midem sarsıldı, zihnim o kadar çılgınca dönüyordu ki kendime sarıldım,

bilinçsizce Enosh'a yaklaştı. "Onu sen öldürdün."

"Keşke." Enosh iç çekerek avucunu yüzüne sildi ve dizlerinin üzerine çökmüş, çenesi göğsüne gömülmüş adama umursamaz bir tavırla el salladı. "Ada, kardeşim Yarin'le tanış."

Kardeşim.

Bu kelime şakağıma saplandı.

Sanki Enosh zaten yeterince kötü değilmiş gibi.

Yarin'in dudaklarından ıslak bir kıkırdama döküldü. "Senin hakkında iyi düşünmüyor kardeşim. Senden nefret ettiğini söylemeye cüret edebilirim."

Enosh az önce irkildi mi?

Parmaklarını sahiplenici bir kavrayışla belime doğru kıvrırırken hayal etmiş olmalıyım. "Ne zamandır onun düşünceleri arasında saklanıyorsun?"

Yarin ayağa kalktı -boynundaki delik açılmıştı- ve parmaklarını ceketini boyayan kanın üzerinde gezdirdi. "Bunu daha iki hafta önce diktirmiştım. Şimdi ne yaptığına bir bak. Bu kalitede ve işçilikte bir keçe bulmak için çok seyahat etmek gerekti."

"Ne kadar ?"

"Eilam'ı kandırıp ölmesini engellediğinden beri." Yarin yavaşça döndü, odaya göz gezdirirken başı tekrar tekrar titredi, sonra gözleri bir kez daha Enosh'a takıldı. "Senin olmayan şeyleri almakla ünlüsün Enosh ve bu onu çok kızdırıyor."

Bakışlarım adamlar arasında bir ileri bir geri gidip geldi. "Eilam kim?"

"*Kardeşimiz.*"

Yarin bana göz kırptığında başım Enosh'a döndü. "İki kardeşin mi var?"

Enosh'un beni tutuşu sıkılaştı. "Acı etini kemikle iğnelemeden önce onun zihnine fısıldamayı bırak!"

"Fiziksel ceza tehdidinde bulunmakta her zaman çok aceleci davrandın. Ve hayır Ada, biz ölümlü anlamda kardeş değiliz." Yarin'in gözleri benimkileri esir aldı. *Seni küçük sırrı gibi saklaması ne kadar sevimli. Ve bak, yakana mavi bir taş takmış.* "Aramızdaki bu kardeşlik sevgisi bizi birbirimize bağlıyor. Öyle değil mi, Enosh?"

"Onu sinirlendiriyorsun," diye homurdandı Enosh. "Düşüncelerini bulandırmayı bırak, yoksa cesetlerim seni dışarı sürükler ve bir yığının üzerine atar."

"Düşünceleri şimdiden karışmış durumda. Ölümlüler ışık ve uyarımdan mahrum kaldıklarında kötüleşirler. Ben denedim. Bileklerini kesti." Güçlü dişleri Yarin' cebinden çıkardığı bir elmaya gömüldü ve ağzında sinsi bir sırıtiş oluşmadan önce ıslak bir *çatalla* bir ısırik kopardı. "Her neyse, sarayınızın kötü durumu göz önüne alındığında, tehditleriniz arzulanan çok şey bırakıyor ve... um..." Yarin tembel bir eli saç tellerinde gezdirdi. "Vay, vay, şu bok çukuruna bakar mısın? Hizmetkâr yok, ziyafet yok, müzik yok. Deyim yerindeyse, sadece çıplak kemiklerine kadar soyulmuş Soluk Saray ve kendine acıma içinde boğulan kardeşim ve onun kucağında oturan amcık." Yeşil gözlerini bana dikti. "Senin gevezeliğin benim sarayımda ne hoş bir arkadaşlık sağlardı."

Doğruldum. "Ne mahkemesi?"

"Düşünceler Arası Mahkeme," dedi Enoş inleyerek. "İnan bana , oraya gitmek "

"Hayır, Ada," diye ekledi Yarin. "Bu korkunç bir şey. Bütün gün maiyetimle birlikte yaptığımız tek sevişmek, şarkı söylemek ve içmek... ve sevişmek. Daha ciddi bir not olarak, kardeşim, ikinizin onunla yataırken çıkardığınız canavarca homurtuların ötesinde çok az sohbet ettiğinizi söyleyebilirim." Yarin bir bacağına diğerinin üzerine atarak kürsüye doğru eğildi. "Gördüğün gibi Ada, Enoş bir zamanlar nefes alan her şeyin bedensel kalıntılarına hükmediyor. Ancak senin ruhun benim ait. Bir de senin yaşam nefesin var tabii ki, onun da Eilam'a gitmesi gerekiyordu. Ne yazık ki senin için çoğunlukla, kardeşim sana çok aşık."

"Düşüncelerini koru yoksa onları çarpıtır," diye kulağıma fısıldadı Enosh, omurgam boyunca hesaplı vuruşlarla kaslarımı uyuşukluk haline sokarak.

"Oh, onları senin için bükmemi istemiyor musun, kardeşim?" Yarin'in gözleri benimkilerle kilitlendi ve fısıltılar hiç bitmeyen halinde kafamın içine sızdı.

"Enosh beni bir hazine gibi kilit altında tutarken John için hiçbir zaman değerli olmadım. En son ne zaman bir erkek beni istedi? Benim için şehvet duydu? Tanrı benim ihtiyaçlarımla ilgilenmiyor mu? Beni böyle nazikçe öpüyor? Onun dokunuşunda gerçek bir zevk olduğunu daha ne kadar inkâr edebilirim ve-"

Yarin inledi.

Boynundan bir başka sivri kemik parçası daha çıktı, bu seferki hançer şeklindeydi ama yine bir kıkırdamayla onu da çabucak çıkardı.

Şakaklarımda bir ağrı belirdi. Hayır, o düşünceler bana ait değildi. Asla da .

"Keşke bunu yapmasaydın Enoş," dedi Yarin. "Bir sonraki nefesinde seni sevebilirdi."

Enoshun üzerindeki her şey durdu ve nefes alış veriş bile uzunca bir süre durduktan sonra, "Sabrımı sınırıyorsun, Yarin. Neden buradasın?"

"Gerçekten söyleyemiyor musun?"

Enoş başını avucunun içine gömdü, dehşeti o kadar belirgindi ki neredeyse bir ölümlü gibi görünüyordu. "Cesetleri istemeye geldin."

"Aynen öyle. Bir zamanlar senin için bedenlerine bağladığım üç ruh."

Buna sevindim. Bunlar sadece Orlaigh, Lord Tarnem ve komutan olabilirdi.

"Kesinlikle, Ada." Yarin'in yorumu irkilmeme neden oldu. Enosh'un bedenimi kontrol etme yeteneği ile kardeşinin karışma gücü arasında, bu tanrılardan hangisi daha kötüydü? *"Hepimiz eşit derecede berbatız,"* diye fısıldadı zihnime. "Şimdi, karşılığında bana borçlu olduğun dört yeni cesedi sarayıma tedarik talep ediyorum. Elimdekiler yatağımı kokutmaya başladı."

"Üç ceset."

"Dört. İlgi ile." Yarin dilini şapırdattı. "Yoksa iki yüz yılın pahalıya gelmeyeceğine mi inandın?"

"O geldikten bir ay sonra kendini göstermek için ne tuhaf bir zaman.

bir asırdan fazla bir süredir mutlulukla yok."

"Ne diyebilirim ki...? Eilam beni aradı, ayrıcalıklarının sınırlarını bir kez daha nasıl zorladığından, ondan bir şey sakladığından yakınıyordu..." Yarin içini çekti. "Ve bu böyle devam eder. Her halükarda, sizi on gün içinde Airensty kasabası yakınlarında bekliyorum. Söylentilere göre Tybost'lar orayı kuşatacakmış. Koçbaşılar. Kuşatma kuleleri. Oh, ne gösteri olacak! Savaşların beni nasıl heyecanlandırıldığını çok iyi biliyorsun."

Enosh başparmağını çenesine vurdu, sesi mırıldanıyordu. "Airensty..."

Kalbimin hızlanan atışına karşı nefes aldım ve onu sakinleştirmeye çalıştım. Enosh fark etmiş miydi? Airensty, Hemdale'den at sırtında birkaç günlük mesafede bulunuyordu. Eğer onu beni de yanında götürmeye ikna edebilirsem-

"Mutlaka başka bir yönde bir savaş olmalı," dedi Enosh. "Ölümlüler her zaman kavga eder ve kesinlikle sadece Aefen Kapısı'nın ötesinde değil."

Yarin başını eğdi ve neredeyse alaycı bir tavırla çenesini kaldırdı. "Ah, evet, Soltren Kapısı o zaman. Kim koçbaşını iten adamların üzerine yağ döküldüğünü ve sonra da ateşe verildiğini görmek ister, eğer bunun yerine... Oh, şimdi hatırladım... çünkü o kapının ötesindeki herkesi öldürdün."

Parmaklarım uyuştı.

Herkesi öldürdün mü?

Hayır. Sakin ol. Sakin olmalıydım.

İki kardeş birbirlerine bakarken kaşlarını kaldırmaya bile cesaret edemedim, hava saldırganlıkla lekelenmişti. Neredeyse bir ay sonra, Enosh'un şüphelenmesine daha fazla tahammül edemezdim. Öyle ya da böyle, ne kadar zayıf olursa olsun kaçma şansım olması için onun Soluk Saray'dan çıkmasına ihtiyacım vardı.

"Onu her zaman kemiğin kenarına doğru çekip aşağı itmeyi deneyebilirsin." Yarin'in bakışları Enosh'ta kaldı ama dudaklarında uğursuz bir şeyler oynayıyordu. *"Belki bu şekilde ondan kurtulabilirsin."*

Gözlerim taht odasını çevreleyen karanlık halkaya gitti. Kemik parıltılarını ve Soluk Saray'ın yankılarını yutan, hiç bitmeyen karanlıktan oluşan bir uçurum. Ya Enosh'un ölümsüzlüğü bunun dibinde sona erdiyse? Bu şekilde öldürülebilir miydi?

"Yapamaz, ama bir çılgınlık saldırısı sırasında kendini her zaman aşağı atabilirsin." Yarin acı bir kahkaha attı. "Şimdi senden nefret ettiğine eminim. Sanırım eğlence için bir neden sunuyor ve... Bütün gün ne yapıyorsun, Enosh? Kendini onun rahmine gömüyorsun ve sonra ne...? Bakıyor musun? İçiyor musun? Bence yeni bir Orlaigh zamanı!"

Orlaigh Yarin'i görür görmez ona el salladı ama dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi "Sanki kardeşin beni yeterince rahatsız gibi, şimdi de saray konusunda beni susturmaya mı geldin?"

"Yaşlı Orlaigh, her zamanki cesur. Kardeşim en son ne zaman seni bir tavernada kemiğin üzerinden geçirdi, ha?" Yarin ayağa fırladı ve Orlaigh'in ellerini tutmak için acele etti. "Hadi dans edelim ve sıkıcı kardeşime Soluk Saray'ın bir zamanlar ne kadar canlı olduğunu hatırlatalım."

"Hayır, bırak beni yaşlı kemikler-"

"Saçmalık!" Yarin kollarını fıçı göbekli kadına doladı, onu kaldırdı ve odanın içinde daireler çizerek salladı. "Ada, bize katılmaz mısın? Kardeşim, emdiğinden emin olduğum dudaklardan gelen bir ricaya nasıl karşı koyabilir-"

"Reddediyorum," diye bağırdı Enosh , kollarındaki damarlar öfkeyle kabarıyordu.

"Şimdi, şimdi, kardeşim. Gelecekte başka bir ruhun zincirlenmesine ihtiyaç duyma ihtimalini göz önünde bulundurarak tekrar düşünmek isteyebilirsin." Gözleri bir nefes kadar kısa bir süre için bana kaydı ama kollarımdaki tüyleri diken diken edecek kadar uzun sürdü. "Son kadınına ne olduğunu unuttun mu? Zavallı Njala, boğazından kanlar akıyordu."

Midemin dibinde karanlık bir çukur oluştu. Son kadını mı? Ona ne olmuştu?

Enosh tedirginliğimi fark etmiş gibi -ki muhtemelen fark omzuma bir öpücük kondurdu. "Airentsy. On gün içinde. Şimdi sarayımı terk et."

Yarin kıkırdayan Orlaigh'i eğilmeden önce tekrar aşağı indirdi. "Madam, bu dansı bana lütfettiğiniz için size teşekkür ederim."

Bir elini göğüs kafesine bastırdı. Kanı bu kadar uzun zaman önce kararmamış olsaydı, kızaracağına şüphe yoktu.

Yarin doğrulurken, yeşil gözleri benimkileri ararken bile, tanrı donuk odadan başka bir şey kalmayana kadar .

Bu ve son bir fısıltı. *"Kafanın içinde olmak ne büyük bir keyif. Ya Njala...? Onu öldürdü."*

Kanım dondu. "Njala kimdi?"

Enoş bana baktı, soğukkanlı tavrı kaşlarının arasında beliren her bir çatık kaşla parçalanıyor, kibirli kayıtsızlık duvarının ardındaki adını koyamadığım bir şeyi bana gösteriyordu. "Seni alırsam, kaçmayacağına söz verir misin küçüğüm?"

"Eğer söz veririm, kocamın kemiklerini çürütecek misin?" "Çürütmeyeceğim."

Söz veriyorum.

Yalan dudaklarıma yapıştı ama yalayıp yuttum. Enosh beni zaten bir fahişe yapmıştı, ama beni yalancı yapmasına izin veremezdim.

"O zaman öyle bir şey için söz vermeyeceğim."

Ada

"A , n, d." Harf harf, Enosh'un bana öğrettiği gibi sesleri bir araya getirdim, parmaklarım sararmış kâğıttaki siyah mürekkebin üzerinde geziniyordu. "A, an, ve g, o, d... g, go, tanrı, ve tanrı r... ra- Lanetler!" ile Bir yüzümü yuvamın bakır postlarına gömdüm. "Bu lanet kitabı okumak yüzlerce yılımı alacak."

da kötüsü, hâlâ hayatta olurdum ve bir harfın diğerine benzediği hikâyeleri kekeleyerek anlatırdım. Kuyruk sol taraftaki daireden yukarı *buh* oluyordu. Sağ taraftan sola geçerse? *Duh*. Kuyruk aşağı inerse *puh* yapardı, ama hangi taraftan? Soldan mı? Sağdan mı? Hangi aptal bir harf yaratma ve onu kitaplarda devirme fikrini attı?

"Sabırlı ol, benim küçük hazinem." Enosh, yuvamda benden birkaç santim uzakta duran başının bir tarafının altına bir kolunu katladı ve kulağımın arkasındaki bir saç telini çekti. "İyi iş çıkardın."

Beni övmesinden nefret ederdim.

İçimdeki şeyin, kuraklıktan sonra yağmur yağdığında çatlayan toprağın ıslattığı gibi bunu ıslatmasından nefret ettim. "*İyi yaptın*" demek, "*Yine gebe kalamadın*" demekten çok daha

Parmağım yakama yerleştirilmiş değerli gitti, gözyaşı damlası şeklinde araya gelen düzleştirilmiş kenarların etrafında . "Bu taş nedir?"

"Bir elmas."

Çenem göğsüme değene kadar yeterince aşağıya baktığımda, görüş alanımın alt kenarından derin, canlı bir mavinin görebiliyordum. "Nereden aldın bunu?"

"Nazameh'in kraliyet hanedanından. Çoktan gittiler, topraklar, servet... güçle ilgili birçok kavgadan birinde yok oldular."

"Değerli mi?"

"Bana göre bu, gözlerinin rengiyle eşleşen bir güzellik; binlerce yıl önce kara parçalanıp boğulmadan önce Kilafa dağları arasındaki deniz gibi mavi." Ayağa kalkarken eli kalçamın salınımını ve üzerimi kaplayan binlerce siyah tüyü okşadı. "Ama evet, ölümlüler bunu değerli buluyor."

Hiç değerli bir şey takmamıştım. Babam dışında hiç kimse için fazla bir değerim olmadı.

Dul kız pahalı bir yük oluşturunuyordu. İş bebek yapmaya geldiğinde kocalar tohumları konusunda cömert davranıyorlardı ama ebe kapıyı çaldığında cimrileşiyorlardı. Bazılarının benim verimsizliğimin bulaşıcı olabileceğinden de işleri kolaylaştırmıyordu...

Enosh, kemik düğmeleri kafataslarıyla oyulmuş, siyah deriden yüksek yakalı bir ceketin gövdesinin etrafında şekillenmesine izin verdi. "Vakit geldi."

Bakışlarım kürsünün dibinde dönen kemik tozu bulutuna kaydı. Zincirim basamakların üzerinde durduğu yerde çözülürken, sağlam kemikler araya gelerek belirgin bir at şekli oluşturdu. Kısa bir süre post, yarattığı kırılğan bir deriyle kapladı ve donuk tüyler siyah bir dönüştü.

Elbisemin siyah tüylerini fırçalayarak ayağa kalktım. "Bu da ne?" "Yarin bizi bekliyor."

Midem dibe . "*Biz mi?* Sen... beni de mi ?"

"Eve döndüğümde tasmanın kırıldığını ve bıraktığım birkaç cesedin avluya dağıldığını görmektense seni görebileceğim bir yerde yanımda olmanı tercih ederim." Siyah saçları muhteşem yüz hatlarını mükemmel bir şekilde çerçeveselerken bana doğru yürüdü ve fısıldamadan önce beni kucakladı, "Bu sadece bir an için acıtacak, küçüğüm."

Kalbim boğazımın arkasına çarpmadan önce bir kez daha . "Hayır, lütfen, Enosh. Bunu yapma-"

"Şşş..." Sıcaklık beni sardı, kaskatı kesilmiş kaslarımı yalancı bir rahatlığa sürükledi. "Döndüğümüzde kemiklerini onaracağım."

Crk-crk-crk.

kemik çatırdadı.

Acı inciklerimden aşağı ve yukarı vurdu. Etimi yakarak beni bilinçsizliğe doğru itti. Nefes kaldım, kendi tükürüğümle boğulana kadar-

"İşte, işte. Acıyı şimdiden dindiriyorum." Enosh beni ilk sallanışında yakaladı, kürsüden aşağı taşıdı ve atın sırtına oturttu.

Elbisemin kuyruğunu çektim, inciklerimdeki deriyi sarartacak kadar geren kemik çıkıntılarını görünce boğazıma ekşi safra kaçtı. "Senden farklı bir şey beklememeliydim, seni lanet olası piç."

Arkamdaki atın üzerine zarifçe atlarken kıkırdaması çevredeki kemiklerden yankılandı, sesi boynumun yan tarafında mırıldanıyordu. "Eğer kadını sıkımı götüne sokmamı istiyorsa, söylemesi yeterli, ben de bunu yerine getiririm."

Sessiz bir tehditten başka bir şey yoktu, tüm bunlar beni donuk bir kabullenme durumuna okşarken, kalbimi eşit bir şekilde atana kadar yavaşlatırken. Bacaklarımı kırdığı için ondan nefret kadar, damarlarıma pompalanan öfkeyi yatıştırıp sadece bir karıncalanmaya dönüştürdüğü için ondan nefret etmiyordum.

Hem rahatlatıcı bir rahatlık. Piç kurusu.

Enosh kolunu ortama dolayarak beni kendisine sabitledi, ki bu iyi bir şeydi

Hiçbir zaman yan eyerle ata binmeyi sevmediğimi düşünürsek, eyer falan da yoktu. "O çok özlediğini iddia saman tarlalarının üzerinden geçeceğiz."

"Ve bir daha asla görmeyeceğime söz verdiğin gökyüzünü göreceğim." Homurdandı.

Bu beni biraz rahatlattı.

Orlaigh bana içinde ekmek ve kurutulmuş et olan bir çanta verdikten sonra Æfen Kapısı'ndan çıktık. Toynaklar taşların üzerinde takırdadı ve yokuş yukarı, Augustine'in beni sürüklediği geçide geri . Yüzeye çıktığımda, Soluk Saray'ın loş ışıltısına alışkın gözler için aniden fazla parlaklaşan güneşe karşı gözlerimi kapattım.

Enosh'un göğsü arkamda sertleşti, tüm vücudu kaskatı kesilirken kemiklerin çatırdaması ve etin ezilmesi kuşların cılız cıvıltılarını bastırdı. "Gözlerini bir daha kapalı tut."

"Lütfen, sanki parçalanmış cesetlerden oluşan bir halı, köhne hizmetçilerinizden birinin son yemek sırasında çenesini çorbama düşürmesinden daha kötüymüş gibi." Boğazının hırıltılı bir ses çıkardığında, "Çürük seni Airensty'ye takip edecek mi?" diye sordum.

"Hayır. Bu bilerek yaptığım bir şey, o kadar ileri gidiyorum ki hangi bedenin çürüyüp hangisinin çürümeyeceğini bile ayırt edebiliyorum." Yani *hiçbir şey* elde edememiştim. "Gözlerini aç. Gökyüzünü ve kuşlarını gör."

Beş nefes daha kapalı tuttum, çiyin nemini, burun deliklerime giren toprak kokusunu ve havada kalan kış meyvelerinin ilk izlerini içime çektim. Ciğerlerim, korsajımın deri bağları inleyene kadar genişledi, güneş ve gölge yüzümün üzerinde bir sıcaklık ve serinlik okşayışıyla oynadı.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve pembe çizgili ufukta daireler çizen bir kargayı görünce kalbim sızladı. "Bu çok güzel."

Enosh bana baktı ve rüzgârın savurduğu saç tellerimden birini omzumdan fırçaladı. "Gerçekten de öyle. Büyüleyici derecede güzel."

Aynı şeyden mi bahsediyorduk? Başımı çevirip ona baktım ama kendimi durdurdum. Eğer bu bir iltifatsa, dudaklarından dökülenlerin hiçbir anlamı yoktu.

"Bu hoşuna gitmiyor mu?"

"Hem de çok. Ama daha çok hoşuma giden şey, son zamanlarda bu kadar halsiz kaldıktan sonra göğsüne hafiflik," dedi, sanki bir kadını loş bir odada bir tahta zincirlemenin böyle bir sonuç doğurması onu şaşırtmış gibi.

Parmakları karnımın üzerinde geziniyor, sanki hâlâ burada olduğumdan emin olmak istercesine bedenime hiçbir şey aşılamıyordu.

Karıncaalanma

yok. Zevk yok.

Demek ki delirmiyordum.

Bunun tek bir anlamı olabilirdi... "Burada bedenim üzerinde hiçbir kontrolün yok, değil mi?"

"Sadece bu topraklara dağılmış ölümlerin üzerine." Sanki bunu itiraf etmekten nefret ediyormuş gibi, sesi

sertleşti. "Hata yapma , yanımda kalmanı sağlamak için elimde sonsuz miktarda kemik var."

Sanki böyle sert önlemlere ihtiyacı varmış gibi. "Bacaklarımı kırdın."

"Çarpılmış," diye düzeltti iç çekerek. "Gerekli bir önlem, çünkü tanrılar bile her kadir değildir. Bana anlattığın kadarıyla yaşayanlar kötü, gezdiğimiz topraklar tehlikeli. Aynı hem kardeşimin talebini karşılayamam, hem seni kaçırmaktan alıkoyamam, hem de tehlikeyi önleyemem."

"Tehlike mi? Ölemezsin."

"Hayır, ama sen

ölebilirsin."

"Tanrım, savaşa mı *gidiyoruz*?"

doğal olmayan bir hıza çıkardığında dengemi kaybettim, ama beni çabucak kendisine doğru sabitleyerek düşmekten kurtardı. "Ölümlüler yoldan çıkmış yaratıklardır."

"Onları terk eden Tanrı'ya doğru."

Alçak sesle kıkırdaması omurgamı titretti ama içinde mizah yoktu. "Ölümlülerin bir tanrıya ilk kez isyan ettiğine inanıyor musun? Yaşayanlar, zamanın başlangıcından bu yana dalgaların denizleri kovaladığı gibi beni kovaladılar, tapınmanın gelgitleri ve tanrısallığımdan şüphe eden sellerle bir o yana bir bu yana gidiş gelişlerinde her zaman tahmin edilebilir oldular."

Midem sıkıştı, aklım Orlaigh'in bana anlattıklarına gitti. Bir tanrının hayatı bu muydu? Kovalanmak, zincirlenmek, bağırsakları deşilmek ve yakılmak?

"Neden?"

"Çünkü Soluk Saray'ı korumak için et ve kemiğe ihtiyacım var," dedi. "Ölümlülerin her zaman vazgeçmeye istekli olmadıkları bir şey. Makamları ne kadar yüksekse, akrabalarının o kadar değer verirler, sanki bir barondan ya da bir dilenciden içmem benim için fark edermiş gibi."

Ben de babamın bir köprüden geçmesini istemezdim. "Ama ölümler dolunayda başlarına Soluk Saray'a doğru yürürler zaten."

"Sadece onları toprakta çürümeye terk ettiğim için. Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Doğal olarak ölümler benim yakınlığımı ararlar çünkü ben onların efendisiyim."

"Cesetlerin bir zamanlar yandığı doğru mu?"

"Bu topraklarda yaptığım tek lanet." Başını salladı ve dudaklarını acımasız bir çizgiye bastırdı, o kadar insani bir ki, bir tanrının yüzünde yeri yokmuş gibi görünüyordu. "Ölmediğim tüm ölümler arasında, benim küçük ölümüm, beni iki hafta boyunca kazıkta yaktıkları ölüm en kötüsüydü. Bugüne kadar kül kokusu beni takip etti, sanki derim geri döndüğünde onu bir şekilde hapsetmiş gibi."

Geçen kış rahiplerin yaktığı cadıyı düşündüğümde kollarımdaki tüyler diken diken oldu, onun tiz çığlıkları hafızama kazındı. Hemdale günlerce yanmış saç kokmuştu, acı ve yakıcıydı. Enosh'un onun gibi çığlık attığını hayal etmek...? İki hafta boyunca mı?

Safra boğazımı yaladı.

"Özür dilerim." Olmak ama özür dudaklarımdan rızam olmadan döküldü. "Lord Tarnem seni neden yakaladı? Karısının kemiklerini falan istediğin için mi?"

Derin nefesi sırtıma baskı yaptı. "Yaklaşık iki yüzyıl önce beni aradı. Topraklarını işgal eden bir grup barbarla benden bir ölümler ordusu kurmamı istedi. Tanrılar insanoğlunun işlerine karışmamalı ama... karşılığında teklif ettiği şey..."

Ona bir kez daha bakmak için geri döndüm. "Ne teklif ettin?"

"Kızı Njala." Kavramakta zorlandığım bir resmin yapboz parçalarından birini daha bana sunan isimden çok, eski acı izlerinin ses tonunu nasıl sertleştirdiğiydi. "Sonsuza dek benim yoldaşım olması gerekiyordu."

Kaburgalarımın altında bir şeyler sızladı, sonra küllenmiş bir tanrının yüz hatlarına baktığımda tekrar sızladı. "Onu sevdin mi?"

Yüz hatları sertleşti, kaşları cüretkâr bir kavis aldı. "Sorundan anladığım kadarıyla beni sevebileceğini düşünüyorsun ufaklık."

Başta inanmamıştım ama ona baktıkça şüphelerim daha da arttı. Gözlerinde genel kendini beğenmişliğinden daha fazlası parlıyordu, soğukkanlı acımasızlığın kusursuz maskesinin ardına gizlenmiş küçük acı gibi.

Çatlaklar vardı.

İnce damarlardan başka bir şey yoktu, her zamanki kibirli tavrını, ilahi üstünlüğünü tırmalıyordu. O maskenin ardında ne olduğunu öğrenmeye cesaret edebilir miydim? Eğer onu sevseydi, neden öldürsündü ki? Belki de Yarın bunu kafamı karıştırmak için söylemişti?

Meraktan şakaklarım ağrıdığına tekrar ileriye baktım. "Orlaigh bir keresinde bana senin herhangi bir ölümlü gibi sevdiğini ve şehvet duyduğunu söylemişti."

"Aşk acı veren bir lanettir," dedi. "Artık sadece şehvet duyuyorum, küçük hazinem dar deliklerinde şehvetimi dindiriyorum."

İrkildim.

Bu bir lütuf muydu yoksa bir lanet mi? Onun şehvetini hiç istememiştim.

Aşkı daha da az önemsediydi. "Sana aşık mıydı?"

Parmakları diğer elinin kalçamda durduğu yerde kıvrıldı. "Bir tahminde bulun. Bu konudaki yargınızı duymak için sabırsızlanıyorum. Bir kadın bu zalim piçi sevebilir mi?"

Dikkatim ürperti uyandıran gözlerine, tek bir bıyığı bile olmayan pürüzsüz yanaklarına ve mürekkepli tellerle çerçevelenmiş dudaklarının yumuşak kıvrımına kaydı. Enosh'u seyretmek muhteşemdi, hiç kuşkusuz, genç, bilgisiz kızların aptal kalplerini yakalamak için mükemmel bir şekilde inşa edilmiş bir tuzaktı.

Beni sık sık öpmesi, saçlarımı parmaklarıyla taraması ve bana çözemeyeceğim kadar zor hikâyeler okuması... Bacaklarımı kırmakla meşgul olmadığı zamanlarda onun daha nazik bir tarafı vardı. Njala daha fazlasını görseydi, bir oyuncak değil de bir yoldaş olsaydı, onu sevebilir miydi?

Başımınla onayladım. "Sanırım olabilir."

Çenesinde bir kas sıçradı ama kendini beğenmiş bir gülümsemenin sinsi kıvrımının altına gizlendi. "Sen

beni aşka layık görüyor musun?"

"Hayır," dedim, sırtışının dudaklarından kışın pekmez gibi kayıp gidişini izleyerek. "İki yüz yıl kadar önce, belki de sen görevine sırtını dönmeden önce."

Güneş bulutların arkasına çekilmiş, yüzünü korkunç gölgeler içinde bırakmıştı ama o hiçbir şey söylemedi. Sık bir ormanın kenarında yavaşlayarak yürümeye başladığında, "Neden duruyoruz?" diye sordum.

"Bu ormanda çok az kemik var. dolaşmamız gerekecek. Ölülerin izini takip edin ki ölümlüler bizi köşeye sıkıştıracak kadar aptal olurlarsa onları çağırabileyim."

"*Seni* köşeye sıkıştırdım," diye düzelttim. "Onların sevdiklerini dolaşmaları için sen lanetledin, ben değil."

"Eğer Et ve Kemik Kralı yaklaşık iki yüzyıl sonra bu topraklarda geziniyorsa, söyle bana Ada, kollarında tuttuğu kadının değeri ne olabilir? Eğer onu elinden alırlarsa, Kral geri almak için ne yapmaya razı olur?" Soruyu düşündükçe dudaklarıma daha çok işkence ettim ama o, "Soluk Saray'dan ayrıldığımız andan itibaren avlandın," diye ekleyene kadar derimi yüzmedim.

Midem kasıldı, korku sızdı ve orada çarpıştı. "Beni bu yüzden mi yanına aldın? Kaçmanın bile bana özgürlük getirmeyeceğini anladığımda bana bir pranga daha vurmak için mi?"

O piç, öğrendiğim bir ders için beni ödüllendirir gibi kalçamı okşadı. Diyarın dört bir yanındaki rahipler insanları Enosh'u yakalamaya çağırdı. Baş Rahip Dekalon, bir tanrının yeniden topraklarda at koşturmasını, gücünü ve otoritesini sarsmasını istemezdi. Enosh'un varlığı bir kez duyulduğunda, kendi türünden güvende olmayacaktım... ikimiz için de.

Pale Court hariç. Bu fark edildi. Battı ve iltihaplandı.

İşe yaramaz gözyaşlarımı geri kııptım. Ne kemiği çözdüler ne de beni nasıl kandırdığını değiştirdiler. "Onu da mı kilitledin?"

"Njala istediği gibi geldi ve gitti, ta ki kötü ölümlüler bitmek bilmeyen güç arayışlarında onu benden çalana kadar." Başıma bir öpücük kondurdu. "Sonsuza dek yanımda kalacaksın."

Ustamdan çaldım.

Parmak uçlarım uyuşunca onları atın yelesinde gezdirdim. "Bu yüzden mi Orlaigh'i hizmetinize mahkûm ettiniz... Onu çalan o muydu?"

"Sadece bir muhakeme hatası; aksi takdirde Njala'nın ölümünden sorumlu olanlar gibi o da tahtımı süslerdi."

Ölümü.

Tüm bunları öğrendikçe daha az mantıklı gelmeye başladı, çünkü herkes bana farklı bir şey söylüyordu. Orlaigh bu konuda ne söyleyecekti? Bir keresinde bana ölümlülerin anlamadıkları şeylerden korktuklarını söylemişti ve benim sonsuza kadar korku içinde yaşamaya hiç niyetim yoktu. Beni tutsak eden bu yaratık kimdi?

Vicdanı olmayan bir tanrı mı?

Kini olan bir adam mı?

Sonraki sözleri sakın ama . "kulak ver küçüğüm, burada hiç arkadaşın yok, artık yok. Benimle ata binen, benimle yemek yiyen, benimle yatan kadın hakkında söylentiler yayılacak. Kötüler, senin deyimimle bu laneti ortadan kaldırmamı sağlamak için büyük çaba sarf edebilir, seni yem olarak kullanmak için çalabilirler."

Yem.

Ağzım kurudu.

Gerçekten , değil mi?

Sesim sadece bir fısıltı olarak çıktı, ses tellerim inceydi. "Peki beni geri görmek için ne kadar ileri gidebilirsin?"

Herhangi bir yerde bir değerim var mıydı?

Cevabı dilinin geldi. At arazide dörtlüyle koşuyor, toynakları o kadar gürlüyordu ki, kulaklarımdaki sağır edici kan akışını neredeyse unutturuyordu.

Asla benim fahişem değil, sonsuza dek benim kadını.

O sözleri söylediğinde, sadece iade ettikleri bir parça itibar için bile olsa, bu sözler benim için bir anlam ifade etmişti.

Sessizliği onu bir kez daha sıyırdı.

Enosh

("Kaçmayacağınıza dair verdiğiniz sözü neden reddettiniz?")

Saatler süren sessizlikten sonra, bu soru kadını o kadar ürküttü ki

Ağrıyan kaslarının sızısı. "Yalan söylemek günahdır ve son bir ay içinde yeterince yalan söyledim."

"Eğer verseydin, bacaklarını bükemeyebilirdim . Belki kaçabilirdin." Bir süreliğine.

Bir koltuk kemiğinden diğerine kaydı. At sırtında geçirdiği saatler bedenine zarar vermişti ama bir kez bile sızlanmadı, sanki Soluk Saray'dan ayrılmak acı çekmeye değermiş gibi.

Uzun çim telleri ayak bileklerine değdiğinde ayakları , güzel kokulu çiçeklerin geçtiğimizde ciğerleri genişliyor, etrafımızda bir esinti dolaştığında dudaklarını nazik bir gülümseme kaplıyordu. Ölümlü bedeni kollarımda ne zaman bu kadar hafif, bu kadar sıcak ve canlı hissetmişti?

Asla.

Belki de Orlaigh haklıydı. Onu ölüm kadar sessiz ve soğuk bir krallığın içinde, kemiklerin arasına hapsedemezdin. Her zaman böyle değildi. En karmaşık motiflerle süslenmiş dolambaçlı merdivenler, tasvir ettikleri hayvanların damarlarını görebileceğiniz kadar ayrıntılı heykellerin üzerinden geçen köprüler, en iyi mobilyalarla döşenmiş odalar... Ah, Soluk Saray eski ihtişamının bir gölgesiydi.

Çünkü ben öyle yaptım.

Bir daha asla insanoğlunun kemiklerini kabul etmemeye yemin etmiştim ve bakın bana ne kazandırdı. Kadının zinciri o kadar kısıydı ki, tahtımın etrafındaki kürsünün büyük bir kısmı boyasız kalmıştı. Diğer kısmı ise sarmaşıklar ve yapraklarını döken narin ne kadar da güzel görünüyordu.

"Zaten bana inanmazsın," dedi bir süre sonra. "Eğer bir fahişe olmak , en azından dürüst bir fahişe olmak isterim."

"Sana hiç ödeme yaptığımı hatırlamıyorum." Tekrar kıpırdandı, kasları utançtan ekşiyor, kemikleri anlam verbi suçluluk duygusuyla ağırlaşıyordu. "Bir kelime için bu kadar sıkıntı niye?"

Omuz silkti, bakışları bir dere boyunca dönen su çarkına doğru , değirmenin kanatları havayı kesiyordu. "Bir erkek üç yıl boşandıktan sonra karısını özgürdür. Hatta onu satabilir

geneleve. John hiç ."

Yanlara doğru kaydım ve çenesinden tutarak bakışlarını benimkine çevirdim. "Meyvesizlik mi?"

"Bir kadının amacı olduğu gibi ona asla bir oğul vermedim." Sesi, sık sık taşıdığı o ısırıkla kıyaslandığında tuhaf bir şekilde incedi. "Daha da kötüsü, onu iğne yapraklı yosun için gönderen bendim. Şifacılar bunun kısır bir rahmi iyileştirdiğini . Bu yüzden şelaleden yukarı, yosunun yetiştiği yere gitti ama başını çarpıp öldü. Bu benim hatam."

Onun hatası mı?

Oh, benim küçük saf ölümlüm. Rahmi ne lanetli ne de kısırdı. Belki de kusurlarına ne kadar hayran olsam da düzeltebileceğim tek şey, çocuğumu taşıyacak, sonsuzluğu yaşam ve kahkahayla boyayacak olmasıydı. Bana bir tanrının nankör görevi yerine bir erkeğin amacını verecekti.

Ama böyle çıplak bir yerde bir bebek...?

Oh, ne kötü bir durum.

"Bu yüzden mi onun kemiklerini dinlendirmek için bu kadar çaresizsin ?" Başını salladı. "Ona en azından bunu borçluyum."

"Kalbini asla ele geçiremeyen bir adama bu kadar bağlı mısınız?"

"Kendimi adadığım adam değil, daha önce verdiğim sözler-" O anda kendini durdurdu. "Şey, biliyorsunuz. Bir rahibin önünde iyi bir eş olacağıma dair yemin ettim ve bunu yaşarken yapmadığım için ölürken de yerine getirmeye niyetliyim."

"Sahte bir tanrının önünde bir yemin." Hepsi affedildi çünkü ayaklarımın dibinde diz çöküp ben onun yumuşak saçlarını okşarken başını kucağıma koyarak uyukladığında bana çok güzel tapıyordu. "Ve acınası bir suçluluk duygusu."

, mavi gözleri kısılmıştı. "Bir görev ve bağlılık eylemi. Görevini terk eden bir tanrının bunun anlamını anlamasını beklemiyorum."

Ah, yine o ısırık vardı. Çok sevimli.

Şakağına bir öpücük kondurarak ödüllendirdim. "Görev.

Yemin. Yemin." Bu kelimeleri sık sık kullanırdı.

Her dolunayda toprağa savrulan bir kocaya karşı sadık kaldığı her şey. Ve tüm bunlar, var olmayan bir tanrıya tapan bir rahibin önünde saçma sapan bir yemin mi ibaretti? Ada'nın bedeni hakkında anladığım her şeye rağmen, ruhu benim doğam gibi benden kaçıyordu.

Benim kadını her hangi bir kraliçeninkinden daha güzel elbiseleri, beslenmesi için sağladığım zengin yiyecekleri ya da yakasına takılan elması pek umursamazdı. yalanları gizlemek dudaklarını boyayan lordlar ve leydilerle kıyaslandığında bu ebe ne kadar da ferahlatıcı bir şekilde dürüsttü. Njala'nın dediği gibi...

Ama benim Ada'm değil.

Hayır, benim küçüğüm kemiği işaretledi, cesetlerimin arasında dolaştı, krallığımdan kaçmaya çalıştı ve

Dudakları bir iniltiyle titremediğinde bana hırladı. Nefretinden başka hiçbir şeye söz vermedi; kaçışından başka hiçbir şeye yemin etmedi. Ve şimdi bana tutamayacağını bildiği sözler vermeyi bile mi reddetti?

Bu, onun ağzından çıkan bir sözü gerçekten de değerli kılıyordu.

kadar güvenilir ki, dudaklarından bir öpücük almayı arzuluyordum. Yanımda kalacağına dair verdiği sözü tatmak istedim. O piç koca, ölümünde bile yeminine sadık kalan bir kadına sahip için ne kadar da kutsanmıştı. Peki ya ben de onun bana böyle bir yemin etmesini isteseydim? Onu karım olarak kabul etmeli miydim?

Mmm. Burası ve Pale Court arasında bir sürü tapınak var.

Yakında çocuğumla birlikte şişecek olan karnını okşadım. "Bedenin mükemmel derecede kusurlu."

Ve bunu, onun bunca zaman gösterdiği bağlılık ve duyduğum acı kadar tutkuyla arzuluyordum. Yanlış nedenlerle, evet, ama yine de takdire şayan bir kararlılıkla. Bir koca karısıyla ne ki? Pek çok yerde pek çok gelenek var, hepsi de aynı derecede kafa karıştırıcı.

"İnsanlar bakıyor." Yüzünü gizlemek için kendini bana doğru kıvrırken boynu kısaldı. "Şeytana lanet olsun, beyaz gözlü ölü bir ata binip bana lanet olası tüylü bir elbise vermek zorundaydın, değil mi?"

Yol boyunca tahıl ve mal taşıyan çiftçilerden ve tüccarlardan kaçınarak kısrağımı yokuş yukarı sürdüm. Mırıltıları, bakışları uzun süre bizi takip etti ve huzursuzluk yarattı.

"Bekle," dedim, kısrağımı bir kez daha mahmuzlayarak dörtlüye koşturdum, Soluk Saray'ın güvenliğine dönmek için can atıyordum ama kadınının bitkin bedeniyle ilgili bir sorun vardı.

İlk körük, yanmış yağın acı dumanıyla birlikte rüzgârda sürüklenene kadar yavaşlamadık.

Metal metale her çarptığında, küçük ölümlüm kollarımın arasına daha da çekiliyordu.

Oldukça hoşuma gitti.

Sonra körükler çığlıklara dönüştü. Çığlıklar sağır edici savaş kükremelerine dönüştü ve kana susamışlıktan başka bir şey ifade etmeyen bu kükremeler bir öfke seli gibi askerlerin arasından geçip gitti. Baltalar etleri parçalayıp kemikleri eziyor, kargılar bağırsaklara girene kadar metali çiziyordu.

Yaralılar yere saçılmış, acı içinde çığlık atıyor, bazıları kopan uzuvlarına doğru toprakta sürükleniyordu. Ah, ölümlüler ve onların çelimsiz bedenleri... Dereler, zenginlikler, unvanlar için savaşıyorlar ve sonunda kargalara yem oluyorlar.

Yeri tutuşturdukları yerde alevler çıtırdıyor, duman kuzguni siyah dalgalar halinde yükseliyordu. İçgüdülerimle uzaklaştım ama kömürleşmiş etimin kokusu burun deliklerime başlamıştı bile.

"Bu korkunç," diye mırıldandı Ada, çok ilerimizde bir asker kılıcını bir başkasının karnına sapladığında.

Deri zırh giymiş, elinde kılıcı olan Yarini gördüğümde yanına doğru at sürdüm. "Uyum mu sağlıyorsun?"

"İhtiyacım olduğunda beni savunacak cesetlerim " Fısıltıların Tanrısı, kadınlara karşı sahip olduğu, onların her düşüncesini bilen o kesinlik içinde kadınıma göz kırptı. "Korkarım ki

Petrole bulanmış toprağı ateşe verip yüzlercesini yaktıkları kısmı atlamışsın kardeşim. Bir tesadüf mü... yoksa kusursuz bir planlama mı?"

"Ölümlülerin ihtiyaçları yolculuğumuzu yavaşlattı. Kaldırılmasını istediğiniz cesetleri işaretleyin."

"Daha yeni geldin." Yarin kılıcını kınına soktu. "Yakındaki dere boyunca bir gezintiye ne dersin Ada?"

"Kardeşin bacaklarımı kırdı."

"*Sapkın*," diye düzelttim, ama Ada bana karşı sertleşti, çünkü şüphesiz fısıltılarıyla zihnini zehirlemişti. "Eğer ölüleri diriltir ve onları kendi âlemine geçmenden daha hızlı bir şekilde peşinden gönderirsem artık uyum ."

"Sadece henüz boynunu kırmadığına şaşırdığımı söyledim." Dudaklarımın kısıtılmasıyla Yarin'in dudakları sırtmaya başladı. "Ölüler senden asla kaçmaz ve sen onu elinde tutmak için çok çaresiz görünüyorsun."

"Dört cesedi gösterin."

"Benim için beş tane daha artır." Boğazımın arkasında bir hırıltı oluştu, ama sadece o ekleyene kadar, "Bunu benim için yap, ben de kadınının seni sevmesini sağlayayım."

Kaburgalarımın altında bir kayma.

Sev beni.

O çakalın yüzümde gördüğü her neyse, onunkine kendinden memnun bir sırıtış getirdi. "Sana tapacak kardeşim."

Kalbim hızlandı.

Tap bana.

"Senin yanından asla ayrılmayacak kadar büyük bir tutkuyla yanıp tutuşacak," dedi. "Asla."

Asla gitme.

Daima kal.

İçimdeki her şey itaat etmemi istiyordu, Ada kardeşime zehirli bir bakış attığında daha da hararetle. Gücüm etine ve kemiğine ne kadar derinlemesine ulaşırsa ulaşsın, ihmal edilmiş bedeninin umutsuz çağrısına cevap versin, isyan eden ruhu benim bile aşamayacağım bir bariyerin arkasında oturuyordu. Onun şehvetini uyandırmayalı ne kadar olmuştu?

Kabul edebileceğinden daha uzun. Bırakın kendine itiraf etmeyi... Bu beni rahatsız etmeli mi?

Hayır, ama öylesine endişe verici bir ki, kabul etmek istedim. Ölümlümün kendi seçimiyle bana , sadece benim aşık olduğum kadının yapabileceği gibi kendini bana adaması.

Ya da karım.

"Cesetleri işaretleyin," diye .

"bilir." Yarin gözlerini tarlaya dikti. " bakayım... mmm, hangilerini tutayım?" "Şaka mı yapıyorsun? Daha onları bağlamadın mı?"

"Ağır seçimler aceleye getirilmemelidir." Yarin dudaklarına vurdu ve omuz silkti.

Airensty'yi çevreleyen taş blok duvarlar. "İnsan etrafındaki kadın ve erkekleri akıllıca seçmeli. Ah! Bu seferki iyi bir eğlence olacak."

Kısrağımın onu ölü bir askere doğru takip etmesine izin verdim ve ağzımı Ada'nın kulağına dayadım. "Onu seni delirtir. Bu onun doğasında var."

Ada başını salladı. "Bunu sana da yapıyor mu?"

Beni delirttiği kesin. "Hiçbirimizin diğeri üzerinde gücü yok. varlığını hissetmiyoruz, bu da özellikle Yarin'i oldukça baş belası yapıyor."

Ada, Yarin' elini cesedin üzerine uzatıp adamın ruhunu etine bağlamasını pür dikkat izledi. "Zincirlemezse ne olur?"

"Ruhlar bir süre sonra ölümlü bedenlerinden ayrılır, ölüm aniden geldiyse daha yavaş olur ve ona daha uzun süre tutunursunuz. Bir kez ayrıldığında, onun aleminin bir parçası olur, insanlığın korkunç düşünceleri arasında gürültülü bir yer."

Yarin kaşlarını bana doğru cesede odaklandım ve ayağa kalkmasını emrettim. Adam önce seğirdi, sonra ayağa kalktı ve etrafına şaşkın şaşkın bakarken deri zırh inledi.

Asker bir elini karnındaki açık yaraya bastırdı, inilti arasında bağırsaklarından bir hançer çıkardığında parmakları titriyordu. "Ne oldu?"

"Acı hissediyor mu?" Ada sordu.

"Ya da o öyle inanıyor," diye açıkladım. "Ruhları bağlanmış diriltilmiş cesetler ne olduklarını anlamazlar... en azından ilk başta."

"Demek hâlâ hayatta olduğunu sanıyor."

"Ah, Enosh..." Yarin yaraya doğru vurdu. "Lütfen bunu düzeltin. Aksi takdirde halılarımın üzerinde kanayacak, ne kadar korkunç görüldüğünden bahsetmiyorum bile."

Tek gereken bir düşünceydi ve ceset çılgına dönerken yara derinin altında kapandı.

Zihinleri ölümlü diyarlarının ötesinde yatanları kavrayamayacak kadar basit olduğu için durumları böyleydi.

Yarin'in zihnine fısıldadığı şey onu sakinleştirdi ve kardeşim bir adamın -muhtemelen kocasının- başında ağlayan bir kadının yanına gitti.

Parmaklarını kadının keçeleşmiş kahverengi saçlarında gezdirdikten sonra bana sırtıttı. "Tüm bu pisliğin altında güzel olduğunu söyleyebilirim."

"Ayrıca, canlı."

"Tamir edilemeyecek bir şey değil."

Yarin kınından bir bıçak çıkarırken Ada'nın kalbi daha hızlı atıyor, düzensizliği yüzünden tökezliyordu. "Onu öylece öldüremez."

"Yapmayacak." Onun anlayışına göre değil. Eilam üçümüz arasında bir denge olması gerektiği konusunda vaaz vermeye bayılır, ne zaman birimiz bir hayatı sona erdirse ortalığı ayağa kaldırırdı. "Gözlerini kapat ."

O .

Tabii ki yapmadı.

Benim küçük ölümlüm, Yarin'in kadının üzerine eğilip bıçağı kucağına koymasını ve

ağzını kulağına dayadı. "Önce küçük Henry'yi sarı humma aldı, şimdi de Thomas... Yaşamak için geriye ne kaldı? *Hiçbir şey*. Neden bu sefaletle bir son vermiyorsun?" Kadın tek bir titreme bile göstermeden bıçağı aldı ve parlayan bıçağı boynuna bastırdı. "Yap . Yapmak istediğini biliyorsun. Bu şekilde devam etme düşüncesine dayanamıyorum. Şimdi yap. Kes!"

Kalbinin her kadının boynundan koyu kırmızı kan fişkıracak kadar derin bir kesik, kocasının üzerine yağıyor ve elbisesinin önünü .

Safra tadı

aldım.

Benimkini

değil.

Küçük ölümlüm yere kusmadan önce benden uzaklaştı. Tüm gücü kaslarından süzülürken kahvaltıyı boşalttı. Ona yiyecek ve mümkünse dinlenebileceği bir yatak bulmam gerekiyordu.

"Şşş..." Bir elimi terle kaplı ensesine bastırdım ve günün yorgunluğunun sonunda onu nasıl alt hissettim. "Gördün mü küçüğüm? Senin durumun daha kötü olabilirdi. Onun yerine kardeşimin kollarında son ."

Yarin ruhu bağlarken, "Bunu iyice düşünmemiştim," diye . "Bu senin suçun, Enosh. Beni hep aceleye getiriyorsun. Şimdi nasıl kanadığına bak, cildi solgun ve hastalıklı. En azından yarayı yoksa içine her soktuğumda garip tokat sesleri çıkaracak. Bunu kim ister?"

İç çekerek yarayı kapattım ve kadının kalkmasına izin verdim. "İki tane daha. edin. Küçüğüm yorgun ve acı içinde."

"Şuradaki, kafasına mızrak . Ağlama, tatlı şey." Yarin kadının yüzünden akan ve çok geçmeden kuruyacak olan gözyaşlarını okşadı. "Artık ne açlık ne de keder olacak. Artık seninle ben ilgileneceğim, tamam mı?"

Kadın başını salladı. "Evet. Benimle ilgileneceksin."

"Bu doğru, aşkım. Artık benimsin ve sana istediğim her şekilde sahip olacağım."

"Nasıl istersen," diye mırıldandı ve kalçalarını ona doğru bastırdı. "Seni seviyorum."

"Tabii ki ." Damarlarım ısınırken Yarin'in gözleri benimkilere kaydı ama sırtarak "Kıskandın mı?" diye sorunca gözleri alevlendi.

Ada

("Tavernada yatacağız," dedi Enosh, ilerideki kasabanın parıldayan ışıklarına doğru yönelerek. "Sıcak bir yemeğe, yatağa ve dinlenmeye ihtiyacın var. Benim de dikkate almam gereken bir şey var. ama... uzun bir ölümlüye bakmak zorunda kalmamıştım.")

Sanki beni yarım gün aç bıraktığı için özür dilemek istiyormuş ama nasıl yapacağını bilemiyormuş gibi söyledi. "Teşekkür ederim."

Parmaklarının uçları yavaşça kafa derimi taradı, bunu sık sık , monoton hareketten memnun görünüyordu. "Nasıl oldu da yeniden evlenmedin?"

"Muhtemelen kocaları öldürülmüş kısır kadınların etrafında teklifler seyrek olduğu içindir." Yorgunluğun da ötesinde, kendimi göğsüne yasladım. "Merak devam edersem sonsuzluk bana iki kat daha uzun gelecek... Njala'nın nasıl öldüğünü söyleyecek misin?"

Sonunda boğazını temizleyene kadar uzun bir sessizlik oldu. "Anlaştığımızdan daha fazla ceset talep ettiğinde Lord Tarnem ile aramızda bir tartışma çıktı. Ona bu işe karışmamasını söylememe rağmen, Njala babasıyla konuşmak için benden habersiz Soluk Saray'dan ayrıldı."

"Orlaigh gizlice kaçmasına yardım mı etti?"

Başını sallarken çenesi başımın yan tarafına sürtündü, ilk sakalları saç tellerime takıldı. "Onu benden uzak tuttu, Komutan Mertok'la birlikte diyar diyar , ulaşamayacağım bir yerde tutarak beni zorlamaya çalıştı. Aklını başına toplamayı reddettiğinde, binlerce cesedi ambarına taşıdım. O yanlış anlaşılma olduğunu belirterek, kendisinin de bir ihanete kurban gittiğini söyleyerek bir uzlaşma teklif . Beni donmuş bir vadiye çekti."

"Ve seni tuzağa düşürdü."

"Ah, küçüğüm, benim tam bir aptallık anı, ama tanrılar başarısızlıktan muaf değildir ve ben çaresizdim. Sonunda kendimi kurtardım ve onun krallığını bir ettim. Yol arkadaşımı için Soltren Kapısı'nın ötesindeki toprakları kovaladım. Ancak aylar sonra Njala'ya ulaştığımda Komutan Mertok intikam almak için onun boğazını kesti."

Bu tereddüt karşısında kulaklarım diken diken oldu. "Ruhunu zincire vurmadın mı?" " daha hızlı hareket etti."

Hareket edebileceğinden daha hızlı.

beklenmedik bir boşluk oluştu. Ona bakmak için döndüğümde, savunmasız bakışları ve buz gibi maskesindeki o kılcal çatlakların nasıl açık kraterlere dönüştüğü karşısında ürperdim. Batan karanlıkta yüzünün etrafında gölgeler , sanki keşfettiğim zalim tanrının parçalanmış cephesinin arkasına saklamak ister gibiydi.

Enosh beni esir aldığından beri ilk kez, ölümsüzün altındaki adamı gördüm, kalbi kırık ve savunmasızdı, benimle paylaştıkça bitmeyen öfkesinin nedenleri daha da netleşiyordu. Biz ölümlüler için keder ölümle sona ererdi ama onunki sonsuza kadar sürmüştü, yalnız bir varoluş olarak harcanmıştı.

Doğrudum ve bir kez daha ileri baktım, tüm bunların beni ona karşı yumuşatmasından hoşlanmamıştım. "Eğer kaybınızdan sorumlu olanları öldürdüyseniz, o zaman neden geri kınıyorsunuz?"

"Çünkü tüm bunların sorumlusu ölümlülerin özündeki ahlaksızlıktır, onların sahip olamayacakları güce duydukları bitmek bilmeyen açlıktır."

"Madem hepimiz özümüzde bu kadar kötüyüz, o zaman neden beni tutuyorsunuz? Ben de onlardan biriyim."

"Mmm, yine de en azını taşıyorsunuz, bana ilk geldiğinizde fark değerli bir özelliğiniz var."

İşte yine o kelime.

Kıymetli.

Kulaklarım bu kelimeye hiç alışık değilken, bu sesle içim genişledi. Beni bırakmayı reddeden adamdan kaçmaya çalışırken, bir zamanlar benden kurtulmak isteyen adama geri döndüğüm hayatım ne kadar da çarpık hale .

Kaşınan gözlerimi ovuşturdum. "Avlunuzdan bir adım dışarı çıksaydınız, iki yüz yıl önce bazı aptalların bir sandıktan kurban ettiği bakirelerden birini kesebilirdiniz."

"Çenenin kaldır. Daha yükseğe!" Parmakları boğazıma dolandı ve boynumun kenarından öpücükler kondurana kadar başımı geriye yatırarak fısıldadı: "Ben sana ne kadar ihtiyaç duyarak işkence ediyorsam, sen de bana aynısını yapıyorsun ölümlü, yoksa seni cesetlerin arasında ölmen için dışarı atardım. Hizmetkârım, oynayacağım, hazinemsin... Hepsinden öte, sen *benim* kadınımsın."

Ürperdim.

Kadın olmayan biri

değil. Kadın değil.

Kadını.

Burada bedenim üzerinde hiçbir gücü yoktu ama sözleri yine de içime işliyor, tüylerimi diken diken ediyordu. *Ses* tonundaki şevk, bir zamanlar bir başkasının beni atmakla tehdit ettiği yerde sahipleniciliği... Beni istediği aciliyet, karnımda inançsız bir çırpınışı uyandırdı.

Görmezden . "Belki-"

"İşte orada!"

Bakışlarım etrafımda
döndü. Parmaklarım
uyuştu.

Bir avuç köylü karanlık bir meyve bahçesinden tereddütle yaklaştı, gevşek cesetler taşıyor ya da el arabalarında taşıyorlardı, ay ışığı aralarındaki üç adama bağlı bıçaklara vuruyordu.

Enosh taşıdıkları meşaleleri görünce tısladı, at efendisinin korkusunu hissetmiş gibi altımızda dans ediyordu.

Ateşten korkuyordu.

Yoksa neden parmaklarını karnıma soktuğu ve "Ocaklarınıza dönün!" diye bağırırken beni kendine doğru çektiği yerde tüyler tenimde nemlensin ki?

Dönmediler ama en azından durdular, bakıştılar, omuz silktiler ve mırıldandılar. Elbette, ölü bir ata binen bir adam hakkındaki dedikodu yayılmıştı.

"Lordum..." Bir kadın öne çıktı, kollarına sarılmış kız çocuğu ateşin turuncu titreşimlerine rağmen soluk mavi renkteydi, yanaklarında eski yaralar vardı. "Bu Anna, benim tek çocuğum. Çiçek hastalığı onu üç kış önce aldı." Kadın başını eğmeden önce gözleri bir nefes için bana kaydı. "Kocam ve ben size sahip olduğumuz her şeyi vereceğiz, yeter ki siz... merhametli Tanrım, lütfen onun dinlenmesine izin verin. Günlerce ateşle savaştı. Tek istediğim kızımın huzur içinde yatması. Bu güç sende var, değil mi?"

Omzumun üzerinden Enosh'a baktığımda boğazım boğucu bir şekilde daraldı. Çenesi ; gözleri nemli havasını yalayan alevlere öyle sabitlenmişti ki kıza bir bakış bile atmadı. Kız benim değildi ama bana bir çocuk bahşedilmiş olsaydı, ben de bu kadın gibi yalvarmaz mıydım?

Evet, isterim.

Ancak elimi Enosh'un göğsüne bastırdığımda ona dokunduğum yere baktı, sonra derin sesi yırtıcı bir hırıltıya dönüşürken gözleri benimkilerle buluştu. "Küçüğüm, cevabım *hayır*."

Kalp acısı ve nefretin pençesine karşı yutkundum. "O sadece bir çocuk."

Hiç sahip olmadığım ama annesinin acısını iliklerime kadar hissettiğim. Enosh'a her ne olduysa, bu insanların hiçbir ilgisi yoktu. Hele de kahverengi saçları özenle örülmüş, ucu mor bir kurdeleyle bağlanmış bu küçük kızın.

"Enosh," diye fısıldadım. "Bunu benim için yapabilir misin? Sadece bu seferlik? Lütfen? Onları dinlendir ve yollarına devam etsinler."

Bunun üzerine çenesindeki kaslar sıçradı ama ne havladı ne de homurdandı. Bunu düşünüyor muydu?

Öyle olmalıydı. Oh, lütfen, lütfen, bana bu şeyi vermek zorundaydı.

Ama başını hafifçe salladı ve kadına dönüp bakarken kalbimin sıkışmasına izin verdi. "Senin dünyevi eşyalarına ihtiyacım yok. Evine git."

"Ama Tanrım!" Kadın önümde , küçük kızının cansız uzuvları savruluyordu ama Enosh'un omurgasını dikleştiren arkasından gelen ateşin tıslamasıydı. "Ben sizin mütevazı kulunuzum.

Benden ne isterseniz yapacağım..." Sesi kesildi, cılız kızın cansız bedenini yeniden düzenlemeden önce gözleri bir kez daha bana döndü. Sonra başını eğerek elbisesinin yıpranmış pamuğunu aşağı doğru itti ve bir göğsünü ortaya çıkardı. "Eğer yatmak istersen- Augh!"

Yanındaki adam saçlarını avuçladı ve kaba kuvvetle onu çekiştirdi, ama yine de kolları sallanırken kızını bırakmadı. "Ne cüretle herkesin önünde fahişelik yaparsın?"

"Bunu o yapıyor!" Kadın parmağını bana doğru uzattı, sesi keder ve öfkeyle gerilmişti. "Beni ileri ve geri atabilir, tüm deliklerimi yağmalayabilir-"

Şaplak.

Kocasının avuç kadının dönmesine neden olacak kadar sert vurdu, sonra bir iniltiyle dizlerinin üzerine çöktü. "Seni öldüresiye dövmeden önce kapa çeneni. Fahişe!"

Boğazımdan bir çığlık koptu. "Enosh, lütfen-"

"Sessiz ol," diye hırladı, sonra sesinin gücünün gecenin içinde parıldamasına izin vermek için döndü. "Bu benim tek uyarım. Cesetlerin toprağı ve sizi bütünüyle yutmasına izin vermeden önce gidin."

Kükremesiyle titredim.

Hayır, yer titredi.

Altımızdan kaydı, ahşap bir tekerlek ekseninden titreşirken bazı insanların yanlara doğru sendelemesine izin verdi. El arabası kırıldı ve iki dövülmüş ceset yuvarlanıp toprakta yayıldı. Bir kadın haykırdı.

"Enosh, yer sallanıyor..." Sözlerim köylünün çığlıkları boğuldu. "Ne-ne oluyor? Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım... Bunu sen mi yapıyorsun?"

Cesetler seğirdi.

Ölümlle örtülü gözleri kırpışarak açıldı.

Sarsılarak ayağa kalktılar.

Kız hariç.

Hâlâ sevgi dolu kollarda dinlenen Anna, küçük ellerini annesinin boynuna doladı ve sonra sıkıca kavradı. Çenesinin her şiddetli kırılışında annesini daha sert boğdu. Küçük dişleri kadının boynuna saplandı, deriyi kesti ve annesi çığlık atana kadar eti parçaladı. Kadın yine de bırakmadı, ayağa kalkıp koşmaya başlarken kızını daha sıkı kavradı.

Çok korkunçtu.

Nefes almak çok acı .

"Kesin şunu!" Ölülerin yaşayanları kovalamasını izlerken ellerimi ağzıma bastırarak bağırdım. Sesimin taşıdığı öfke, sonunda uzun bir çaresizlik feryadına dönüştü. "O sadece küçük bir kız..."

Enosh beni daha sıkı tuttu. "!"

Atın dörtlüyle koşmasına izin verdi, kırım neredeyse gözyaşlarımla dolu gözlerim yanana kadar kasaba kasaba . Toprak bir patika boyunca gürleyerek ilerlerken rüzgâr durumu daha da kötüleştirdi.

Demirin kaldırım taşlarına çarparak çıkardığı ca-lop-ca-lop sesine dönüştü, ışıklar uzaktan pencereleri aydınlatıyordu. İki büküm oldum ve yüzümü Enosh'un gömleğine gömüp gözyaşlarımla ıslattım.

Akşamın bu geç saatinde köylüler bize aldırış etmedi. Ta ki bir adam atın beyaz gözlerini fark edip ilk mırıldanmayı başlatana kadar... Bu mırıldanma kısa süre içinde fırtınanın önsezili esintisi gibi köyün dört bir yanına yayıldı. Hepsi bir araya geldi -bazıları geceliklerini giymişti- uykulu gözlerle bakan çocuklar ölü atımıza bakarken eteklerinin arkasına saklandılar.

Enoş sessiz bir demir ocağından yükselen kavurucu sıcaklığın yanından geçtikten sonra atını meyhaneye kadar sürdürdü ve attan indi. "Kaslarındaki gerginliği ve karnında kaynayan hastalığı hissediyorum." aşağı çekti ve hemen bacaklarımın üzerinde sabitledi. "Kaçmaya cüret edersen ölümlü, yeryüzünün sunduğu en köhne cesetlerin seni geri sürüklemesini ."

Hastalık, ona tükürmek istediğim tüm o iğrenç şeyleri tanımlamak için yeterince güçlü bir kelime değildi. Soluk Saray'da geçirdiğim bir aydan sonra, dışarıdaki dünyanın nasıl acı çektiğini, babaların sırf başıboş dolaşmasınlar diye ölü çocuklarını kurtlara yem ettiğini neredeyse unutmuştum.

Göğsüne bastırdım. "Şu anda senden uzaklaşmak için sokaklardaki pisliğin içinde sürünebilirim."

Kollarımı morartıcı bir güçle kavradı ve beni sarstı. "Beni terk etmek mi istiyorsun?"

"Nasıl olur da seni terk etmek istemem? Akli başında kadın ister!" Gözlerinde bir şey alevlendi. "O zaman kardeşim sana yanlış bir akıl verecek!"

"Senden nefret ediyorum." Çenemi yukarı kaldırdım ve onun fırtınalı bakışlarıyla karşılaştım. "Senden o kadar nefret ediyorum ki kardeşin bile bunu değiştirecek kadar güçlü değil."

Sanki ona vurmuşum gibi başını geriye doğru salladı. Gri gözleri kararmadan önce bir nefes kadar sürdürdü... Emin değildim.

Beni kucağına aldı, meyhanenin merdivenlerinden yukarı taşıdı ve kapıyı tekmeleyerek açtı. "Ah, küçüğüm, önümüzdeki bir saat içinde adımı nasıl da haykıracaksın."

"Yaparım amına koyayım."

Kapının ardında, üç katlı meyhane bomboştu; kasabanın ayyaşının dal örgü bir duvara yaslanmış olması dışında. Kaba yontulmuş masaların ve bankların çatlakları arasında ekşimiş bira kokusu vardı. Onların yanında, meyhaneci sade, pamuklu başlığının altından bize bakıyordu.

Gözlerini iri iri kırpıştırarak Enosh'a baktı, elleri kahverengi eteklerini karıştırırken reverans yaptı. "Sanırım... Sanırım kim olduğunuzu biliyorum. Küçük bir kızken hikayeler duymuştum."

"O zaman bu konuda sessiz kalmanın en iyisi olduğunu bileceksin."

Başıyla onayladı. "Kralın atını ahıra götürmesi için bir çocuğa ihtiyacı var mı?"

Enosh kaşlarını çattı. "Atımın hiçbir şeye ihtiyacı yok ama en iyi var. Bize taze et, sıcak ekmek ve bulabilirseniz böğürtlen getireceksiniz. Ayrıca odamıza temiz, ılık su ve bir bezle dolu bir küvet getirilmesini bekliyorum."

Bir an için bana baktı, ta ki bir sıçrayışla şaşkınlığını üzerinden atana kadar. "Evet, Majesteleri. Gretchen!" Parmaklarını arkasındaki dar kemere doğru şaklattı. " gel, kızım! Biz

bir misafirimiz var, Et ve Kemik Kralı'ndan başkası değil. Git büyük odayı hazırla. En kuru çirayı al-"

"Ateş yok." Enosh pantolonunun cebini karıştırdı ve bir avuç dolusu altın parayı kadının etli avucuna bıraktı. "Bu geceyi karşılar mı?"

"Majesteleri çok cömertsiniz," dedi ve paraları ona geri uzattı. "Kokuşmuş yaşlı rahiplerin hakkında anlattığı hikâyelerden başka bir şey duymadığım bir hayattan sonra... Altınlarını istemiyorum."

"Kadınım yorgun. Bu açık olsun, kapımda dilenmene müsamaha göstermeyeceğim. Parayı al, çünkü akrabalarından hiçbiri benim yanımda huzur bulamayacak."

Kadın kıkırdadı, tüm karnını sarsan içten bir ses. "Benim çocuğum yok. Tüm akrabalarım ben genç bir kızken beni terk etti. Sahip olduğum tek şey kalbimi ve cüzdanımı kıran üç ölü kocam. , onların çürümesine izin vermeyin."

"İyi arkadaş olacağımızı söyleyebilirim." Enosh merdivenlere doğru döndü, solgun Gretchen'in ardından beni göğsüne daha sıkı bastırarak fısıldadı: "Korunmak için dışarıya cesetler yığacağım. Kimse bu kasabayı terk etmeyecek... en azından sen."

Ada

I Gretchen'in getirdiği küçük küvette , Enosh ıslatılmış bir bezi sırtıma sürttüğünde duruşum sertleşiyordu. Yüzeyden buhar da dokunuşu tenimi ürpertiyordu. Ne tür bir canavar bir çocuğun cesedini karıştırır? Ve Anna'nın küçük dişlerinin annesinin boynunda, küçük kurdele zıplarken-

Bir hıçkırığı bastırmak için elimi ağzıma bastırdım, içimi rahatsız edici bir his kapladı. "Küçük bir kızdı Enosh... Öldüğünde muhtemelen dört bile değildi."

Arkamda, alçak bir hırıltı göğsünü titretti. "Bundan bahsetmeyeceğiz."

"Tek çocuğunu ebedi soğukla lanetleyen tanrıya sıcak bedenini sunan bir annenin çaresizliğini hayal edebiliyor musunuz? Onu en dinsiz yollarla becermesine izin vermek için-"

"Doğam gereği, tanrısal yollarla sevişirim," diye alay etti, bezi bir sıçramayla küvete fırlattı. "Yetenekli dudaklarınızdan en tatlı inlemelerden ve soluklardan başka bir şey ."

Sadece hile. "Burada ne şehvet ne de özlem uyandıracaksın." Çünkü hiç yoktu.

Çünkü asla .

"Kadınım bu gece özellikle çekişmeli." Yüzüm onun buz gibi bakışlarıyla karşılaşana kadar beni kollarımdan tutup kaldırdı, kırılmak isteyen baldırlarıma su sıçrattı. "Kendi sikimin etrafında sımsıkı duran kaç kez ayrı düştüğünü söyleyeyim mi ? Bildiğiniz için zihninizin isyanı hafifleyecek mi yoksa daha mı kötüleşecek?"

Nabzım . Bu doğru değil.

"Soluk Saray'da ne kadar tanrı olursan ol... burada, nefreti şehvet ya da acıyı zevk olarak gizleyemezsin."

Beni küvetten çıkardı, fısıltısı kulağıma metalin kayaya sürtünmesi gibi geliyordu. "Oh, , bu bana çok uygun, çünkü sen de tam tersini gizleyemezsin."

Beni yatağa indirirken omuzlarımin altında mis kokulu samanlar çıtırdadı, hava sarkan kurutulmuş lavantalarla parfümlenmişti. Yatağın ucunda duran Enosh, başörtüsünü çıkardı.

Kıyafetlerimi giymiş, bekleyen bir avcı gibi beni izliyordu.

Çıplak ve sert bir şekilde yatağa tırmandığında, işe yaramaz bacaklarımı tekmeledim ve mesafe almak için geriye doğru kaydım. "Benden uzak dur."

"Şşş... hatırladın mı?" Eliyle ayağımı kavradı ve bileğime bir öpücük kondurmadan önce yüzüne götürdü. "Beni sıcaklığından asla mahrum yoksa dokunuşumu esirgerim."

Dilini baldırlarımın iç kısmında gezdirirken dudaklarımdan bir nefes çıktı. "Dokunmanı istemiyorum."

"Hayır mı? Bunu yaptığımda vücudun karıncalanmıyor mu?" Ayrılmış bacaklarımın arasında gezinirken elinin tersi uyluğumun iç kısmını okşadı ve tenimin karıncalanmasına izin verdi. "Kemiklerin benim ilgim için titriyor, küçüğüm. Etin benim dokunuşum için çığlık atıyor. Benimle, efendisiyle konuşuyor ve ben de ona akıcı bir şekilde cevap veriyorum - bir ay boyunca mükemmelleştirdiğim bir dil. Dinle!" Parmak uçları bacaklarımın arasındaki buklelerin üzerinde gezindi, zar zor dokunarak kalbimin endişeli atışını hızlandırdı. "Mmm, damarların kanla şişerken nefes alış verişin hızlanıyor ve beni tam buraya dokunmaya zorluyor." Perimi başparmağının altına sıkıştırdı ve içine, seksimin üzerinde dalgalanan ısıya dönüşen titreşimler gönderdi. "Evet, benim kadını en çok böyle sever, küçük mücevher zaptedilene kadar... Ah, ah! Kıpırdamayı kes."

Perime işkence etmeye devam ederken çarpık bacağımın üzerine tırmandı. Yanıma uzandı, bir kolunu başını desteklemek için açarken fısıldadı, "Zavallı kadını bana dokunuştan yoksun, kocası tarafından dışlanmış olarak geldi, doğru değil mi?"

Tanıdık bir acı kalbimin çatlaklarında kendini duyuruyor, parmağı açıklığının etrafında dolanırken organın sağır edici vuruşuyla güçleniyordu. Ya haklıysa? Ya bir erkeğin güçlü kollarına o kadar aç kalmıştım ki şeytanın kucağına sığınmıştım?

Parmağı içime girdi. Dışarı çekti. Tekrar içeri itti. "Ama ben senin vücuduna tapıyorum, bunu hissetmiyorum musun?"

Nasıl dönüyorum, itiyorum ve dalıyorum... sana en tatlı zevkleri getiriyorum?" Nefesim kesildi.

Hayır. Doğru değil.

Doğru değil, doğru değil, değil.

Başımı başka yöne çevirdim, parmağının içime kolayca girmesinden, omurgamı kamburlaştıran o tarzıyla iç duvarlarıma baskı yapmasından dolayı kendimden iğreniyordum. "İstersen bütün gece dene, ama hiçbir şey elde edemeyeceksin."

"Mmm, ben kusurlu bir tanrıyım ama kimse beni sabırsızlıkla suçlayamaz." Gülümsemesi dudakları boynumun kenarındaki bir tendonun üzerinde gezindi, nefesi kulak mememe değdi. "Seni saatlerce okşamıyor, sevmiyor ve üzerine titremiyor muyum küçüğüm? Bu küçük tomurcuğu, sert ve muhtaç bir şekilde kaputundan çıkana kadar okşamıyor muyum? böyle. Mmm, evet. Yavaşça. Nazikçe. Benim kadını böyle sever."

Ciğerlerim durdu ve sesim çatallaştı. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Öyle mi?" Yalanım, parmağını içimde kıvrımadan önce bana bir itiş kazandırdı ve lezzetli basıncın orada genişlemesine izin verdi. "Şu anda nefesini tutmuyorsun değil mi? O nefese yapışıp kalmıyorsun"

sanki parmağımın seni nasıl yaydığını görmezden gelmene yardımcı olacakmış gibi? Seni dolduruyor mu? Neredeyse inletiyor ama- Ah... sikimin kalınlığına ihtiyacın var. Hissediyor musun?"

Başımı salladım.

"," diye fısıldadı, sarı bir saç telini parmağının etrafında döndürerek. "Kafa derindeki , sağ ayak parmağındaki sertliği, şuradaki kasın gerginliğini hissediyorum." Parmakları boynumun arkasına kayd, kafatasımın sol tabanındaki ağırlı bir düğümü ovarken diğer eli içime ikinci bir parmak ekledi. "Vücudundaki her hücreyi ve beni nasıl özlediğini, yıllarca hor görüldükten ve ihmal edildikten sonra dokunuşum için nasıl acı çektiğini hissediyorum. Oh, , vücuduna erkeğinin gerektiği gibi tapmama izin ver."

Dokunuşuyla nefes alırken tiksinti ve arzunun kafa karıştırıcı karışımı içinde kaynadım. "Bu gerçek değil." Gerçek olamazdı.

Buna izin vermezdim!

Ama... ah, onun yetenekli eli.

"İnkâr etmeyi bırak ve bana teslim ol." Parmaklarını yavaşça yüzlerimizin arasına getirirken beni bıraktı, sonra onları ağızma soktu, dişlerimin arkasına taktı ve uyarılmamın kreminin diş etlerime yayılmasına izin verdi. "Mmm, benim küçüğüm yine kendini ıslattı, bacaklarının arasında öyle muhtaç karmaşa yarattı ki, onunla ilgilenmeliyim. Bırak da kadınının amının tadına bakayım." Ağızını benimkinin üzerine eğerek dilini dudaklarımdan ayırdı ve orada bulduğu tatla . "Ah, eti, kemiğimin kemiği, sen de bunu kadar arzuluyorsun. Dokunuşlarımdan tüm dikkatimi çekmesini, kaslarının her dinlememi, vücudunun her cevap vermemi ."

Görüşüm beneklendi.

"," diye fısıldadı, "yine nefesini tutuyorsun. Ciğerlerin yanıyor. Nefes al.

Nefes al! İşte... bu benim iyi ölümlüm."

Hava ciğerlerime hücum etti ve meme uçlarımdan sertleşmesi için onu suçladım. Sadece birkaç dakika önce parmaklarının olduğu yerde bir boşluk hissi beni doldurdu, yıllar süren çekimserlikten sonra doldurulmak için can atıyordu. Canım yanıyor, alnımda ve bacaklarımdan arasında çıldırtıcı ihtiyaç dalgaları halinde nem toplanmasına izin veriyordu.

"Şşş, bana nerede ihtiyacın olduğunu biliyorum." İki parmağım göğüslerimin arasından, karnım boyunca ve buklelerimin arasından geçerek girdi. "Mmm, seni bir kez eksik bıraktım, ama bir daha asla, değerli kadınımdan." Bir alay. "Bu kelimeyi her söylediğimde kalbinin etrafında nasıl da kan dolaşıyor. *Değerli*." Göğsüm bir nefes için ağırlıksızlaştı ve dudakları kulağımın kabuğuna sürtünüp "*Değerli*" diye fısıldadığında bir nefes daha.

Bu kelime damarlarımda dolaşıyor, içime işkence gibi bir sıcaklık yayıyordu. Vücudum ateşlendi, pelvisim beni okşayan parmaklarının hipnotik ritmine doğru kayd, perime yaslanan büyük avuç içi sürekli basınçla onu şımarttı.

Perimin etrafındaki ilk uyarıcı karıncalanmada keskin bir nefes aldım. "Senden nefret ediyorum."

"Şşş, şehvetini nefret olarak gizleme," diye mırıldandı kulağımdan birkaç santim ötede, parmaklarını içimde kıvrarak, hassas yumrularımı avuçlayışıyla hınzır bir zevk vaat etti. "Bana teslim ol. Biliyorsun ki

istiyorsun. Yeniden su yüzüne çıkıp çiçek açana kadar seni zevke boğmamı istiyorsun. Ah, çok yakınsın, küçüğüm." Nefes alışları hızlandı, sertleşti, parmaklarının her itişinde boynuma doğru nefes nefese kaldı. "Mmm, zonklayan mücevherinin etrafındaki sıcaklık. Bırak onu. Bırak."

Zevkin sağanak dalgası içimden geçerken haykırdım, beni yenilginin utanç verici geçidine düşürmeden önce en yükseğe kaldırdı. Bir sonraki nefesimle birlikte içimde bir şeyler kırıldı -belki de akıl sağlığım, ama daha çok kendime olan saygım.

"Aferin kızıma." Enosh'un mırıltısı yankılandı ve saç çizgim boyunca uzanan ince telleri buruşturdu. "Mmm, şimdi buna inanıyor musun, ? Dokunuşumu özlediğine?"

Kesik kesik nefes alışım kısa süre sonra acınası bir dönüştü. Bu adama kaç kez yenik düşmüştüm ve içime nasıl da kolayca zevk dokumuştı? Dokunulmaktan, ilgiden, *istenme* duygusundan gerçekten bu kadar mı mahrum kalmıştım ki bu ahlaksızlıktan zevk alıyordum?

Parmağı alnımın ortasından geçip burnumun ucuna kadar indi. "Neden böyle bir zevkten kaçmak isteyesin ki?"

Gerçeklik her seferinde bir kez daha içime işledi. Belki de deliydim, yalnızdım ya da sefihtim - Tanrı'nın kemikleri, belki de aynı anda üçüydüm. Erkek bir tanrının yıkıcı kaprislerine karşı koyan, atan bir kalbi olan sıradan bir ölümlüden başka şey değildim.

Bedenime sahip olabilirdi.

Ama ruhumu asla.

Asla teslim olmaz.

Sinsi sırtıtışına göğüs gererek dokunuşundan uzaklaştım. "Bu dünyadaki hiçbir zevk, senin yozlaşmış karakterinin etrafında kalmak neden olamaz."

Gri gözlerinin uçurumunda bir şey çatladı. Sırttığı bir an için maskesi aynı anda pek çok yerden kırılmış gibi göründü. Üstünlük havasını sürdüremeyen, çürüyen kaplamanın ardındaki yaşlı yüz... evet, öfkeyle .

Öfkeden çılgına dönmüş bir tanrının çılgılığı, ölümlü haliyle zar zor kontrol altına alınabildi. Oda, daha önce yerin sallandığı gibi sallandı ve penceredeki cam kırıldı. Bunu o mu yaptı? Deli olduğu için mi? Merhamet Tanrım, onu bu kadar kızdıran neydi? Kaçış çoktan solmuş bir rüyadan başka bir şey değildi.

Eli boğazıma, tam yakamın üstüne gitti, beni boğmuyordu ama sanki yapabileceğini bilmemi istercesine sıkıyordu. "Çiftleştikten sonra seni saatlerce tutuyorum, bir elimle seni diğer elimle kaslarındaki tüm gerginlik gidene kadar saçlarını okşuyorum. Elimde kalan azıcık deriyi en güzel elbiseler için dokuyorum ve en yumuşak postlar yatağını kaplıyor." Alnı benimkine doğru eğildi ve ağzını dudaklarıma doğru kaydırırken gözleri kapandı. "Öp beni." Ağzını benimkine yapıştırdı, öptü, emdi ve dudaklarım sert ve hareketsiz kaldığında beni ısırdı. "Öp beni!"

Kükremesi nefesimi kesti ama kırışlerden yağın tozun sesiyle elinin boğazımdan kayışında bir parça güven buldum. "Yap beni."

Nefes nefese kaldı. Bir saniye geçti.

İki. Üç.

Bir sonraki nefesinde oda durgunlaştı ve soğuk maskesi damarlarımdaki kanı donduran yeni bir buz tabakasıyla kendini onardı. "Benim küçük ölümüm, o kadar güzel yalvarıp yakarmasına rağmen çürütmeyi reddettiğim kız yüzünden hâlâ huzursuz."

Sesinden damlayan küçümseme ne olursa olsun, gözleri ve aralarındaki hafif kaş çatma bir şekilde buna uymuyordu. Bununla ne yapacağımı bilmiyordum - ya da dudaklarının iyi bir şey vaat etmeyen yeni bir gülümsemeye nasıl kıvrıldığını.

Dikkatle, çok dikkatle dudaklarımı araladım. "Bazen kendime iyi ki hiç bebeğim olmamış diyorum, özellikle de dolunaydan sonraki sabah hala beşikte duyduğumda. Bilmiyorum. Belki... belki de tanrılar bir çocuğu kaybetmenin acısını anlamıyorlardır."

"Çektiğim acının boyutunu bilemezsin," dedi dudaklarında bir titreme belirirken, ama bir sonraki göz kırpmışında kayboldu, maskesi olduğu kaskatı kesilmişti. "Eğer bu çocuğu senin için çürütürsem, karşılığında bana ne vereceksin?"

İçimden alay ettim. Ne kadar saçma bir soruydu. Verecek neyim kalmıştı ki? Basitçe alamayacağı başka ne istiyordu?

"Ne istiyorsun?"

Yanağımı okşadı. "Karım ol. Bir rahibin ve *tanrının* -herhangi bir tanrının- önünde yemin et ve beni kocan olarak kabul et."

Bu şok edici soru nefesimi kesti. "Ne?"

", sadakatinizi, yanımda kalacağınıza dair yemin etmenizi istiyorum. Bizi ayıracak bir şey olursa, ona geri dönmeni."

Ağzımı ve bir kolumu göğüslerimin üzerine sardım, oda aniden serinledi. Bu ne boktan bir teklifti böyle? Beni karısı olarak mı istiyordu? Ama... neden?

"Sen delirmişsin."

Bakışları üzerimden hiç . "Bunu yap, ben de kızı çürüteyim."

Aramızda kırılğan bir sessizlik uzanıyordu.

Aklım Anna'ya gitti. Dolunayda doğan küçük çocuğa. Şimdiye kadar aldığım her çocuğu, hayatlarının ilk saniyelerinde bile olsa, sanki kendi gibi kendime bastırdım.

Ne olursa olsun, sonsuza dek Enosh'a hizmet etmeye mahkûmdum. Tanrı benim lanet yeminimi mi istiyordu? Benim için ne fark ki? Gururum, bir çocuğun bile kazanmaktan daha mı değerliydi? Hayır, ama bu yeminin bir tanrı için ne kadar değerli olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

Üç derin nefes bana biriyle pazarlık yapmak için gereken cesaretin benzerini kazandırdı. "Eğer karın olmayı kabul edersem, John'u da çürütecek misin?"

"Kocana ettiğin yemini yerine getirme konusundaki kararlılığın beni ne kadar memnun etse de... bunu yapmayacağım." Sesi ilk başta ne kadar sert olursa olsun, sonunda yıpranmış bir kumaş gibi yıprandı. "Ben bir yemin ettim."

"Ben de öyle. Bana bir çıkmaz gibi geliyor. Bir ."

Başka bir bağırış beklediğim yerde, çenesindeki kaslar sertleşti. İçimde garip bir enerji dolaşıyordu; bu enerji genelevle tehdit edilmek yerine kocalarının dikkatini çeken kadınlara özgü bir enerjeydi. Enosh'un sözlerim üzerine düşünmüş olması bana bir değer duygusu mu veriyordu? Bu tanrı yeminimi güvence altına almak için ne yapmaya hazırdı? Tanrı'nın kemikleri, gerçekten onun üzerinde etkim olabilir miydi?

"Bu korkunç bir anlaşma." Bakışlarını tuttum. "Ölümsüz bir adama ölüm bizi ayırana dek yemin etmek için bir çocuk mu?"

Enoş zayıf bir alay attı. "Bir tanrıyla pazarlık mı yapıyorsun?"

"Benimle evlenmek isteyen adamla başlık parası pazarlığı yapıyorum." Cesur bir nefes. "Artık tasma ve zincir yok."

"Zincir gider, yaka kalır. Bununla muhteşem görünüyorsun."

Oh, her neyse. "Zincir yok. Bir daha asla bacaklarımı burkmayacaksın. Düzgün bir oda istiyorum." "Alacaksın. Hepsini."

Kalbim bir sonraki atışta tökezledi, dilsiz bir şok içinde ona bakarken üst bedenim çekildi.

Bu... beklediğimden daha kolay oldu. Belli ki

yeterince talep etmemiştim.

"Hepsi bu kadar da değil," diye devam ettim, lanet olası şeytan bile olsa birileri için değerli olduğumu düşünmenin verdiği pervasız duyguyla cesaretlenmiştim. "John'u çürüteceksin. Ayrıca, en azından bir süreliğine günde bir kez Pale Court'tan ayrılmak istiyorum-"

"Kesinlikle hayır."

"Birincisi mi, ikincisi mi?"

"Daha sonra. Artık görüldüğüme göre insanlar dedikodu yapacak, planlar kuracak ve entrikalar çevirecek.

Bir kapının ötesinde tanrıdan krala indirgenmiş olmam diğerleri için iyiye işaret değil."

Bu konuda haklıydı. "Her iki haftada bir-"

"İki haftada bir, kısa bir süre için ve sadece benim "

"Yeterince adil." Ona bunu verebilirdim ama kendi talebimi ayarlamadan olmazdı. "Ayrıca, buraya gelirken bana çürük saçtığında insanları ayırt edebildiğini söylemiştin. Bunu çocuklar için de yapmanı istiyorum. Afen Kapısı'nın ötesindeki on iki yaşın altındaki tüm cesetler için."

"Söz konusu bile olamaz!"

"Ama-"

"Ben kötülerini

dinlendirmem!" İrkildim.

Hiçbirimiz uzun konuşmadık. Hepsi bu kadardı.

Sallantım burada sona erdi.

Yine de hayal ettiğimden daha uzağa ulaştı.

"Çocuklar kötü değildir," dedim ve elimi onun eline uzattım.

Sanki başka türlü elimden kayıp gideceğinden korkuyormuş gibi iç içe geçmelerine izin verdi. "Bunu senin bile bilmen gerekiyor." "Oh, , bunun cezasız kalacağını sanıyorsan yanılıyorsun." Gözlerini bizimkilere dikti.

iç içe geçmiş parmaklar. ", dedikodular yatıştıktan sonra toprakları sürüp çocukları çürüteceğim. O zaman John'u da çürüteceğim, sırf bir daha karımın ağzından onun adını duymamak için. Ama karşılığında bana vereceğin başka bir şey daha var." Yatağın üzerinde kıpırdandı, mumun alevi gözlerindeki gri soğukluğu yok etti ve yerine daha az kesici bir şey koydu. "Benim seçtiğim bir anda bana geleceksin. Beni reddetmene izin verilmeyecek ve dudakların uyuşana kadar beni öpeceksin. Erkek ve kadın olarak paylaştığımız eylemi başlatacak ve ikimiz de tükenene kadar sürdüreceksin, bir kez bile zevkini etmeyeceksin. Anlaştık mı?"

Başımı sallayarak şeytanla bir anlaşma yaptım. Çünkü onun için bir değerim vardı.

Bu farkındalık yıllar süren kınamamı kırdı. John için ne kadar değersiz olsam da, ya benim değerim en başından beri o adamda yatmıyorsa? Ya amacım her zaman o çocuklara çürüme getirmek olduysa?

Ve eğer Et ve Kemik Kralı'yla birlikte ata binen kadın ondan bu kadarını koparabildiyse, karısı başka ne elde edebilirdi ki?

Ada

Birkaç saatlik huzursuz uykudan sonra Enosh burnumu okşayarak beni uyandırdı ve "Hâlâ ne kadar yorgun olduğumu hissediyorum ama daha fazla kalamayız" diye fısıldadı.

Başım hâlâ buğulu, kaslarım yorgunluktan güçsüz, başımı salladım ve . "Bir çete mi oluşturdular?"

"Kasabanın rahibi tarafından bir getirilen bir avuç aptaldan başka bir şey değil."

"Onları gördün mü?"

Ayağa kalktı ve elini uzatarak ayağa kalkmama ve lazımlığa doğru gitmeme yardım etti. "Haberin yayılmasını önlemek için bölgeye yerleştirdiğim ölülerin gözünden."

"İyi, yoksa Helfa'ın tüm takipçileri peşine düşecek, seni yakalayıp huzuruna çıkarmaya çalışacak. Her kral, her lord, her düğün... Baş Rahip Dekalon onların sadakatini kazanmıştır."

Bir zamanlar adalet olarak gördüğüm bir şey şimdi oldukça rahatsızlık vericiydi. Tanrının görevine dönmesini sağlama planıma başkalarının karışmasına izin veremezdim. Dün gece gülünç bulduğum bir şeydi bu - ta ki bunu yapmak için sonsuzluğa sahip olduğumu hatırlayana kadar.

"İnsanoğlu bir tanrıya karşı isyan ediyor..." Enosh çenesindeki kirli sakalı okşadı. "Sizin türünüzün her birkaç yüzyılda bir ortaya çıkan kötü bir alışkanlığı, kendilerinden şüphe etmek, inançlarından şüphe etmek, benden şüphe etmek."

Köşedeki masanın üzerinde duran lavaboya doğru topallayarak gittim. "Yollardan uzak dursak iyi olur." "Hâlâ bizi evlendirecek bir rahibe ihtiyacımız var. Sessizce."

"Ne fark eder ki? Yeminim senindir."

Gömleğini giydi ve siyah ceketinin üzerine oturmasına izin verdi. "Daha önce verdiği yeminin aynısını aldığım sürece, ölümlü gelenekleri ya da sahte bir tanrı önünde verilen bir söz, her iki şekilde de kayıtsızım."

İçimi ve ona döndüm. "buradan çok uzak olmayan ormanda saklı küçük bir tapınak var. Babam bir keresinde oraya kasalar dolusu tuzlanmış balık getirmişti."

."

Etrafımda ince kemik parçalarının oluşmasına izin verirken bir parmağı bile kıpırdamadı. Sıra sıra

kaymaktaşı sırası beni balık pulları gibi sarmaladı, yine de kumaşın akışına uyuyordu, yakası rahat ve yüksekti.

Ona kaşlarını kaldırdım. "Zırh mı?"

Merdivenlerden tek başıma inemeyince beni bir kez daha kucağına aldı. "Bir önlem. Zaman zaman çok büyük bir rahatsızlık, ölümlülük."

Mırıltılar her inişte daha da . Aşağı indiğimizde en az yirmi kişinin toplandığı bir odayla karşılaştık. Yıkanmamış yüzleriyle bize bakıyorlardı ama gözlerindeki dikkat en çok benim üzerimdeydi.

"Majesteleri," dedi bekçi, elleriyle ağarmış saçlarını gergin bir şekilde peruğunun altından geriye doğru tutturarak. "Onlara ne kadar uzak durmalarını söylesem de geldiler."

Beni kendine doğru daha sıkı çeken Enosh, ayrılan kalabalığın arasından adımını attı. Fısıltılar, yalvarışlar, feryatlar ve vaatler... Hepsini duymazdan geldi ve dışarı çıktı.

Mumcudan gelen balmumu havayı kokluyordu, üstümüzdeki gökyüzü hâlâ griydi. Atımızın yanında küçük bir grup adam toplanmıştı, hepsi hançer ve arada bir kılıçla silahlanmıştı. Helfa'nın Tome'unu sanki ona yardım edecekmiş gibi cüppeli göğsüne bastıran rahip hariç.

Helfa işareti yaptı; iki parmağını alına vurduktan sonra parmaklarını göğze doğru kaldırdı. "Yüce Baba Helfa adına, O'nun kutsal yargısına teslim olmanızı talep ediyorum. Başrahip Dekalon uzun zamandır tutuklanmanızı emrediyor, böylece bu diyara karşı işlediğiniz suçlar için yargılanabilirsiniz."

Enosh hiç etkilenmeden beni atın sırtına bindirdi. "Git ve hayatın pahasına kaç."

Bir adam kılıcını açtığı anda metal tısladı ve bir sonraki nefes alışına ara verdi. Cahillikleri için onları suçlayamasam da, hepsi de akılsız aptallardı.

Gözlerim tüccar tezgâhları ve çerçevelere gerilmiş postlar arasında saklanan birkaç köylüye kaygıyla kaydı. Tanrıyla birlikte bu kadar insanın arasında olmak benim için keşfedilmemiş bir bölgeydi - onları bağışlayacak mı yoksa hepsini öldürecek mi belli .

İkincisinden korkarak kasaba halkına seslendim: "Uyarısını dinleyin, yoksa o-" "Yakalayın onu!" diye bağırdı rahip. "Ve kadını da alın."

Aptal!

Çoğu adam Enosh'un etrafını sarmak için dağılırken, biri gözlerini bana dikerek hata yaptı. "Kendinden utanmıyor musun, zavallı?"

Enosh hızlı bir sıçrayışla parmaklarını adamın yağlı kahverengi saçlarına geçirdi ve onu soluk soluğa kalan kalabalığın önüne çekti. Bir an için tanrının diğer eli boştu ve bir an sonra parmakları kaymaktaşıdan bir bıçağın sapına dolandı.

Adamın boğazına sapladı. Dilimin arkasında safra yükseldi.

Adam ellerini boynuna kenetledi. Parmaklarının arasındaki boşluklardan kan fişkırıyordu.

Kalbinin her atışı kuvvetliydi ama sonra hızla yavaşlayarak damlalara dönüştü. Yana doğru yığılıp seğirmeden önce dizleri kan sıçramış yere bir *gümbürtüyle* çarptı.

Şok içinde donup kalan herkes Enosh'un elini cesedin üzerinde tutup, "İzleyin. İzleyin ve bana karşı geldiğinizde ne olacağını görün." Adamın bedeni henüz durulduğunda, Enosh'un sesi karanlık bir hırıltıya dönüştü. "Ayağa kalk!"

Adam bir anda ayağa kalktı ve Enosh'a doğru döndü; bıçağın kas ve sinirlerini yaralamış olması gereken başını kaldırmaya çalışırken hırladı: "Ne yaptın sen?"

"Büyücülük..." kelimesi birçok ağızdan aynı anda mırıldanıldı. "Kara büyü!"

Enosh kalabalığa bakmadan önce kemik kılıcı adama fırlattı, o da kılıcı kolayca yakaladı. "Beni arayın ölümlüler, sizin de sonunuz onunki gibi olacak."

Enosh bu sözleri söyler söylemez adam bıçağı karnına sapladı. Kendine baktı, çılgınca çığlık attı, kendini o kadar çok bıçakladı ki hava kısa sürede bok kokmaya başladı. İdrar bacaklarından aşağı süzülüp bir ayağının yanında birikirken, yırtık pırtık pamuklu rengi koyulaştı.

Çığlıklar, dualar, lanetler... Kasaba sakinleri evlerine kaçarken kaos kasabanın üzerine çöktü; kalan erkekler de rahibi dua ederken kekeleyerek bıraktı.

Enosh arkamdan ata binerken titreyen dudaklarıma bir parmağımı bastırdım, midem bitmek bilmeyen bir krampla sarsılıyordu. Kan görünce bayılan, inleyen bir şey değildim ama bir gün için yeterince içmiştim.

Atın ilk adımıyla kemik parçaları etrafımdan dağıldı. Kışın derinliğinde donmuş bir göle çarpan kar kristalleri gibi bir kakofoni ve *çınlama* sesiyle yere yığıldılar. Geriye bu sefer yumuşak bir sarı olan başka bir tüy elbisesi kalmıştı.

"Tedirginliğinizi hissediyorum," dedi Enosh.

O adamları kemiğin arkasına hapsetmenin de aynı şekilde kaçmamızı sağlayacağını söylememi bekliyorsa, o zaman *tüm* insanların toprakta çürüdüğünü görme konusundaki kararlılığımı hafife almış demektir.

Aptal değildim.

Zamanla, Enosh topraklarda yeniden at koşturmaya başladığında, şüphesiz dini fanatiklerle ve onların davasını savunmaya yemin askerlerle bu türden daha fazla olay yaşanacaktı. Tanrının tekrar yakalandığını görmektense onları öldürmesini tercih ederim, içinde öyle öfke uyandırır ki dinmesi iki yüzyıl daha sürer ve tüm çabalarımı mahveder.

Enosh'un lanet olası işini tekrar yapmasını sağlamak için sonsuza kadar vaktim olabilir ama bir ay, belki de iki ayı tercih ederim. Bu süre zarfında kimi öldürürse öldürsün daha büyük bir amaca hizmet etmiş olur, değil mi? Onları uyarmıştı; Enosh gelişigüzel öldürmezdi.

Hayır, .

Kasabadan ayrılıp eski bir değirmene doğru şırıldayan bir dereyi takip ettiğinde "Sadece yorgunum," dedim. "Bunu dün gece sormam gerektiğini biliyorum ama... John'u döndürdükten sonra babama bir mesaj iletebilir misin? Sadece iyi olduğumu ve endişelenmesini istemediğimi."

"Haklısın . Dün gece müzakere etmeliydin."

Omuzlarım çöktü ama kendi aptallığım için onu suçlayamazdım. "Gerçekten ne kadar güçlüsün?"

"Nasıl yani?"

"Çürümeyi yayabilir ve kaldırabilir, acıyı köreltebilir, eti değiştirebilir ve kemiğe hükmedebilirsiniz. Bazen yer sallanır. Dün gece iki kez oldu ve tavernanın camları şangırdadı."

"Gücümün bir anlık görüntüsünü bile görmedin ölümlü."

Ne korkunç bir düşünce. "herhangi bir şeyi hiç değiştirdin mi?" "Seni onardım, değil mi?"

"Bunun ötesinde."

Bana baktı. "Vücudunda on iki yara izi var ve sen uyurken onları izliyorum. Kalbin gerektiği gibi atmıyor, kulaklarıma bir senfoni gibi geliyor, kasabalar boyunca tek tek sayabilirim."

"Annem zayıf kalbi yüzünden beni ölmüş." Ya da babam bana öyle söylemişti. "Nereye gidiyoruz?"

"Anna'ya."

Beklenmedik cevap karşısında parmaklarım sıkıştı. Adını hatırladı mı?

Enosh değirmenin yanında attan inip beni aşağı çektiğinde at henüz durmamıştı. "Bu çabuk olacak."

Kapıya bir tekme atarak kendini duyurdu. Kapı açıldığında paslı menteşeler uğuldadı, arkasındaki pislik kokusu mide bulandırıcıydı.

Loşlukta, figürler kıpırdadı, tahta inledi ve bir kadın çığlık attı. Gözlerimin alışması biraz zaman aldı. Anna'nın babası ellerini masaya dayamış duruyordu, zorluklar yüzünden buruşmuş yüzüne okunamayan bir şeyler geliyordu.

Eli yavaşça bir parça kurutulmuş etin içinden çıkan bıçağa gitti. "Bizden ne istiyorsun?"

Enosh etrafına , gözleri küflü köşeye takıldığında parmakları elbisemin tüylerine gömüldü. Orada, bir hasırın üzerinde adamın karısı sinmişti, bir gözü kırmızı bir yarıktan biraz daha fazla şişmişti, boynundaki yaralar ocaktaki sönmekte olan közden gelen seyrek ışığa karşı kırmızı parlıyordu.

Anna yine sırtını duvara yaslamıştı, boynu ve gövdesi kirli iplerle tuğlaya bağlıydı. İpler, tertemiz örgüsünün üzerine taktığı, yeni elbisesinin kurdelesı gibi kırmızı olan yeni fiyonkla bir tezat oluşturuyordu.

Bu manzara karşısında içimden bir şeyler koptu.

Enosh fark etmiş olmalı çünkü beni yanlarına götürürken başparmağı koluma süründü ve beni bir cesetle biraz daha canlı bir kadının arasına indirdi. Çenesi, boynunun yan tarafı, köprücük kemiği... Tanrı'nın kemikleri, saymak istediğimden daha fazla ısırik izi taşıyordu.

Enosh, "İnsanın etrafını ailesiyle çevreleme yeteneği ne kadar da kutsanmış," dedi.

kadının yüzüne baktı ama kadın irkilince geri çekildi. "Onu ölümüne dövmekle tehdit ederken yalan söylemiyordun."

"Çirkin suratı seni rahatsız ediyorsa çevir onu," diye alay etti adam. "İstediğin kadar onun kışını de, sonra defol git. Seni burada istemiyoruz ve o... kara büyü-"

Evine adım atan bir ceset görünce geri kalanını yuttu. Herhangi bir ceset değil, Enosh'daha önce öldürdüğü, bakışları artık terk edilmiş, ruhu gitmiş bir adam.

"Yanlış bir hareket yaparsan, ölümlü, hizmetkârım seni canlı canlı yer." Enosh tek parmağıyla Anna'nın etrafındaki ipleri kopardı ve onu aldı. "senin için döneceğim."

Kendimi onun arkasında yerde sürükledim, çarpık bacaklarım beni ileri itmek için tekmeliyordu. "Onu nereye götürüyorsun?"

"Anna'ma ne yapıyor?" Annesi ayağa kalkmama yardım etti ve birlikte küflü evden çıktık.

Titreyen kollarım ve güvenilmez bacaklarım beni Enosh'un yanında Anna'nın cansız derenin kenarındaki eski meşeye doğru götürdü.

Kadın ağlayarak yere çöktü ve beni de kendisiyle birlikte yere serdi ama ses, toprağı eşeleyen kemik bir küreğin *şangırtısı* altında kayboldu. Ağzım kurudu.

O...?

Enosh'un bir mezarı nasıl kaldırdığını görünce göğüs kafesimin altında bir şeyler kıpırdandı; bu hareket, bu adam hakkında bildiğimi sandığım her şeye ters düşüyordu. Anna'nın çürümesi için mezara gerek yoktu... ama yine de kazdı.

Çukur yeterince derinleşince Anna'yı mezara indirdi ve üzerini toprakla örttü. Bir an sonra, *puf*, toprak çöktü.

annesini "Ne oldu?" diye inledi.

"Çürümüş," diye açıkladım gördüğüm kadarıyla. "Artık dinleniyor."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı kadın, pislikten kabuk bağlamış yüzü tüylerime onları kahverengiye boyadı.

Onu mezarın yanında bırakıp yola koyulduk, Enosh'a dönüp baktığımda içimde bir duygu kasırgası . "Bunu neden yaptınız? Neden bir mezar yaptınız?"

Ağır bir yutkunmanın ardından, "Çünkü bir çocuğu kaybetmenin acısını ve ıstırabını biliyorum," diyene kadar sessiz kalırken saniyeler sonsuzluğa doğru ilerledi.

Ada

M Yüreğim göğsümün içinde burkuldu. "Çocuğun mu oldu?"
"Pek sayılmaz." Enosh'un bakışları uzaklarda bir yere kaydı. "Mertok onu almadan önce kalp atışlarının ritminin tadını sadece kısa bir süre . Benim kızım komutan boğazını kestiğinde Njala'nın karnında öldü."

Yine o acıma duygusu vardı, kaburgalarımın altında sanki bu adama algımla birlikte onları da yeniden düzenliyordu. Ses tonunda bir çocuğun daha fazlası vardı. Varlığının acı veren yalnızlığını, göreve adanmış sonsuz bir hayatın monotonluğunu ve bunun onda yarattığı ağrıı duydum.

Birçok kez bir çocuk için dua etmiş biri olarak, onun yokluğunun içimi kemiren acısını anlıyordum. Eğer biri çocuğumu benden alsaydı, büyük ihtimalle ben ona kötü derdim.

Ya da daha kötüsü... intikam yemini.

Enosh'a baktım, normalde tertemiz olan yüzündeki kirli sakallar bir aydan uzun süredir koruduğu yontulmuş mükemmelliğe hiç benzemiyordu. "Tanrıların çocuk sahibi olabileceğini düşünmezdim. Kızın neden senin gibi ? Ölümsüz mü?"

"Kim bilebilir ki?" Her zamanki soğukkanlılığını taşıyamayacak kadar sert bir şekilde omuz silktilti. "Ölümlüler arasında her çocuk babasının lanetini miras almaz, değil mi?"

Sesinin alt tonundaki dehşetle kulaklarım titredi. "Yani ölümsüzlüğünüzü bir lanet olarak mı görüyorsunuz?"

"Ölü çocuğumun cesedinin başında durduğumdan beri..." Gözleri, sanki maskenin ardındaki adamı nadiren görmeme izin veriyormuş gibi, korunmasız açıklığıyla benimkileri esir aldı. "Onu takip etmek istiyordum ama sonsuza kadar burada kalmakla yükümlüydüm, kalbinin ritminin hatırasından başka bir şey bırakmadan."

her şey durgunlaştı, onun sözlerine ve barındırdıkları acıya yankı verdi, neredeyse bir yankısı gibi. "bildim bileli hep bir çocuğum olsun istedim."

"Evet, çocuklara olan sevginiz ortada. Çok geçmeden çocuk sahibi olacağınızdan hiç şüphem yok."

Bu beni şaşırttı. "Ama ben kısırım."

"Rahmin sağlıklı ve ."

İçimde temkinli bir heyecan dolaştı. "Çünkü sen onu çözdün."

"Ah, küçüğüm, sen hiç kısır olmadın," dedi. "Hatanın John'da olduğu hiç gelmedi mi?"

Kanım dondu.

Hayır. Asla.

Her erkek suçlunun kadın olduğunu biliyordu. Ama yine de hiçbir erkek Enoş'un bir tanrı olduğunu bilmiyordu, bu yüzden belki de erkekler şey bilmiyordu. Eğer ete ve kemiğe tanrı asla kısır olmayacağını söylüyorsa, neden ondan şüphe edeyim ki? Enoş soğuk ve zalim ama tehditlerinde de sözlerinde olduğu kadar dürüsttü.

Bir sonraki nefesim bu fikir ve ima ettiği her şey karşısında durdu. John'un hayal kırıklığını ve Hemdale'in dedikodularını omuzlayarak bunca yıl kendimi gerçekten boş yere mi suçlamıştım?

Kadın olmayan.

Bu kelimeyi, beni köyden köye takip eden o sessiz fısıltıları hatırlayınca içimde ince bir öfke belirdi. Bazıları sanki bir hastalık taşıyormuşum gibi kadınları benden uzak durmaları için uyarmıştı. Ya Enoş'un çocuğuna hamile ?

Tanrım, kalbim tüm yanlış nedenlerden dolayı çok hızlı atıyordu. Bir çocuk uzun zamandır istediğim şeydi; kendi çocuğumu kucağıma alma, onu göğsümden besleme, öpme düşüncesi-

Ama bunu onunla isteyemezdim.

İstemedim.

Nefesimi hızlandırdım, bu da beni sadece gereksiz bir histeriye sürükleyen düşüncelerden arınmama yardımcı oldu. "Anna'yı çürüttüğün için teşekkürler."

Alçak sesle homurdandı. "Anlaşmamız dışında bir daha benden bunu isteme."

Ama isterdim.

Enosh'tan kaçmakta sonsuza dek başarısız olmuş olabilirim ama bu, çocukların huzur bulması karşılığında ödenecek küçük bir bedeldi. Sonsuz yaşamım boyunca yapmaya karar verdiğim şey için daha da küçüktü: Soluk Saray'ı ölümlere açmak. Ama nasıl?

Döndüğümüzde, Orleigh ve benim konuşmamız gerekiyordu.

"Senden bunu tekrar istememi istemiyorsan sessiz kalmam için pazarlık yapmalıydın," dedim. "Daha azına razı olabilirdim."

"Daha fazlasını teklif edebilirdim."

İçten bir gülümseme dudaklarını kıvırdı ve normalde sert olan yüzünün kenarlarını yumuşatmasıyla garip bir görüntü sundu. Doğmamış çocuğunu kaybetmeden önce de böyle miydi? Tekrar böyle olabilir miydi?

Sanki gözlerimdeki soruyu görmüş gibi yüz hatları sertleşti, sanki onu yeterince gördüğüme karar vermiş gibi beni dışladı. "Bu tapınak beni sıkmaya başladı."

"İşte orada." Kendimi onun elinden kurtararak sol taraftaki güneş yıldızını işaret ettim.

Dağınık çam ağaçlarının tepelerinde. "Sanırım karın olacağıma göre artık kendime fahişen diyemeyeceğim."

Atı tapınağa doğru daha hızlı bir şekilde koşturdu. "Et ve Kemik Kralı'yla evlenmek üzeresin. Yanılıyorsam beni düzelt, ama bu, küçüğüm, seni bir kraliçe yapar."

Bu beni tapınak alanına ulaşana kadar susturdu; tapınak beyaz badanalı tuğladan yapılmış küçük bir binanın içindeki bir mabetten başka bir şey değildi. Bir tarafa dağılmış birkaç mezar, çoğu kayalarla ağırlaştırılmıştı. Diğer tarafta, küçük pencerelerden birinde bir mum titremesine rağmen küçük bir kulübe sessiz duruyordu.

Enoş kapıya doğru sürdü ve çizmesinin topuğuyla kapıya iki sert tekme . "Acilen bir rahibe ihtiyacımız var!"

İçeride mobilyalar inliyor, tabaklar şingirdiyordu.

Kapı açıldı ve bir an sonra bir adam huysuz burnunu dışarı uzattı. "Böyle bir zamanda sessizliğimi bozmaya kim cüret eder-" Tökezleyerek geri çekilen adam, kalın beyaz kaşlarının altından bize göz kırparken Helfa işareti yaptı. "Bu ..."

"Rahip dedikleri sen misin?"

"Aradığınız şey bir rahip..." Yaşlı adam uzun saniyeler boyunca Enosh'u inceledi. "Benim adım Peder Leofric. Bir rahibim, evet."

"Kanıtla." Enosh attan indi, deniz kabukları çarpmanın etkisiyle çıtırdadı ve beni aşağı çekip kollarının arasına aldı. "Karı koca olarak yeminlerimizi ederken bizi... tanrının önünde evlendireceksin."

Peder Leofric bir an sessiz kaldı, gözleri bizimle kapının yanındaki masanın üzerinde duran kitap yığını arasında gidip geliyordu. ne Enosh'u tanısa da, varlığının haberi henüz ormandaki bu yere yayılmamış olabilirdi.

"Sen en kutsal kitaplarda tasvir edildiği gibi bu topraklara musallat olan şeytansın," dedi Leofric, sesi ince ve titrekti. "Helfa'nın gözleri önünde seninle evlenmem mümkün değil."

"Ya düğünümüzü görürsün ya da ben senin cenazeni kaldırırım ölümlü." Enosh'un sesindeki tehdit adamın boynunun bir santim kısalmasına neden oldu. "Seç, Peder Leofric."

Yaşlı adam, rafın üzerindeki ahşap bir tutucunun üzerinde duran Helfa'nın Tome'una doğru tökezlemeden önce belli belirsiz bir feryat kopardı. "Yeminler, evet, evet, . Kral evlenmek istiyor... Nerede benim... ah-"

Peder Leofric altın işlemeli cüppesini gelişigüzel bir şekilde omuzlarına örttü ve kutsal kitabı eline almadan önce kahverengi, kapüşonlu pelerinini giydi. Sonra durdu ve elbiseme baktı. "Gelininiz mavisini giymek istemiyor mu?"

Enosh'a baktım. "Gelin mavi giymeli, masumiyetin rengi."

Enosh, "Eğer istediği şey mavi bir elbise , o zaman ona sahip olacak," dedi. "Beni bu... törenin yapılacağı yere götür."

"İsterseniz bu taraftan." Peder Leofric başını eğerek tapınağa doğru el salladı. "Gerçekten de küçük, neredeyse yüz yıl önce dikilmiş-"

"İçeri o zaman."

Enosh beni ahşap kemerli kapıdan geçirdi, bina sadece iki kısa sırayı ve arkasındaki tuğlaya çivilenmiş metalden yapılmış basit bir güneşin önünde küçük bir kaideyi alacak kadar büyüktü.

Ve beni taşırken, duman bulutları dans etti. Tenimi okşadılar, boynumu karıncalandırdılar, ta ki bana doğru yükselip mavinin tüm tonlarında tüyler olarak ortaya çıkana kadar. Yeşilin izleri, alçakta asılı duran güneşin nasıl süzüldüğüne bağlı olarak, neredeyse göz şeklindeki gibi dokundu.

Kelimelerle anlatılamayacak kadar güzeldi.

Ayaklarım yere , Enoş düşmemem için belimi sıkıca kavradı. "Şimdi başlayacaksın."

Peder Leofric aceleyle kaideye çıktı, gözleri cüppe ile Enosh arasında gidip geliyordu.

Titreyen dudaklarında *büyücülük* vardı ama bunu kendine sakladı. "Helfa'nın önünde diz çök."

"Ben hiçbir ölümlünün önünde diz çökmem," diye alay etti Enoş, "hele hele insanoğlunun zayıf aklının inançsız hayallerinin önünde hiç. Ve karım diz çökemez çünkü bacaklarını büktüm. Töreni başlatın!"

Peder Leofric'in yüzü buruştu ama başını sallamadan önce bana yan gözle bakmaktan başka bir şey yapmadı. ". İsimleriniz?"

Boğazım . "Adelaide." "Enosh."

"Enoş," diye mırıldandı yaşlı adam, titreyen parmakları yakındaki bir tüy kalemi kavradı ve ciltli kitaba bir şeyler karalamadan önce hokkadan çıkardı. "Tanrı'nın huzurunda yeminlerimizi okuyacağız. Adelaide, benden sonra konuş."

Ama yemini ezbere biliyordum. "Ben, Adelaide, seni, Enosh'u, bugünden itibaren, iyi günde kötü günde, zengin günde fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, sevmek ve beslemek için, sonsuza dek hizmet edeceğim ve edeceğim kocam olarak kabul ediyorum ve bunun için sana söz veriyorum."

Yeminimden ve onunla birlikte kelimenin tam anlamıyla kendimden -onun sahip olması için bedenimden, sonsuza dek elinde tutması için hayatımdan- vazgeçtiğimde etrafımızdaki her şey duruldu.

Peder Leofric başıyla onayladı. "Şimdi sen, Enosh."

Ellerini belimde kavuşturan tanrı hiç tereddüt etmeden yeminini tekrarladı. "Ben, Enosh, seni, Adelaide'i, bugünden itibaren, iyi günde kötü günde, zengin günde fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, emretmek ve korumak üzere eşim olarak alıyorum....."

Enosh duraklayınca, Peder Leofric boğazını temizledi ve son kısmı tekrarladı: "Sonsuza dek sevmek ve değer vermek için ve bunun için sana sunuyorum."

Yanağımı okşarken Enosh'un gri gözlerinin derinliklerinde bir duygu kasırgası dönüyordu. "Seni sonsuza dek el üstünde tutacağım ve sahip olduğum her şeyi sana vereceğim. Kalbim hariç, çünkü ikimiz de biliyoruz ki verecek hiçbir şeyim yok."

Sanki istemediğim bir adam tarafından reddedilmiş gibi hissedebilirmişim gibi aptal midem hafifçe çöktü. Belki de kabul etmek beni ne kadar rahatsız etse de Enosh'un bir kalbi vardı; öfke ve kederle dolu ama ilk başta suçladığım kara ve nefret dolu olmayan bir kalp.

Peder Leofric bir süre şaşkın şaşkın durdu ama sonunda başını salladı. "Pekâlâ. Tanrı adına

Helfa' huzurunda sizi koca ilan ediyorum."

Enoş yolundan çekildi ve başını hafifçe eğdi. "Mmm, rahip, az önce karımı korumaya yemin etmiş olmam sizin için ne kadar korkunç bir durum."

Sıcak damlacıklar yüzüme sıçradı.

Gözlerim içgüdüsel olarak kapandı ama Peder Leofric'in artık olmadığını anlamak için görmeme gerek yoktu. Bir elimi yüzüme sildim ve demirin tadını bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerimi kırıştırarak tekrar açtığımda, yaşlı adam boğazına saplanmış bir kemikle ayaklarımın dibinde kanlar içinde yatıyordu, ağzı sudan çıkmış balık gibi açıktı.

Ölmek üzere olan adama bakarken aklımın bir köşesinde bir soru canlandı. Eğer Enoş arkadaşı için bütün bir diyarı yok ettiyse, karısına bir şey olursa dünyaya ne olurdu?

Ada

Bir gün sonra Enosh'un kollarında uyandım. Tanrının kendisinin uyuduğu gerçeği , alışılmadık bir olay .

Kirpiklerinin koyu renkli yelpazeleri aşağı indi, göğsü eşit bir inip kalktı, dudakları hafifçe ayrıldık... Pale Court'ta geçirdiğim süre boyunca bir kez bile uyuduğuna tanık olmadım.

Neden şimdi?

Kendimi dirseğime yaslayarak, parmağımın tanrının yüzündeki kuzguni bir teli okşamasına izin verdim. *Kocamın* yüzünü. Ona birçok kez dokunmuştum ama hiç gerçekten hissetmiş miydim? Saçlarını okşarken nasıl da belli bir şekilde reddediyordu? Kaslı göğsüne yayılan uçlara doğru ne kadar yumuşaktı? Teninin dokunuşumun altında nasıl çakıllı olduğunu, küçük yumruların nasıl yayıldığını-

Parmakları bileğime dolanırken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yapıyorsun ufaklık?"

Evet, ne yapıyordum? "Sana dokunuyordum."

"Daha fazlasını yap." Elimi tuttu, kara kaşlarının salınımını, siyah kirpiklerinin dolgunluğunu ve duysal dudaklarının mükemmel kıvrımını incelemek için yönlendirdi, tüm bunları yaparken bakışlarımı ateşli bir konsantrasyonla tuttu. "Ne ? Karımın onayını aldı mı? İlahi mükemmellik için şekillendirilmedim mi?"

"Genç bir adamın güzelliğinin altında saklanan yaşlı bir ruh."

"Aynen öyle."

Bundan sonra bir tepki beklediğimden emin değildim ama bu kesinlikle adamın iyi bir esneme elimi bırakması kadar sıradan bir şey değildi. Omurgamı kıracak kadar gergin kollarını uzattı ve derin bir nefes aldı, sanki yıllardır bunu yapmamış gibi acele etmedi - belki de etmemişti.

"En son ne zaman uyudun?"

"İki yüzyıl." Yüzünü bana dönüp başımı kolunun beşiğine bıraktığında uykuda pürüzlenmiş sesi omzuma çarptı. "Uyuduğumda genellikle günlerce, hatta aylarca uyuyorum ve o kadar derin uyuyorum ki çok az şey beni uyandırabiliyor."

"Neden şimdi?"

Alnımı okşadı, giderek daha sık sergilediği bir şefkatle yavaşça salınımını takip etti. "Mmm, karım merak ediyor." Sesi, beni öptüğü boynumun kenarında soldu, sonra dudaklarını köprücük kemiğim boyunca ve manevra yaparken göğsümün dolgunluğundan aşağı doğru takip etti. "Çünkü eğer şimdi uyursam, yanımda seni beklerken uyanacağıma inanıyorum." Meme ucumu ağzına aldı ve dilini etrafında döndürdü, ardından dişlerini dikkatli bir şekilde tırmıkladı. "Öpücüğün, *karıcığım*."

Üstümde kayarken, bacaklarını dizlerimin arasına sıkıştırarak onun için açılmamı sağlarken bir öpücük almaya geldi. Sert şaftını bacaklarımın birleştiği yere doğru sallarken ağzı benimkini kapladı ve perim titreşene kadar bastırdı. Enosh dudaklarımı emdi, dilinin bir darbesiyle ayırmadan önce onları içti. Ağzımın içinde inlerken benimkiyle bir araya geldi, damarlarımdaki kanı ısıtan aç bir ses - muhtemelen onun katılımı olmadan ve başka türlü davranmaya zahmet etmeyecektim.

Ellerim sırtında dolaştı, avucumun altındaki kaslarının , kürek kemiği boyunca uzanan sert kemiği,-

Kollarımı başımın üzerinde birleştirdi. "Ah, benim küçük karım," diye fısıldadı dudaklarıma, "Tanrına karşı geldiğin ve onun sıcaklığını reddetmeye çalıştığın için sana hâlâ bir ceza borçluyum."

Bana sırtıtmak için kalçalarının üzerine oturduğunda bile kollarım başımın üzerinde bağlı kaldı, bileklerimi saran kemik beni bizim için yaptığı yatağa zincirledi.

"Ne yapıyorsun?" Bir, iki kez çırpındım. "Zincir yok demiştin."

"Hayır, zincir yok. Onlar harekete izin verir ve sen hiçbirine sahip olmayacaksın... Ah-ah-ah, bağlarına karşı mücadele etmeyi bırak." Ayak bileklerimden çekerek bacaklarımı ayırdı, sadece kemiğin onları sarması ve beni için. "Mmm, benim küçük ölümlüm tavernada beni çok kızdırdı. İzin ver sana göstereyim karıcığım, sana dokunmaktan mahrum kaldığımda ne kadar acıdığını."

Söz konusu acı seksime vurdu, bana öyle bir ihtiyaçla işkence etti ki, kalçalarım sürtünme arayışında büküldü... ama hiçbirini bulamadı. Leğen kemiğimi havaya karşı yuvarladım, ancak hiçbir şey amımın etrafındaki bu şiddetli ihtiyaçtan kurtulmayı teklif etmediğinde midem sarsıldı. Çekirdeğimdaki ateş öfkeleni, vücuduma beni içten kavuran ısı dalgaları gönderdi, sadece yok olan bir dokunuşun soğukluğuna karşı kırılması için. Meme uçlarım yükseldi, sert ve ilgiye muhtaçtı, birinin çekmesini, emmesini, çimdiklemesini istiyordum.

Görmezden geldiler.

"Korkunç, değil mi? yanıp tutuşurken bunu paylaşacak hiçbir şeyin olmaması, bir el kadar basit bir şeyin bile olmaması." Zincirlenmiş bedenimin yanına uzandı, bacaklarımın arasına uzandı ve avucunu acıyan yerime bastırarak onu yatıştırıp mutluluk dalgalarına dönüştürdü. "Sürtünme. Onu aramak için hareket etmek, eğilmek ve sürtünmek sizin doğanızda var. Ama kaldır onu..." Elini geri çektiği anda içime bir zevk krampı daha girdi, beni savurdu ve miyavlattı, hissin yoğunluğu garip ve acı vericiydi. "Böyle bir zevke yenik düştüğünde dokunmayı reddedersen canın yanar."

Acı ve zevk etrafımı sarmış, vücudumu o kadar sıkı ki, titrerken onları birbirinden ayıramıyordum, zirveye ulaştığımda zincirlerimin kısıtlamaları arasında savruluyordum. Biri paramparça etti

Beni milyonlarca parçaya böldü, sadece tekrar bir araya getirip boş ve tatminsiz hissettirdi.

"Bir daha asla sıcaklığını benden esirgeme," diye fısıldadı Enosh kulağıma, seksimin etrafındaki buklelerle oynarken ve kelepçeler geri çekilirken. "Şimdi karnının üzerine dön."

diken diken oldu ve gözlerimi ona diktim. Beni bu şekilde, kıcımlı sergileyerek ve almak için istediğinde bundan hiçbir zaman iyi bir şey çıkmadı. Bunu nasıl hak etmişim? Az önce beni cezalandırmamış mıydı?

"Unutma, kadının sonsuza dek hizmet edecek ve itaat edecek." Geri çekildi ve kalçalarının üzerine oturdu, Saçları uykudan dağılmıştı ama bu onun varlığını daha az emredici kılmıyordu. "Karnının üstüne dön. Şimdi."

Kaslarım korkuyla gerildi ama bakışlarının altında yavaşça döndüm, hangisinin daha kötü değildim - onun beni yapmasının mı yoksa muhtemelen her şeyi kendi başıma yaptığımı bilmemin mi.

"İşte benim iyi karım." Ağırılığı sırtıma yerleşirken, kalçası dairesel hareketlerle bana doğru sallanırken, her yuvarlanışta tepesi en karanlık deliğime doğru ilerlerken, karanlık sesi kemiğimin üzerinden . "Şşş... gerginleşmene gerek yok. Beni yanlış anlama, hazinem. Kıcın benim ve onu ne zaman istersem kullanırım ama şu anda istediğim bu değil."

üzerine dudakları omurgamdan aşağıya doğru süzüldü ve ağzı omurgama doğru ilerlerken tüylerim diken diken oldu.

Yüce Tanrım, mümkün değil... Oh!

Dilinin ucu yanaklarımın arasına girdi, birçok kez kullandığı ama hiç böyle kullanmadığı bir deliğe doğru tünel açtı. Parmaklarını kıcıma sokarak, dilinin ucunu kas halkasının etrafında dolaştırarak beni açgözlülükle yalamadan önce beni daha da genişletti.

"Karıma değer vermeliyim... onun her parçasına, hatta bu küçük deliğe bile." Sanki bir noktaya değinmek istermiş gibi, daha yavaş yalayarak en lezzetli şekilde karıncalanmasına izin verdi. "Bir dahaki sefere seni buraya getirdiğimde, bununla seni rahatlatabilirim. Onu güzelce germem için bana yalvarana kadar ıslak ve muhtaç hale getir."

Sırtımı kamburlaştırdı ya da belki de ben "Aman Tanrım..." diye inlerken kamburlaştırdım.

Dilinin sertleşmiş ucunu içimde ihtiyaç dalgalanmaları yaratacak şekilde oynatarak içeri daldığı zorunlu kıs kıs güldü. Elim kalçalarımın altından kayarak amıma doğru ilerledi ve orada sertleşmiş tomurcuğumla oynadım.

Tıslaması parmaklarımı susturdu. "Seni zevkinin peşinde koşmaya bırakırsam ne zavallı bir koca olurum, değil mi?"

Ağırlığını bir kez daha üzerime bastırdı.

Şiddetli bir itiş için hazırlandım.

Bunun yerine, Enosh yavaşça amıma girdi, beni birbiri ardına acı verici bir şekilde gerdi. "Ah, çok lezzetli bir şekilde olgunlaşmışsın, rahmin kan hücumunun arasında gelişiyor."

Kendini tamamen içime oturttuğunda inledim ve bir an durdum, bir kez olsun alışmam için bana zaman tanıdı. "Olgunlaştın mı?"

"Tohumlarımla dolmak için olgunlaşmış." Belimden karnıma doğru yaptığı imalı vuruş tenimde bir ürperti yarattı. "Sana başka kimsede olmayan bir şey vereceğim. o, küçüğüm? Söyle bana."

Başımı salladım.

Geri çekilerek karşılık verdi, ancak kalçalarını tekrar ileri attı. "Hâlâ inatçısın." "Hâlâ kibirli."

"Haklı olarak öyle." Eli göbeğimin altından kaydı, sadece parmakları daha aşağıda dolaştı. Perime bastırdı, ikinci bir nabız kadar onu sabitledi. "Sana bir oğul ya da kız doğuracağım. Karnın bir tanrının çocuğuyla ağırlaşacak. Bizim çocuğumuz."

bir inilti kaçtı.

Sözleri kanıma sıvı bir arzu aşıladı ve ilk kez bunun bana ait olduğundan hiç şüphem yoktu. derinliklerinde bir alev tutuşturdu, yıllardır taşıdığım özlemle beni yaktı. Yıllardır!

"Evet, seni tohumlarımla dolduracağım, tekrar tekrar, ta ki rahmine yerleşene kadar." Hızı arttı ve nefesi değişti, erkeksi inilti kalçalarını hızlı titreşimlerle *şaklatırken* tenin tene *çarpmasıyla* karıştı. "Mmm, çok yaklaştım. Beş vuruş daha. Dört. Üç. Ah, evet, bunu belki de daha çok istiyorsun. Bana karımın ne kadar güzel kenetlenebileceğini göster, benden son... değerli... damlasına tohum sağ."

Boğazımın arkasında yükselen çığlığa karşı dudaklarımı birbirine bastırarak elinin işleyişine karşı bastırdım. Çığlık yine de yerinden çıktı ve ikimiz de zevkin doruklarına ulaşırken onun gırtlaktan gelen iniltisine karıştı. Şaftının yoğun zonklaması, kalçaları ritmini kaybedene kadar perimin etrafındaki şiddetli titreşimlere katıldı ve Enosh'un sağır edici kükremesi kemikli duvarlardan paramparça oldu.

Sanki tüm enerjim bir kıvılcımla beni terk etmiş gibi tam bir bitkinlik hissiyle bedenim halsizleşti. Enosh titreşim kolunu karnıma doladı, ağırlığı geri çekilirken kalçalarımı kaldırdı ve derin nefes almama izin verdi. Ama sadece kürek kemiklerimin arasını itip göğsümü kürklere bastırana kadar.

"Böyle kal," diye emretti yavaşça geri çekilirken, bir yandan da kalçalarımı sabitleyip kıcımlı tutuyordu. "Tohumlarımdan tek bir damla bile dökme, yoksa bunu toparlanabileceğinden daha kısa sürede tekrarlamak zorunda kalacağım. *Tsk-tsk...* aşkım, ben sana dökme demedim mi?" Kör tacı kıvrımlarım boyunca yavaşça yukarı doğru kayarak girişimi bir kez daha dürttü. Sikinin ani istilasını beni derinlere iterken nefes nefese bıraktı, sonra yavaşça geri çekildi ve aniden yanımdaki yatağa yığıldı, bana sıırttı. "Onu geri koydum."

Bununla ya da göğüs kafesimin altındaki beklenmedik heyecanla ne yapacağımdan emin değildim ve dengemi değiştirmeye bile cesaret edemeyerek sadece ona baktım. "Sağlıklı kadınların bile gebe kalması zaman alır."

"Ah, ama bu çaba oldukça hoşuma gidiyor, benim değerli karım." Bir kolunu yanağının altına koyarak, parmaklarını karmakarışık saç tellerimin arasından geçirdi ve omzumun üzerinden geçirdi. "Çocuk yapmak için sonsuza kadar vaktimiz var."

Çocuklar.

Yani, birden fazla.

Derimin altında hafif bir uğultu başladı, göz yumamadığım ya da tamamen kınayamadığım küçük heyecan titreşimleri gibi. "Umalım da o zamana kadar bir saban atı gelsin, böylece bir kemik beşiğine sahip olabilirsiniz."

doğum yapana kadar hazır olurum."

Benim için oluşturduğu odayı, yataktan tabureye ve kitaplığa giden göz bebeklerini ve hepsi bu kadarını uzun bir nefes verdi. Küvet yok, masa yok, tekerlekli yatak yok. Sadece dört ince kaymaktaş duvar, Soluk Saray'ın geri kalanı çıplak ve sıkıcı, küçük kare bir oda oluşturuyordu.

Bu onu rahatsız etti.

Dudaklarını beyaz bir çizgi halinde büzüştürmesinden ve baş ağrısını savuşturmak istercesine iki parmağını kısa bir süre şakağına sürmesinden anlayabiliyordum. Damarlarımdaki nabız hızlandı çünkü bunu kendi avantajıma kullanabilirdim.

Ama o sadece içini çekti ve "Mmm, ama kapıların ötesinde her zaman odun vardır" dedi.

Cehenneme kadar yolu var, burada hiç ilerleme kaydedemedim. "Acıktım."

Kaşları birbirine çatıldı, muhtemelen hiç aç olmadığım ve bunu bildiği için, ama adamın odadan çıkmasına ve Orlaigh'in onun yerine burada olmasına ihtiyacım vardı. ". Orlaigh'e sana yemek söyleyeceğim ve bu fırsatı köprüleri değerlendirmek için kullanacağım."

"Teşekkür . Artık hareket edebilir miyim?"

İsteksizce başını salladı. "Yemeğini yedikten sonra seni tekrar alacağım."

Ayağa kalktım ve o giderken kendimi tutamayarak sert kalçalarının arkasına baktım. Kapılar kapandığında bakışlarım ve kemik bir leğenin içinde duran toprak su testisine gitti.

Ona ne kadar uzun süre bakarsam, tenim o kadar çok kaşınıyordu. Onun tohumunu içimden , değil mi? Hangi kadın Enoş'tan çocuk sahibi olmak ister ki? Ama eğer iyileşirsem, bu kaderden daha ne kadar kaçabilirdim? Ya ölümlere açılan kapıları açmasına yardım edeceksem...? O zaman buna iznim yok muydu?

Yutkundum.

Hatta dört gözle muydunuz?

Orlaigh, içinde ekmek ve tatlılığına bakılırsa buharda pişirilmiş armutlar olan bir tabağı dengede tutarak kapıdan içeri girdiğinde iç konuşmalarımı kısa kesti. "Ah, genç kız, bir baksana." Tabağı yatağımın üzerine koyup ellerini kaldırdı ve tertemiz on parmağını oynattı. "Yaşlı kemiklerimde çürümenin zerresi bile yok. Efendime ne yaptıysan, daha fazlasını yap."

Alnımın kırıştığını hissettim. "Bu bir sorun çünkü tam olarak ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok." İçten bir kıkırdama göğsünü salladı. "Sadece adamı kocan olarak kabul ettin."

Hızla kalkıp bacaklarımın arasını yıkadım, sonra içine girdim ve sıcak bir dilim armut aldım. "Ve ihtiyacı olmayan bir yemin etti. Enosh zaten beni kadar burada kilitli tutacaktı, ne fark eder ki?"

Elini omzuma koydu, dokunuşu soğuk ama hareketi sıcaktı. "Aradaki fark, genç kız, benim ustamın sana yemin ettirememiş olması."

Hiçbir şey beni seni yapmaktan daha fazla sıkamaz.

Bana söylediği ilk sözlerden biri.

Bana tohumlarını yuttururken ya da kıcımlı acımasızca sikerken pek de sıkılmış görünmüyordu. Kendi isteğimle boşalmam onun için ne fark ederdi ki?

beni yapmak için mi aldı? Hiç. Onun hakkındaki fikirlerimi gerçekten önemsemediği sürece.

Ya da duygularımı.

Kardeşinin teklifini düşündüğümde midem bulandı. *Seni sevmesini sağlayacağım*, demişti. *Sana tapacak*. Enosh sessizlikle karşılık vermişti. O zamanlar bunu kibirli bir kayıtsızlık olarak görüp geçiştirmiştim ama ya tereddüt ettiyse? Eğer bir eş ve çocuk sahibi olmak gibi son derece insani bir arzusu varsa, ya sevimli de arzuluyorsa?

Ağzım kurudu.

Kalpsiz Tanrı'ya hiç sevgi besleyebilir miyim?

Hayır... kalpsiz değil.

Enosh'un ne kalbi ne de merhameti olduğunu söylemek yalan olurdu. Anna için kazdığı mezar, kaybettiği kızı için gözlerindeki acı, en azından çocukları çürütmeyi kabul etmesi...

Bende işe yaradı.

Nefretimi her seferinde küçük bir iyilikle kazıyarak onun acısına şefkat duydum ve topraklarımızı lanetleyen lanetin ölümlülerin elinden nasıl çıktığını anladım. Yine de sempati, sevgiden çok uzaktı.

Armut dilimini mideye indirdim ve Orlaigh'ye döndüm. "Bana Njala'dan bahset."

Yaşlı kadının yatağı kaplayan kürkleri silkelemesi için geçen süre boyunca bana baktı. "Evet, küçük hanım bu dünyaya geldiğinde ben de oradaydım. Birkaç dakika sonra onu emzirdim, sonra da büyümesini izledim. Güzel kız. İlk evlenme teklifi, o daha on üç yaz yaşındayken geldi. Benim de nefes almama izin vermedi, küçük bir şeyken bile beni susturdu."

"Enosh ile isteyerek mi gitti?"

Orlaigh dudaklarını büzdü ve kendini yatağın kenarına bıraktı, başını çevirip bana samimi olamayacak kadar gergin bir gülümseme vermeden önce gözleri kemiğe takıldı. "Ah, genç kız, herhangi bir lordun kızının uygun gördüğü herhangi bir yabancıyla gidebileceği kadar istekli. Genç bir şey, on altı yaz yaşında, genç kızı o kanlı şeyle ahırda nasıl buldukları yüzünden itibarı lekelenmiş-" Ayağa kalkıp aynı kürkleri bir kez daha sallamadan önce kalın bir yutkunmayla geri kalanı bastırdı. "Yıllar, on yıllar, yüzyıllar... Artık delikanlının adını bile hatırlamıyorum. Ustam bizi buraya getirdiğinde küçük hanım nasıl da ağlamıştı."

Yani, mevkisi ne olursa olsun çoğu kızın geldiği gibi o da zorlanmıştı. "Ona karşı zalim miydi?" "Kızım, eğer bir şey varsa, Ustam yeterince zalim değildi," dedi iç çekerek. "Ah, küçük lordlar ve Kolalı kıçlarıyla hanımlar, sahip olduklarıyla asla yetinmezler. Oda çok soğuk, uşaklar çok ölü, cesetlerin görüntüsü çok korkunçtu."

"Pale Court'tan hoşlanmadı."

"Hayır, genç kız, Efendimin ruh hali ne yönde olursa olsun, onu nasıl şekillendirsin, o aptalca şeye o kadar kapıldı."

Benim için hevesle şekillendirdiği tek şey yakamdı. Bu gerçek, her nasılsa, kaburgalarımın arasında sızlıyordu.

"Onu gerçekten seviyordu." Bir sancı daha.

Onu hala seviyor muydu?

"Mm-hmm, onu seviyordu..." "Onu ölesiye severdim" diye mırıldanmadan önce kırıksıklıklarının altındaki gölgeler koyulaştı.

Ani bir ürpertiden korunmak için kollarımı göbeğime doladım. "Ne demek istiyorsun? Biri boğazını kesmiş, doğru mu?"

"Evet, Komutan Mertok," dedi Enosh'un anlattıklarına çok yakın şekilde. "Ustam üç gün boyunca cesediyle birlikte saklandı ve ondan uzak . Ah, Soluk Saray nasıl da sallandı, köprüler sütunlardan çatırdayarak geçti."

Bir tavernayı öfkeyle nasıl titrettiğini düşününce, Njala ve bebek öldüğünde nasıl hissetmiş olabileceğini hayal etmeye cesaret edemedim. "Aşkına karşılık verdi mi?"

Başını eğdi ve kaşlarını kaldırdı. "İyi yetiştirilmiş bir hanımefendiye öğrettikleri kadar içtenlikle."

Yani... onu sevmemişti.

Neden olmasın?

Enoshun sevgi dolu, özenli bir yanı vardı. bakılırsaNjala benim görebileceğimden çok daha fazlasını görmüş. Tanrının görevini yerine getirdiği bir zamanda, böylesine sinir bozucu derecede yakışıklı bir adama aşık olmak bu kadar imkânsız olabilir miydi? Enosh onu sevmediğini biliyor muydu?

"O ölmeden önce nasıl biri olduğunu hayal etmek benim için çok zor," dedim. "Onu sadece kin besleyen öfkeli tanrı olarak tanıyorum."

"Ah, genç kız, Soltren Kapısı'nın ötesindeki topraklar artık yok, hepsi gönül kavgaları yüzünden." Elleri kürklerin durdu ve soluk yeşil gözleri bana dikildi. "Öfke içindeki bir tanrıdan daha kötüsü, aşk içindeki bir tanrıdır."

Enosh

TVaroluşum boyunca, şimdi suyla kaplı vadilerde durdum ve şimdi parçalanmış dağlara tırmandım. Zenginliklerle çevrili krallarla ve paçavralar içinde çürüyen dilencilerle konuşmalar yaptım. Gökyüzünün ve denizlerin sonsuz buza gördüm.

On yıllar. Yüzyıllar. Çağlar.

Daha önce hiç karım olmamıştı.

O kadar özverili ve dürüst bir ölümlüydü ki, hiç doğurmadığı çocuklarının çürümesini sağlamak için bir tanrıyla pazarlık yapmıştı. Ada ile bir aydan biraz fazla bir süre geçirdim ve iki yüz yıldır benim doğru olan her şeyle çelişti.

Takıntımı iyileştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Tahtımda uzanmış, bir bacağımı kolçağın üzerine koymuş, karımı büyük bir hayranlıkla izliyordum. Fırçanın kıllarını genç bir çiçeğin üzerinde nasıl nazıkçe gezdirdiğini, zincirinin olmamasının taht odasını dikenler ve güllerden oluşan bir bahçeye çevirmesine izin verdiğini. Daha da ilginç, bir sonraki fırçayı Orlaigh'in çürük benekli ellerinden nasıl kaptığı ve hareketi durduran en ufak bir tiksinti belirtisi göstermemesiydi.

Göğsüme garip bir çarpıntı geldi, uyuşmuş olmam gereken bir yerime dokundu. Ah, küçüğüm bana kalpsiz, yarattığım dünyaya zalim diyordu; yine de ölümün kalıntıları etrafında o kadar rahat bir kadın üretmişti ki, onu görünce bayılmak yerine çürümek için bana yalvarmıştı.

Mükemmel bir eş.

Kadınım, karım.

Kraliçem mi?

"Bizi yalnız bırakabilirsin, Orlaigh." Ayağa kalktım ve kürsüden indim, Ada'nın yanına oturdum ve tükenmekte olan yağlara baktım. "Küçüğümün boyaları tükeniyor."

Gözleri bir başka sarmaşığın sallanışına sabitlenmişti ama mavi gözlerinin bir anlığına bana kayması gözümünden kaçmadı. "Yaşlı kadını daha fazlası için gönderme zahmetine girme. Tuvalim daha da çabuk bitecek."

Ah, benim geveze karım ve onun her fırsatta kemik eksikliğine işaret iğneleyici sözleri. Basit yetiştirilme tarzı ne olursa olsun, konu beni kapılarımı açmaya ikna etmeye geldiğinde,

hiç hırsı yoktu.

çenesinin altından geçirdim ve dudaklarımızın sıcaklığının birleştğini hissedebileceğim kadar ağzını kendime yaklaştırdım. "Her zaman köprüler vardır."

"Çocuğumuz yeterince büyüdüğünde ona resim yapacak bir şey bırakmayacak mıyız? Bütün gün ne yapacak?"

"Belki de dışarıdaki bir cesede acır ve onu bir bebeğe dönüştürürüm."

"Kemik beşik, deri tunikler... Tanrım, sopa ve çember oynamak için bir kol ve çingirak için birinin kafatası. En az üç tane olmalı." Gözleri midemi titreten bir yoğunlukla benimkileri yakaladı. "Birine acımak yeterli ."

Sözlerindeki kasvetli gerçeğe rağmen beklenmedik bir kahkaha . "Ah, karımın beni rahatsız etmekten vazgeçhissine kapılıyorum."

"Bir kocanın ölene kadar yapacağı çok şey vardır." Omuz silkti, kendinden memnun bir sırıtışla çiğnedi. "Ya da senin durumunda, sonsuza kadar."

Mmm, onun ölümlü zihninin cehaleti böyleydi. hırsıyla boğuştuğum bir sonsuzluğu, yanımda olmadığı tek bir zaman dilimine ettiğimi anlamıyordu.

Parmaklarımı ensesinde gezdirdim ve başını okşamak için saçlarının sıcak ağırlığına doğru ilerledim. "Yeniden pazarlık yapalım mı? Üç ceset karşılığında bu konudaki sessizliğin mi?"

"Bir kadının sessizliğinin bu kadar ucuz olduğunu düşünüyorsanız çok fazla kadınla birlikte olmamışsınız demektir."

"Yapmadım." Dudaklarımı ağzının kenarında gezdirdim. "Sen dokunduğum ikinci canlı kadınsın, yine hiçbirine benzemiyorsun."

Bana gözlerini kırptırırken kalbi tek bir ritimsiz atış yaptı. "Bazen beni bir ceset yığınının üzerine atmakla tehdit etmekle meşgul olmadığın zamanlarda çok güzel şeyler ."

"Benim için zevk."

Belli belirsiz bir alay vardı. "Sunacak bir şeyim kaldığından emin değilim." "Bir öpücükle başla."

Beklentiyle ıslattığı dudakları o kadar güzel karıncalanıyordu ki. Ağzı benimkinin üzerinde gezinirken benim nabzım da onunkiyle birlikte hızlandı. Yüzlerimiz birbirine doğru sürüklenirken kaslarımızı ele geçiren bu zayıflık hissini paylaştım. Nefesler birbirine karıştı. Dudaklar birleşti. Ayrıldı. Onu derin derin öptüm, içime çektim, hiçbir isteksizlik göstermeyişinin, karşı koymayışının, numara yapmayışının tadını çıkardım. Ve yine de...

Ve yine de...

Ne zaman dokunsak gibi boynunun arkasında tek bir kas , ne kadar okşasam, okşasam, parmaklasam da kendiliğinden gevşemeyi reddetti - hayır, sert ve inatçı kaldı, boyun eğmeyen zihninin bir tezahürü, öpüşmemizi dilime karşı bayatlattı.

Aklıma meyhanede beni nasıl itip kaktığı geldi; güzel gözleri bana karşı asla sevgi beslemeyeceği sözüyle doluydu. Bir tanrı için son derece önemsiz bir şeydi ve beni bu kadar rahatsız etmemeliydi.

Peki neden ?

Bir anlaşmaya , değil mi? K      m yanımnda kalacağına, her zaman ona dair bana söz vermişti. Yalnızlık ortadan kalktığına göre, isteyecek başka ne vardı ki?

Yok bir şey.

Hayır, hiçbir

şey.

Belki de bunun dışında... Ağzı etimin kalınlığında zorlanırken, sikim o lanetli kas pes edene kadar boğazının arkasını beceriyordu.

"A  ağzını, ufaklık." Yumruğumla saçlarını kıvrarak başını aşağı doğru ittim ve diğer elimle kendimi dışarı çıkardım. "Beni dudaklarının arasına al ve em. Mmm, evet... işte böyle."

Dengesini sağlamak için ayaklarını s  r  y  p uzuvlarını düzenlerken bile dudaklarını hızla sertleşen uzunluğumda gezdirerek ne kadar saygılı bir eş kanıtladı. Ne kadar güzel bir yaratıktı, dudaklarından gelen yudumlar ve ıslak emişler büyüleyici olmaktan başka bir şey değildi.

"Evet, ah, bunu çok iyi yapıyorsun, benim değerli karım," diye inledim, saçlarını ve kulağının kabuğunu onu yumuşatmakta asla başarısız olmayan bir şekilde okşadım. "Beni daha derine g  t  r. Mmm, çok m  kemm  l."

Sikimi a ğ  zl   yudumlarla yuttu, dudaklarının şaftımı besleyen kalın damarların üzerinde gezinmesine izin verdi, sadece yeni bir kan hücumunun onları daha da şişirmesi için. Tacım kendini onun en ucuna, sadece parmak genişliğinde bir kasın.....

Saçlarını daha sıkı kavramam, başını aşağıya doğru itip kalçalarımın itişini beslerken eklemlerimin sıcak kaşıntıyı zar zor hafifletti. Küçük  ks  r  kler tepemin etrafında karıncalanıyordu - boğazını sıktığında daha da yoğunlaşıyordu - yaklaşan salıverilmemle testislerimin yükselmesine izin veriyordu.

Kendimi dibinden kavrayarak ağzını üzerimden çektim ve tohumun ip ip yüzüne nasıl izledim. Kirpiklerine yapıştı, pembe dudaklarını ve ben onu hareketsiz tutarken burnunun ucundan aşağı damladı.

Ada parlayan gözleriyle bana baktı. Amcığı zonkladık a diyaframı daha da geriliyordu. Boynundaki düğümün yayılan uzantısından başka bir şey değildi, bize tam teslimiyetini reddediyordu. Peki bu benim için neydi, bir tanrı mı? Karım benim değil miydi, evli ve tohumlarımla m  kemm  l bir şekilde işaretlenmiş?

"İyi iş çıkardın." Elimi sa larından çekip onu öpmek için yukarı çektiğimde bir eklemim çatladı ve dudaklarında kendimi tattım. "Odana git ve . Ben pınarda yıkanırken bir kitap se , döndüğümde seni serbest bırakacağım, sonra sana okuyacağım. Git hadi!"

Tökezleyerek ayağa kalkıp kürsüden inerken boynundaki kasların teslim olmasını istedim. kendi başına yapamadığını, benim ilham veremediğimi yaptım, bu eylem beni donuk ve yorgun bıraktı.

G  mleğimi çıkarıp kürsüye bıraktım ve bacaklarımla etrafındaki deri, emrimi bekleyen en ince toza dönüştü, sonra da pınara doğru yöneldim.

Mağaraya girdiğim anda yanaklarıma ılık bir nem yerleşti, hava Soluk Saray'ın dağdan gelen tuz ve mineral izleriyle örülmüştü. Cildime yapışan ve ben sıcak suya daldıkça solan k  l  n bayatlığına hoş bir değişiklik oldu. Yakında geri dönecekti - her zaman gibi; çektiğim acının sürekli bir hatırlatıcısı.

Tanıdık bir ses "Enosh..." diye fısıldadığında etrafı saran taşı ani bir soğukluk kapladı.

Ölümsüz olabilirdim ama Eilam omzumda belirdiğinde ben bile ürperdim. "Yarin'in bir mazereti vardı ama yanlış hatırlamıyorsam sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Bir özür dışında." Eilam asırlık olması gereken yırtık pırtık bir tunikten sıyrıldı, suya girdi ve ürkütücü beyazlıktaki saçlarını ıslatmak için başını geriye yatırdı. "Ölümlü kadını çaldın, onun son nefesini gelecek birçok nefesten birine dönüştürdün."

Kaslarım gerildi. "Sana ne bundan?" "Olması gereken-"

"Denge!" Yarin, yanında bir adamın parçalanmış cesediyle koridordan çıkarken içimi çektim. "Eilam'ın denge konusundaki hayranlık uyandıran dersini dinleyebileceğim böyle bir zamana geldiğim için ne kadar şanslıyım. , tekrarladığı her yüzyılda daha da heyecan verici oluyor... Ah, banyo mu yapıyoruz? Yıkanmaya bayılırım!"

Şakaklarım onun gevezelikleri yüzünden zaten ağrıyordu, bir de botlarını çıkarınca iyice sızladı. "İkinizi de davet ettiğimi hatırlamıyorum."

Eilam kolundan inci tanelerinin nasıl aktığına baktı, kardeşim formuna o kadar alışkın değildi ki, suyun derisinden akması gibi basit bir şey onu etkilememişti. "Dengeyi bozmaya devam , Enosh, ikinci kez bu kadar hoşgörülü ."

Azı dişlerim birbirine vurdu. "Karımı tehdit mi ediyorsun?"

"Enosh!" Yarin öfkeli bir soluk verdi. "Sanırım az önce *karını* tehdit etti."

"Ölüm karınızı tehdit ediyor." Eilam tembel bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ne de olsa o sadece bir ölümlü. Etten, düşünceden ve nefesten bir şey değil. Önemsiz."

Saçlarından tutup başını suyun altına ittim ve damlacıkların şırıltısının Yarin'in kıkırdamasına karışmasına izin verdim. Eilam'ın çırpınışına ve mücadelesine karşı koyarak bir bacağını onunkine doladım ve dengesini bozarak kardeşimin boğulmasını izledim. Güç bakımından eşit olsak da, Eilam bir çocuğun hünerli gelişimine sahipti.

son nefesini verip yüzeyde bir şekilde sürüklenmeye başladığında bıraktım. "Neden buradasın? Yine mi?"

Yarin ofladı. "En sevdiğin kardeşine böyle mi hoş geldin diyorsun?"

"Son derece küstahça bir ifade."

"Eilam'ın şu anda suyun üzerinde sürüklendiğini ve ölemeyeceği bir yerde öldüğünü düşündüğünü göz önünde bulundurursak, sanırım bu ifade için bana biraz hareket alanı sağlıyor." Davet edilmeden suya girdi ama en azından cesede geride durmasını işaret etti. "Her , bakın yeni oyuncağıma ne oldu."

Adamın karnındaki açık yaradan sarkan bağırsaklarını pek görmedim ama dengesini her değiştirdiğinde nasıl ve büküldüğünü hissettim. "Kırmışsın."

"Ben kırdım," dedi, tonunda herhangi bir suçluluk duygusu yoktu. "Neyse ki, tamir edebilecek bir kardeşim var-"

"Hayır."

"-ve onun en sevdiği kişi olduğumu biliyorum, bu yüzden bu küçük iyiliği benden asla esirgemez."

"Hayır."

"Karın çok haklı... Ne sen," dedi ve başını kenara yaslayarak yukarıda beliren gri sarkıtlara doğru bir nefes verdi. "Sana şunu söyleyeyim Enosh, ben sıradan aşkların adamı ama Airensty'den beri buna oldukça düşün oldum."

Ceset eğildi ve bağırsaklarının çıplak diz kapaklarına izin verdi. "Teşekkür , Efendim." "Evet, evet, evet, şimdi ağzını kapat ve bırak tanrılar konuşsun." Yarin havaya vurdu ta ki adam geri adım attı. "Lütfen onu tekrar güzelleştirin."

Omzumun üzerinden, sikini süsleyen ince altın zincirler dışında çıplak cesede . "Bu adamdan ne istiyorsun?"

Yarin kıkırdadı. "Kardeşim, bir tanrının tercihi olmalı ve benimki... yok. Benim bir tercihim yok. Biraz denemelisin-"

Eilam bacaklarını tekmeledi ve kollarını , saçlarını yüzünden silerken nefes nefese kaldı, simsiyah gözleri beni delip geçti. "Bunu benim formuma yapmaya nasıl cüret edersin?"

"Kaba." Yarin *tsked*. "Herkes araya girip duruyor."

"Ölümlüler buna boğulma diyor," dedim. "Benim tecrübelerime göre ölmenin en iyi yollarından biri, çünkü formuma ve onun dayanabileceği tüm acılara bağlı olan benim. Karıma yaklaşırsan, yer sarsılana ve toprak bir kez daha çatlayana kadar yerdeki her kemiği çağırırım, krallıkları, kıtaları, tüm dünyayı yerle bir edecek bir ordu kurarım... nefes alan *her şeyi* öldürürüm."

Eilam son bir su kabarcığı öksürdü, yüzyıllardır formundan kaçınmaktan kolları titriyordu. "Kardeřlerimin ölümlü bedenlere olan düşünlűđü beni çok şaşırtıyor."

"Ah, evet, sikini nereye koyacağını bilmeyen gerçek bir bakire gibi konuştun, çünkü henüz tam olarak nereye asılı olduğunu çözemedi." Yarin dokunarak dikkatimi tekrar cesede yöneltti. "İşte en sevdiğiniz kardeşinizden harika bir teklif... na, na, na! Beni dinle! Onu düzelt, ben de karının seni sevmesini sağlayayım."

Azı dişlerim çenem ağrıyana kadar birbirine sürtündü. "Bunu neden isteyeyim ki?"

"Çünkü ona şimdiden yarı aşıksın," diye fısıldadı, omurgamın arkamdaki kayanın sertliğini benimsemesine izin vererek. "Çok öngörülemez. Aşk. Eğer onu bir şekilde harekete geçirmezsen, başka bir şekilde tökezleyebilir. Ah, Njala'nın ruhu bana geldiğinde onun adını nasıl da haykırıyordu... *Joah. Joah! Ah, sevgili Joah'm nerede?*"

Bu isim hiç bitmeyen bir gibi kafatasımın içinde , damarlarımdaki kanı ter alnımı ıslatana kadar ısıtıyordu. "Senin de boğulmak gibi bir dileğin var mı?"

"Onu sizden çalan adamın, onu aradığınız aylar boyunca kalbini ve sevgisini kazanacağını düşünebilirdi? Onu ölümüne kovaladın, gerçekten. Karnında büyüyen çocuğun babası olan sana o kadar isteksizdi ki, bunun yerine Joah'ın kılıcıyla ölmeyi seçti. Trajik. Oh, çok... trajik."

İçimdeki öfkeyi, yukarıdaki sarkıtların titremesine neden olan derin öfkeyi bastırdım. Evet, bir

Trajedi, yol arkadaşımın en tatlı dudaklardan bana aşk yemini etmesi... kötü, asi ölümlünün bir tanrıyı aptala çevirmesi.

Ama bu ikinci kez olmayacaktı.

Başımı salladım. "Daha fazla illüzyona ihtiyacım yok."

"Sizinle yapmak çok zor," dedi Yarin. "Pekâlâ, yanılısama yok. Yeni teklifim. Onu düzelt, ben de karının seni sevmesini *sağlamayayım*. Bunun yerine sana... diyelim ki... on beş kelime vereceğim."

"On beş kelime mi?"

"Karına ulaşman yüzyıllar alabilecek bir yere, eğer ulaşabilirsen, nüfuz etmen için dövülmüş. Bunu söylediğim için içime bir kemik saplama sevgili kardeşim, ama senin bir kadının kalbini anlaman, Eilam'ın cinsel organını bulma eşittir."

Teklifi organlarımda bir kıpırtı uyandırdı. Hmm, ruhuna ulaşmak için on beş kelime, bana olan sevgisini körükledi. Bana ; beni sevecekti.

O lanet kaslar .

Kolumda yükselen tüylere inat, cesedi sadece bir düşünceyle sabitledim. "On beş kelime." "Artı, bir tavsiye, çünkü sen gerçekten benim en sevdiğim kardeşsin," dedi Yarin. "Şunları teslim et
Bir nezaket eylemi sırasında ona istediği bir şeyi vererek. Bu onu çok derinden etkileyecektir. Ya başarısız olursa...? Her zaman boğazını kesebilir ve daha önce yaptığın gibi yerine başka bir ölümlü koyabilirsin."

Başımı çevirdim ve ona baktım. "Ölümlü Joah Mertok, Njala'nın boğazını kesti."

"Oh, evet, biliyorum," dedi kıkırdayarak. "Sadece bunu yaptığında hayatta mıydı yoksa çoktan ölmüş müydü hiç anlayamadım."

Ada

T Köprüyü geçip boş bir tahta doğru ilerlerken, elbisemin korsajını süsleyen cilalı dişler her adımda şingirdadı. Enosh daha önce Æfen Kapısı'ndan ayrılmıştı, şüphesiz askerlerin Blighted Fields'ı ele geçirmek sıralanıp sıralanmadığını değerlendiriyordu-

"...çeneni kapalı tut." Orlaigh'nin sessiz mırıltısı düşüncelerimi istila etti ve bir sonraki adıma engel oldu.

Kürsünün altından tahta doğru dik dik baktı, bir eliyle Enosh'un yıkanması gereken gömleklerini tutarken diğer eliyle azarlayan bir parmak salladı... cesetlerden birine mi?

Bir ürperti ensemdeki tüyleri diken diken etti. Yine inlemişler miydi? Bunu bazen yaparlardı, boğuk sesleri neredeyse sözcüklere dönüşürdü; seslerin ağızlarının üzerine yapıştırılmış deriye çarparak kan pıhtılaştırıcı homurtulara dönüşmesi için değil miydi bu?

"Tek yapacağım, kemiklerimin senin hemen yanındaki tahtın içine örülmesini sağlamak olacak," dedi ve bir avucunu alnına bastırarak bıkkın bir iç çekti. "Ah, eğer Ustam gerçeği öğrenirse... Aptal, aptal kız."

Yaklaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı, ne kadar sessiz bir uyum içinde nefes almaya çalışsam da. Orlaigh Njala'ya aptal bir kız demişti ama hangi gerçekten bahsediyordu? Ve tahttaki cesetlerden hangisine?

Başka bir adım.

Dişlerimden bir çınlama daha.

Orlaigh bana doğru döndü, köşeleri çok gergin bir gülümseme kaldırdı. "Ah, genç kız, ben de seni yakalamak üzereydim."

Kollarımı kendime dolayarak köprünün geri kalanını geçtim ve ona doğru yürüdüm. "Kiminle konuştun?"

Karnı bir kıkırdamayla sarsıldı. "Konuşmak mı? Bu yerde senden başka konuşacak ruh yok." Ben ve iki ruha bağlı ceset. "Seni köprüden duydum."

Havayı umursamaz bir şekilde savurdu. "Evet, zaman kendi kafanı en iyi yoldaşın yapar. Bir kaz gibi kendi kendime gevezelik etmeme aldırma."

"Ama ben-"

"Ustamın sana bir sürprizi var, genç kız." Avucuyla kolumu okşadı. "Ama böyle gidemezsin, sonbahar rüzgârlarının boynunda uğuldamasına izin veremezsin."

Vücudumdaki tüm şüpheler kayboldu ve yerini ayak parmaklarımı karıncalandıran bir enerji vızıltısına bıraktı. "Enosh beni dışarı mı çıkarıyor?"

"Evet, kızım. Daha önce getirdiğim pudingi yedin mi?"

Sorusuyla nabzım hızlandı, sonra "Uyandığımda kendimi biraz hasta hissediyordum ve iştahım yoktu" dediğimde biraz daha hızlandı.

Gözlerinin karnıma düşmesi, kalbimde karşılayamayacağım beklenti dolu bir çarpıntı yarattı. Muhtemelen mide rahatsızlığından başka bir şey değildi. Ya da aylık kanamasını her zaman gözyaşlarıyla karşılamış bir kadının hüznü zihninden. Ne kadar ince olursa olsun, bu tür hamilelik belirtilerine sahip olmak için çok erkendi.

"Sana bir kürk getirirken burada bekle," dedi ve odama doğru ilerledi.

Gözlerim tekrar tahtın içindeki cesetlere kaydı. Enosh'un onları restore etmek gibi korkunç bir alışkanlığı vardı, sadece yüzleri parçalara ayrılana kadar çürümelerine izin veriyordu. Ağızları olsaydı, hangi hikâyeleri anlatırlardı?

Tereddütlü adımlar beni yaklaştırdı. Bir adım daha attım ve inciklerim ağrıyana kadar tahtın üzerine bastırdım. kadar yaklaştım ki, yanmış tütsü dumanıyla karışmış ekşimiş süt gibi bastırılmış pis kokularının kokusunu aldım.

Lord Tarnem'in gözleri, derin çamura batan botlar gibi bana odaklanmak için kayarken kan dondurucu bir ses çıkardı. Gri ve kılcal çatlaklarla örülü sağ çene kemiği oynadı ve ağzının üzerindeki kahverengi deri gerildikçe inledi ve-

"Hmmp... mhh."

Kalbim göğsümde toynakların gümbürtüsü gibi gümbürderken bir solukta geri kaydım. Mırıldanmaları öylesine aceleyle devam ediyordu ki, bir tendonum hareketten yavaşça yıprandı. Tanrım, tek bir kelime bile seçemiyordum. Ne söylüyordu?

ileri geri, diğer taraftan deriye baskı yapan dilinin hareketini takip etti. Ve eğer kesersem, arkasında bir ağız bulabilir miydim? Ne söyleyeceğini bilmek istiyor muydum?

Korsemden sarkan dişlerden birini tuttum, deriyi delebilecek kadar sivriydiSaniyeler damarlarımdaki kanın çılginca başka bir şey olmadan geçti. , derimi kaşındıran merakımı beslemekten başka ne işime yarayacaktı?

Bu bana bir şey kazandırmaz. Bela belki. Yine de dişi derinin ince ipliği bir *çıtırtı* çıkardı. Lord Tarnem'in ağzına doğru kaldırdım.

Daha hızlı, daha yüksek sesle
mırıldandı. Alnımdan terler
boşandı.

Dişimi deriye bastırdım. Aşağı doğru
ittim ve-

"Ne yapıyorsun, genç kız?"

Dişin avucumun içine çekilmesine izin vererek parmağımı kırılğan derinin üzerinde gezdirdim, sonra Orlaigh'e döndüm. "Hâlâ ağzı var mı diye bakıyordum."

"Evet, yalanlarla dolu biri." Orlaigh'nin ağır bakışları bir an daha üzerimde kaldı, elmacık kemiklerinin altındaki vadiler gölgelerle doldu. "Zamanın gerçeği çarpıtmak gibi bir huyu var."

Görünüşe göre, onu tahtı süsleme riskine sokacak bir şekilde. Sırf bu nedenle bile onu bu konuda zorlamanın bir anlamı .

Ben öksürürken dişimi yere bıraktığımda kürsüye çıktı, omuzlarıma hafif bir kürk geçirdi ve beni Æfen Kapısı'na doğru yönlendirdi. "Bir taverna bulmak zorunda kalmayacağın kadar yiyecek ve içecek içeren bir çanta hazırladım. Evet, eve dönerken aklını başında tutsan iyi olur."

"Ev mi?" Adımlarım karanlık yokuş boyunca yankılanarak, Enosh'un bir atın yanındaki dış hatlarına vuran ilk ışık çizgilerinin yere doğru ilerledi.

"Karin," dedi Orlaigh, "Efendimin istediği gibi."

Enoş kahverengi atın taşıdığı koşum takımına bir çuval sonra döndü ve elini uzatarak davet etti. "Bana gel, küçüğüm."

Parmaklarımın onunkilerle iç içe geçmesine izin verdim. "Beni nereye götürüyorsun?"

Beni atın yanına götürdü ve mafsallarının yanağını okşamasına izin verdi, tunç gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Hemdale'e, böylece John'un mezarını gösterebilir ve babanı ziyaret edebilirsin. *Kısaca.*"

Güçsüzlük dizlerimi altımda yumuşayana kadar kemirdi ve ani bir sevinç gözyaşlarımla görüşümü bulanıklaştırdı. Kısa ya da değil, babamı en azından son bir kez görebilecektim. Hayatının geri kalanını beni merak ederek geçirmek zorunda kalmayacaktı.

Heyecanımı kontrol edemeyerek kendimi Enosh'a doğru ittim, kollarım vücudunun üst kısmını tamamen sarmak için mücadele ediyordu. "Teşekkür ."

"Mmm, kalbinin ritmi ne kadar da güzel tökezliyor." Beni kucakladı, sonra ellerinin kalçalarıma kaymasına izin verdi. "Benim ölümlüm memnun mu?"

"Çok," dedim, beni atın sırtına kaldırırken bir avuç yeleye uzandım. "Bana daha iyi bir düğün hediyesi veremezdin."

"Düğün hediyesi mi?" Bana kaşlarını kaldırdı, sonra atına bindi. "Ah, ölümlüler ve gelenekleri."

Orlaigh temizledi ve çürük benekli ellerini uzattı. "Efendim, etim?" "Döndüğümde. Hemdale o kadar da uzak değil ve geceye dönmüş ."

Enosh atın ceset halısını çiğnemesine izin verdi. Biri seğirdi, sonra bir diğeri. Çok geçmeden birkaçı, avuçlarında kemik mızrakları oluşarak, arkamızda topallamak için hırpalanmış bacaklarının üzerinde debelendi.

"Tehlike gördün mü?" Yakın zamandaki bir fırtınanın yamaca oymuş olması gereken dolambaçlı bir ilerlerken sordum, hava küflü yaprak izleriyle nemliydi.

"Önemli bir şey yok, yoksa seni yanımda getirmezdim ama korunmamız gerek. Biz yollardan uzak dururken onlar da çok fazla dikkat çekmeyecek mesafeden bizi takip ."

Onlara baktım ve mesafe arttıkça nasıl da küçüldüklerini gördüm, giysileri orada burada parçalanmış parçalardan başka bir şey değildi. Birinin çenesi kırılmıştı ve göğsüne çarpan bir tendonun üzerinde sallanıyordu.

Enosh sesli bir şekilde nefes verdi. "Ölülerden , değil mi?"

Benden bir kıkırdama kaçtı. "Çocukken babamın balık kafeslerinden sayamayacağım kadar çok karışık ceset kesmiştim. Orlaigh bana Njala'nın Soluk Saray'dan hoşlanmadığını söyledi."

Göğsü omurgama doğru sertleşti. "Hayır, bir zamanlar taşıdığı güzelliği takdir etmedi."

Ses tonundaki iyilikseverlik bir yerimi sızlattı ve beni günlerdir görmezden geldiğim bir soruya doğru itti. "Onu hâlâ seviyor musun?"

"Mmm, benim karım, ben kardeşim kadar vefasız değilim." Fısıltısının kulağımın kabuğuna çarpmasına izin vermeden önce şakağımı okşadı. "Hayır, değilim. Belki artık sana hediye edecek bir kalbim yok ama sadakatim sana ait."

Sözlerinin her biri bana milyonlarca farklı yerden dokundu, kaburgalarımın altında ilgili bir karıncalanma uyandırdı. "Basit bir hayır yeterli olurdu."

Başımın tepesine doğru bir kıkırdama. "Ah, ama basit bir hayır, özünde böyle bir neden olmazdı."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Lanet olsun ona ve derimin altında nasıl çalıştığını inkâr etme yeteneğimi nasıl elimden aldığına.

Bir süre sonra, "Belki de kadının sessizliğinin bir bedeli vardır," diye düşündü, sesinin hafifçe yükselen tonu eğlendiğini ele veriyordu. "Birkaç vuruş sürdüğü sürece bunun tadını çıkaracağım."

Kıç uyuşturan bir sonsuzluk gibi hissettiren bir sürdü, ancak sabah güneşinin yüksekliğinden muhtemelen üç saatten fazla değildi. Ölü atlar daha hızlı yol alırdı, çünkü toynakları asla ve ciğerlerinde yorgunluk olmazdı, ya da Enosh bir keresinde böyle açıklamıştı.

Donuk kaslarımı oynattım ve ufukta kaybolan Soluk Saray'ın tepesine baktım. "Bir gezgin bana bir keresinde Soluk Saray'ın, biz ona Grileşen Kule diyoruz, etrafını dolaştığını ve sadece bir giriş bulunduğunu söylemişti. Üç tane daha varsa nasıl oluyor?"

"Söyleyemem," diye itiraf etti Enosh, atımızı uzun huş ağaçlarının etrafından dolaştırıp ileride ışık ve gölge oyunları ile parıldayan bir açıklığa doğru götürürken. "Ben var olduğumda, Soluk Saray benim etrafımda şekillendi, tıpkı kardeşim için Düşünceler Arası Saray'ın yaptığı gibi."

"Peki ya üçüncüsü?"

"Dünya Eilam'ın sarayıdır." Atın üzerinde kayarak ormanı her yönden değerlendirdi, sonra koyu yeşil yonca ve kırmızı yoncalarla beneklenmiş yemyeşil çimenlik alanı işaret etti. "Burada dinleneceğiz, böylece yemek yiyebilir ve... diğer ölümlü ihtiyaçlarınızla ilgilenebilirsiniz."

"Ne kadar kötü işemem gerektiğini söylemenin ne güzel bir yolu."

Hemen yakındaki bir çalının arkasında bir şey yaptım. Atın yanına düz ayak döndüğümde, Enosh çantayı koşum takımından çıkarıp bana uzattı.

"Yaşlı kadın yanına battaniye de aldı mı?"

Enosh sanki ona hakaret etmişim gibi ofladı ve kemik tozları rüzgârla etrafımızda sürüklenirken kollarını göğsünün önünde . Dört sağlam direk bir araya gelerek, yaratıkları yutan dikenli sarmaşık motifleriyle karmaşık bir şekilde işlenmiş bir dikdörtgen oluşturdu. Alabaster çapraz kırımlar üstümüzde belirdi, kemik halkalardan en ince kumaş dört bir yandan yere doğru kendini ördü.

Rüzgârda yanardöner bir parıltıyla savruluyor, uçları geniş bir divanın arkalığına takılıyordu. Ortada, en beyaz kemikten güzelce şekillendirilmiş, gri vizon postlarıyla kaplanmıştı. Bir huşu yumağını yuttum. "Şimdi anlıyorum Solgun'un güzelliğiyle ne demek istediğini.

Saray. Saraylar yaratabilirsiniz... tüm krallıkları."

Çantayı benden aldı. "Bu topraklar et ve kemikle doludur." Olgun.

Bu kelime içimde bir kaymaya neden oldu ve Enosh'un bir elini ortama koyup beni divana doğru yönlendirmesiyle daha da güçlendi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Yapabilirsin."

"Ben... ben hamile miyim? Kanamam gelmeden önce bunu hissedebilirdiniz, değil mi?"

Bir bacağını uzatıp diğerini kenara açarak kendini divanın üzerine bıraktı ve beni önüne dikti. "İçinde bir çocuğun büyümediğini hissediyorum."

Göğsüm daraldı.

Bir sığ nefes saydım, iki, üç, bir rahatlama hissi, göğsümde bir hafiflik - cehennem, uzun bir nefes verebilirdim. Bunun yerine, kalbimin üzerinde eski acı çatlakları .

Hayal kırıklığıydı.

Hayal kırıklığı ve suçluluk, çünkü boynum " gebe kalmayı başaramadın Adelaide" ya da "Ne işe yaramaz bir eş Adelaide" demeye hazırlanırken kısaldı.

Ama Enosh elini kemik yakamın elmas kısmına koydu ve "Sabır" diye fısıldarken beni göğsüne için geri çekti.

Bu sadece durumu daha da kötüleştirdi.

Çok istediği belli olan bir konuda bu kadar sakın ve umursamaz olmaması gerekiyordu. Tıpkı benim de yakında istememem gereken bir çocuğu taşıyacağıma inancından memnun bir şekilde bu sözleri duyup gevşememem gerektiği gibi.

"Aç," dedi ve adını bilmediğim küçük kırmızı bir meyve topunu dudaklarıma götürdü.

Beni sık sık yaptığı gibi beslerken dudaklarım itaatkâr bir şekilde aralandı, diğer eli saçlarımı ve beni bir tanrının maharetli parmakları altında yumuşattı. Peki ya vaat ettiği bu çocuğu istiyorsam? Bu beni saf mı yapardı? Bencil mi? Başkaları yıllardır bunu yaparken kendimi bu kadar acımasızca yargılamak için bir nedenim kalmış mıydı?

Yemek boyunca bunu düşündüm, ta ki sol taraftaki ormandan esen bir rüzgar elbisemin tüylerini karıştırıp tenime çakıl taşları dökene kadar.

Enosh omzumdaki kürkü çekiştirerek en yumuşak post haline gelmesini sağladı ve bunu yaparken büyük bir özen gösterdi.

Saçlarımı topladı ve kafa derimi ürperen bir şefkatle kürkün üzerine kaldırdı. "Daha iyi misin?"

"Evet." Sesindeki endişe karnımı ısıttı, bu yüzden dikkatimi divanın arkalığına çiçeklere verdim. "Kardeşinin anlattığına bakılırsa, Soluk Saray bir zamanlar müzikli,... danslı, canlı bir yermiş. Bunu seninle hayal edemiyorum."

"Benim küçük karım, kocan hiçbir ölümlü erkeğe nasip olmayan müthiş bir dansçıdır. Tanrılar dans ederken zamanın kendisi durur, böylece bizi zarafetimiz içinde izleyebilir."

Ona sırtıtmaktan kendimi alamadım. "Ah, tanrılar ve anlattıkları hikayeler."

Gözlerinde bir kıvılcım belirdi ve ardından muzipçe sırıttı. "Bunu kanıtlayacağım." "Ne-"

Hemen ayağa kalktı ve beni kendine doğru çekti. Kolu küçük kısmına dolanmış ve parmakları parmaklarımla iç içe geçmişken, bizi ilk çembere sallarken ayaklarım altımda durmak için çabaladı. İkincisinde, beni açıklığa doğru götürürken şeffaf kumaş üzerimizden süzüldü. Ayaklarım ritmi bulurken yonca ve yoncalar dönüyor, görüş alanımın kenarlarını süslüyordu.

Adımlarımızın etrafında uçuşan ot tutamları hafifçe bir melodi fısıldarken, hava dansımızın altındaki nemli balçığın toprağıyla doluyordu. tanrıdan beklenebilecek tüm lütuflarla doluydu, yine de bir serçe yakındaki bir dalın üzerinde dans , bizi izlerken başını bir o yana bir bu yana eğiyordu.

"Zaman hiç etkilenmedi," dedim. "Bana herhangi bir ölümlü gibi dans ediyorsun gibi geliyor." "Ah, karıcığım, ama ölümlü bir adam bunu yapabilir mi?"

Bir sonraki salınımda, beyaz tüyler akıntıyla sürüklendi, bazıları kumaşa takılırken diğerleri ormana doğru aktı. Onların yerine elbisemin üzerinde küçük tomurcuklar belirdi. Ayaklarım yerden -Enosh'un elleri beni kaldırırken belimdeydi- tomurcuklar binlerce soluk kahverengi güle dönüştü, sadece solup dallara doğru süzüldüler. Orada yeniden şekillenip neye dönüştüler?

Kanat çırpınışları gibi görünen şeylere baktım, tüm bunların güzelliği beni büyüledi, içimi sevinç aydınlattı. Enosh onların kelebeklere dönüşmesine izin verdi, göğüs kafesleri için cılız kemikler ve kanatları için en ince deri. Kaprisli hareketlerine eğildiler, öngörülemeyen bir düzende yükselip alçaldılar, ta ki tek bir hamlede elbisemde kalan güllerin üzerine konana kadar.

"Güzelliğini görüyor musun?" Enosh ayak parmaklarımı tekrar ormanın zeminine indirdi ve gözlerinin gri bana baktı. "Efendisinin elindeyken etin ve kemiğin mükemmelliğini?"

Başımı kaldırıp ona baktım, dudaklarımız arasında neredeyse hiç hava kalmamıştı. "Anlıyorum."

Elimi yanağına koyduğumda, "Sen, küçüğüm, benim için yaratılmışsın" demeden önce inledi.

Göğsümdeki titremeye rağmen nefes aldım. "Bana çocuğum olmadığını söyledikten birkaç dakika sonra bunu nasıl söylersin?"

Gözleri benimkilere kayarken üst dudağında belli belirsiz bir seğirme oldu ve dizlerimdeki tüm gücü yok etti. "Çocuk ya da değil, sen her şeyin ötesinde değerlisin ve sonsuza dek sana bağlılığım var."

Sözcükleri, bir duvarın genişleyen çatlaklarından içeri sızarken zamanın varlığı sona erdi.

Nefret, bana asla ulaşamayacağına yemin ettiğim yerden dokunuyordu - kesinlikle görevine dönmeden önce değil.

Ama bunu çarpıcı bir isabetle yaptı, ben dengemi kaybedene kadar duvarın titremesine izin verdi. Ağırılık merkezim boynunu kavrayana kadar değişti ve benimki ona doğru gerilirken onun başı da eğildi.

Dudaklarımız

birleşti. Yer sarsıldı.

Onu öptüm. Tanrı korusun, dilimi ağzının içine soktum, erkeksi seslerinin tadına baktım. Dudaklarımızın titreyişinde, nefeslerimizin sıcaklığında, bana doğru bir adım sendeleyerek gelirken bile sallanmamı engelleyen kolunun desteğinde kendimi kaybettim.

Gömleğinin altındaki kasları avuçladım, parmaklarımı siyah saç tellerine daldırdım. Tanrım, kontrolsüzce titriyordum, kaslarım bu yanlış yakınlıktan uzaklaşmak için içgüdüsel bir tepki ile bedenlerimiz arasında yükselen bu ateşe boyun eğmek için yıkıcı bir ihtiyaç arasında parçalanmıştı. Bana istediğim her şeyi vaat eden zalim tanrıya boyun eğmek ve kendimi onun lezzetli yozlaşmasına teslim etmek.

Karanlığa gömülmüş bir dünyanın solmakta olan anılarına tutunarak öpücüğü kestim ve ısınan bedenime biraz nefes aldırdım. Ne zaman böyle şeyler söylese, bunun bacaklarımı kemiren aynı tanrı olduğunu unutmak çok kolaydı. Cesetlerinin beni avlamasına izin tehdit eden ve mezarların mezar taşı yerine tahıl çuvalları taşımasının nedeni olan kişi.

"Gitmeliyiz." Kemiklerimi бүktüğü gibi kafamı da бүkmeden önce. "Hem'den hâlâ çok uzaktayız-"

Yakamı kavrayarak geri çekilmemi kısa kesti ve nefesi dudaklarımda kekeledi. "Şimdi, küçüğüm. Şimdi seçiyorum."

Ada

Now Bu kelimeyle ürperdim, görünmez bir zincir beni ona yaklaştırıyordu. Üç harfli ve aptallığımın ateşinde dövülmüş. Elbette, o gece meyhanede teklif ettiği şey gerçek olamayacak kadar iyiydi ve karşılığında istediği şey... o kadar da basit değildi.

Yakamı kavradığı gibi, başımı geriye yatıracak kadar sertçe çekti. Alnını benimkine yaklaştırdı, dudakları dudaklarıma doğru bakışlarımız kilitlendi, temas etmeden önce bir saç telinden daha kısa bir mesafede durakladı. Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirirken öpücüğünün hassasiyeti hislerimi çaldı; o kadar hafif bir dokunuştı ki aralarındaki hava titredi.

Beni kaldırdı, yatağa taşıırken göğsüne yasladı. "Yanaklarındaki sıcaklıktan ya da kalbindeki çarpıntıdan kaçmana izin vereceğime inanıyor muydun küçüğüm?"

Konuşurken bile ağzı benimkinde kaldı, her heceyi dudaklarının bir emişi ya da dilinin bir hareketiyle yuvarladı. Etrafımdaki kapan bile tanıdık tatla inledim.

Avı mı?

Kalbim.

Verilmiş bir sözün kaynaklanmış demiri ile merkezde oturan tatlı sözlerin cazibesi arasında sıkışmış, hızlı vuruşu onu isteyen şeytanı içine çekti. Her günahkâr tökezlemesini, her kötü titreşimini, göğsümde çok uzun süredir solmuş olan bir organın etrafındaki her sıkışmayı hisseden bir şeytan. Enosh her şeyi hissetti.

Her biri.

Ahlaksız. Beat.

Bedenime yaptığı gibi onu da izin vermek zayıflık olurdu. Bencilce. İnkâr edilemez derecede yanlış.

Bunu çok istiyordum.

Bana yaptığı gibi dünyaya sırtımı dönmek ve bunun yerine, sözleri beni özel, değerli hissettiren şeytanın kötü fısıltılarını dinlemek istedim... lanet olsun, belki de en çok sevilen

çürümüş yollardan.

Gözlerimi kapattım ve ciğerlerimi doldurdum, ancak sesim ilk seste çatladı. "Ben... Senden nefret ediyorum." "Bunu düzelterek. Sen, karım, dokunuşumu sevmeyi öğrendin, aletimin sertliğini, gücünü ve sana verdiğim zevk." Beni vizyonun üzerine indirdi, çıplak bedenimin üzerinde dolaşırken havaya kelebekler ve yapraklar uçuşmasına izin verdi, dudakları benimkilerden hiç uzaklaşmadı. "Ve sen de beni sevmeyi öğreneceksin."

Başımı salladım, yine de ağızlarımız ayrılmayı reddetti, kekeleyen nefeslerin görkemli öpücüğüne yakalandı. "Kapılarını açıp ölüleri çürütene kadar olmaz."

"Aşk yasaksız gelir ve önlemleri umursamaz, bizi yalancılar ve canavarlar için aptallara dönüştürür." Şişmiş siki, ısınmış merkezime bastırarak kaybolduğunu söyledi ama kalçaları daha fazla ilerlemedi. "Bu kadarını aşktan öğrendim."

Muhtemelen Njala'nın onu hiç sevmediğini biliyordu ve bu beni bir şekilde üzüyordu. "Bu bir karar da değil."

"Hayır, öyle değil. Aşk, bir kalbin çırpınışları arasında var olur ve kişinin özündeki sıcaklıkta çalkalanarak büyür." Alnımız birbirine değerken yüzümü kavradı ve beni kar üzerine serpilmiş kül kokusuna batırdı. "Bana bakıp da sana gösterdiğim kesintisiz ilgi karşısında kalbinin nasıl daha hızlı attığını inkâr etmen için sana meydan okuyorum."

Beni arzulanan, söz verdiği bu bağlılığa layık bir kadın gibi hissettiriyor. "Bunu inkar etmiyorum."

Yer sarsıldı; huş ağaçlarının gövdeleri boyunca , dallar küçük dallar yağdı. Bir tanesi Enosh'un saçlarına takıldı, siyah tellerini el yordamıyla çekip aldım ve şaşkınlıkla bakakaldım. Belki de tanrı zayıf kalbimi bu yakınlık anında hapsetmişti ama onunki iddia ettiği kadar etkilenmemiş değildi.

Bakışlarım daldan ayrılıp onunkilerle buluştu. "Görevinizin başına dönün."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve hemen köprücük kemiğime, oradan da göğsüme doğru bastırıldığı bir öpücüğün altına gizlendi. Dili meme ucumun etrafında bir daire çizerek tomurcuğu sert bir çakıl taşına dönüştürürken, her ikisinin de ısınan etini yoğurdu. Dili karnımdan aşağı doğru indiğinde nefes alışım hızlandı. Elleri açarak beni ormanda tamamen ortaya çıkardı, ama sadece ağzı dudaklarının sıcak bir okşayışıyla aralarındaki birleşimi kaplayana kadar.

Omurgamı kamburlaştırarak topuklarımı kemiğe dayadım, ani his saldırısından kaçmaya çalıştım ama sadece ona doğru kaydım. Dili kıvrımlarım boyunca okşadı, girişimi yaladı ve perimin etrafında dolaştı, her hareket vücudumun talebine yumuşak bir cevaptı. Uzaklaştım ve o da baskıyı hafifletti. Bacaklarımı daha geniş açtım ve dilini vahşice amımın içine gömdü.

Her şeye boyun eğdim, kocamın günahkâr ağzı zevk hezeyanına yenik düşmeme izin verdim. Dili içeri daldıkça, sadece geri çekilip yumuşak, hassas kenarlarla oynadıkça muhteşem titremeler bedenimi sarstı. Nefesim kesilmeye , dikkati perime kayd ve seksimi sağanak bir ısı dalgası basana kadar nazikçe yalayıp emdi.

"Güzel," mırıldandı amıma karşı, nefeslerim uzayıp yavaşlayana kadar beni öptü. Sonra bacaklarımın arasına tırmandı, yanağımı avuçladı ve bakışlarımı kendi bakışlarına çevirdi. "Bana bak."

Gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde uzanırken, siki iç uyluğumda zonklamaya başladı. Soğanlı tepesini kayganlaşmış deliğime yerleştirdi ve sonra...

Hiçbir şey.

İçime girmek yerine alnını benimkine yaklaştırdı. Ağzını yanağımın üzerinde gezdirerek şehvetin hâkim olmadığı ya da benim ondan kaçma isteğimin gölgesinde kalmayan bir anın yaşanmasına izin verdi.

Ben gönüllü bir tutsaktım.

O sevgi dolu bir tanrıydı.

Birlikte, ormanda sevişen bir erkek ve bir kadındık, yakındaki dalların kırılmasını ya da güneşin incelmekte olan orman örtüsünün arasından göz kırpmasıyla geçen zamanı umursamıyorduk.

Bacaklarımı beline doladım ve çekiştirerek onu davet ettim. *Eylemi başlatıyorum.* "Görevinizin başına dönün."

"Ah, ve ailem beni evde beklerken topraklarda gezinmek." Yavaşça içimi okşadı, her zamanki aceleciliğinden uzak, telaşsız bir hız benimsemi. "Ölümlü karım, kemiğine ağaç, kuş ve çayır motifleri oyulmuş bir ölü oturacak. İstedğin bu mu?"

Kendini daha derine sokarken sıcak basınçla inledim. "Evet."

"Ve orada, kucağında, oğlumuz ya da kızımız oturacak, siyah saçlı, gözleri Kilafa dağları arasındaki deniz renginde." Leğen kemiğini sıkıca benimkine dayadı ve tenimizi çakıl taşlarıyla kaplayan bir ürpertiye paylaşmamıza izin verdi. "Ve ben onları kucaklayacağım, öpeceğim ve kollarıma alacağım. Tamam mı?"

Boğazımdaki bir daralmayı yutkunarak geçiştirdim, ancak göğüs kafesimin altında bir sıcaklık düğümü oluşturdu. "Evet."

"O zaman, güzel, nazik ve inatçı karım bana öyle bir bakarken, çocuğumuzu sallayacağım ve aramızda kemikten bir yatakta uyutacağım ki, sonsuzluk bir lütuf gibi görünecek. Mmm... senin kalbin, küçüğüm." Elini göğüslerimin arasındaki vadiye bastırdı organın avucunun düzlüğüne çarpmasına izin verdi. "İşte tam burada çırpınıyor, ayaklarının dibine sereceğim her şeyde kanın hızlı akışı arasında böyle bir sıcaklığa neden oluyor... sana verebileceğim her şey." "Keşke beni sevseydin" fısıldamadan önce şakağıma bir öpücük kondurdu.

Sözlerinin özümdeki boşluğu doldurmasına, paylaştığımız bu hüznünlü yalnızlığı dışarı atmasına izin verdiğinde çok kolay görünen bir görev. "Keşke bana iyi davransaydın."

Kalçalarını geri çekti ve tekrar itti, ölçülü vuruşlarla bedenimi daha yüksek bir zevk çıkıntısına çalıştırdı. "Yemin ettiğimizden beri sana iyi niyetimi göstermedim mi?"

Evet, ama Enoş'un tanrısal kaprisleri önceden kestirilemezdi; narin ve otoriter arasında sürekli salınırdı. "Beni birçok kez incittin."

"Mm-hmm, evet, seni incittim." Bir kez daha yakamı kavradı ve hassas deriyi ortaya çıkardı,

ve beni yakıp tutuşturana kadar dişleriyle kuşattı. "Ve seni tekrar incitecektim. Kemiklerini kırar, etini ekşitir, derini kendiminkiyle birleştirirdim. Sırf sana sonsuza dek sahip olabilmek için tüm bunları ve daha kötüsünü yapardım. İşte Ada, seni bu kadar arzuluyorum."

Adımın sesi beni mahvetti.

Kolumu boynuna dolayarak dudaklarımı dudaklarına doğru kaldırdım ve öylesine şiddetli bir şekilde birbirlerine çarpmalarına izin verdim ki, çarpışmanın etkisiyle yer gibi onlar da titredi. Dallar kırıldı, kuşlar hızlı kanat vuruşlarıyla havalandı ve bir yerlerde çam kozalakları yere düşmüş olmalıydı. Bir *çıt çıt çıt* sesi dikkatimi divanın arkalığı boyunca uzanan kılcal çatlaklara çekti.

Öpüşmeyi kestim ve hava almak için çırpındım. "Enosh-"

"Şşş." Dudakları zonklayana kadar dudaklarımı ısırđı, gömleğini kafasına geçirirken sadece bir saniyeliğine acı çekerek ayrıldı. "Yerdeki kemiğin huzursuzlanmasından başka bir şey değil, yardımına hevesli. Dokun bana Ada."

Parmaklarımın omuzlarının yamaçlarında, sıkı göğüs kaslarının üzerinde ve karnının üzerinde dalgalanan belirgin kasların üzerinde izin verdim. "Bana en azından olmaya meyilli olduğunu söyle."

"Her daha fazla." Yavaş yavaş temposu hızlandı, içimi dünyanın yanı sıra beni de temelden sarsan bir serbest bırakma ihtiyacıyla kıvrandırdı. "On yıllar. Yüzyıllar. Eons. Bir gün beni seveceksin. Ve o gün, tamamen benim olduğunda ve başka hiç kimsenin olmadığında, kapılarımı açacağım ve ilahi görevime döneceğim."

Bir sonraki hamlesinde onu daha da içime çektim. Öpüşmelerimiz hassasiyetini kaybetmişti ama ben ona bastırdıkça uyuşmuş dudaklarım ulaşabildikleri her yere bastırıyor, ritme ritme karşılık veriyordu.

Nefesim boğazımda düğümlenip tüm bedenim gerildiğinde, Enosh'un sırtı yuvarlandı, güçlü kalçaları beni yumuşak vizona sabitledi. Hırıltılar sıkı kılı dişlerinin arasından tıslayarak dudaklarımı keserken boğazımdan bir çığlık koptu.

Dünya çöküyor gibiydi, zirveye ulaştığımızda ağaçlar bizi dallarının altına gömmekle tehdit ediyordu. Ancak soluk soluğa kaldığımızda orman .

İnlemeleri saymazsak.

Gözlerim çalılıklara kaydı ve kalbim küt küt başladı. "Neden buradalar?"

Enosh benim görüş alanımı takip ederek çalıların arasından bize bakan ve yosunlarla kaplı devrilmiş gövdelerin üzerinde duran düzinelerce cesede ulaştı. Erkekler, kadınlar, çocuklar... süt beyazı bakışlarını bize dikmişlerdi, yüzleri lekeli, saçları toprak, ot ve solmuş yaprak yığınlarıyla kaplıydı.

Enoş'un göğsünden alaycı bir ses yükseldi. "Efendilerinin büyük bir risk altında olduğunu düşünmüş olmalılar." "Onları çağırmadın mı?"

Enosh bana baktı, üstünlük havası kayboldu, maskenin altındaki yüz, dudaklarındaki neredeyse utangaç sırıtışla ortaya çıktı. "Tam olarak değil... ama beni koruma heveslerinden çok memnunum."

Onu neyden koruyacaksın?

Bu soru küçük bir kıvılcımın canlanmasına neden oldu. Sevişmemiz sırasında, kocam

kazara ölümlerin yerde neden oldu. Benim geçici teslimiyetim onun maskesini de kontrolüyle birlikte düşürmüştü. Belki o da benden daha az kapana kısılmış değildi, artık sahip olmadığını iddia ettiği kalbini ortaya çıkarmıştı.

Avucumu koydum.

Nefes alış verişini sakınleştikten çok sonra bile tenimde çılgınca çarpınan bir kalp, hiçbir önlemi umursamadan aşkı doğurduğu yerde. Bu beni korkutmalı mıydı?

Bu onu korkuttu. Dokunuşumdan kaçışından bunu anlayabiliyordum, rahatlamak için yer değiştirmekten başka bir şey yapmıyordu.

"Belki de şimdi bir çocuk yaptık," dedim.

"Hayır, Ada. Korkarım biraz daha sabırlı olman gerekecek çünkü rahmin doğurganlık dönemine yaklaşmış değil." Deri bacaklarını sararken ve ipeksi deriden kürk astarlı bir elbise oluşurken ayağa kalktı. "Artık acele etmeliyiz, böylece ulaşabiliriz."

Gözümün bir şey çarptı.

Her ikisi de refleksle kapandı ve kulaklarım inilti ve ısıltı sesleriyle çınlarken beni karanlığa fırlattı. Bir elimle yüzümü sildim.

Islak. Sıcak. Kaygan. Kan mı?

"Yerde kal!" Enosh'un havlaması, küreklerin toprağı kesmesi gibi hızlı şak şak sesleriyle birlikte yankılandı ve göğsüme ağır bir yük çöktü. "Cesetler onları doğrudan bize yönlendirmiş olmalı."

Onlar.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir kez kırıştırdım, bir tanesindeki yanan bulanıklıkla savaştım. Enosh'un dış hatları ikinci kırıştırmada keskinleşti. Üçüncüsünde midem bulandı.

Tanrım, hayır!

Omzuyla göğsü arasında açılan yaradan karnına doğru kırmızı dereler akıyordu, et ve deri bir ok ucunun etrafında parçalanmıştı. Başka bir tüyleri omzunun üzerinden çıkıntı yapıyordu, onu sırtından vurmuş olmalıydılar.

"Aman Tanrım!" Titreyen elim yarasına uzandı. "Yaralanmışsın."

Enosh beni sadece susturdu ve kucağına aldı, bedenim o kadar ağırdı ki boynuna sarılmak için kollarımı zorlukla kaldıradı. Çünkü bana bir kez daha zırh vermişti, beni ata bindirirken etrafımda hâlâ sıra sıra kemikli pullar oluşuyordu. "Her iki tarafa birer bacak, çünkü her zamankinden daha hızlı gideceğiz."

Arkasına uzandı ve küfürler savurarak bir ok çıkardı. Ani bir çatırtı dikkatimi çekti ve işte o zaman onu gördüm. Etrafımıza kemikten bir duvar örülmüştü ve bizi içeri girmek isteyen her şeyden koruyordu.

Çoğunlukla oklar.

Birkaç kemiğin orasını burasını delmiş olsa da, bir baltanın ısırın *çatalı* da kemiği parçalamıştı.

duvar. Kemik parçalandıkça daha fazla bağırış içeri süzülüyordu, mide bulandırıcı bir şekilde neşeli ve bıçakların tıslamasıyla altı çizilmiş. Sığınağımızın içine sızan acı kokular mideme bir düğüm attı.

Yangın mı vardı?

"Bana yakın dur." Enosh her gibi kolayca arkama geçti ama kolunu ortama doladığında acı dolu bir inilti duydum. "Şşş... Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

Söyleneni yaptım ve göğsümdeki panikle savaşıarak kendimi ona sıkıca bastırdım. Her şey çok hızlı oldu ama kemik duvar bir toz bulutuna dönüşürken zaman yavaşlıyor gibiydi.

Şimşek hızıyla üzerimize doğru geldi ve binlerce kemikli hançer şeklinde ormana saplandı. Kafataslarına ve midelere saplandılar, yay kirişlerinin tıngırtısının yerini... askerlerin kana bulanmış çığlıkları .

Çivili zırhları, kaplamalı miğferleri ve etrafımızdan görünen yeşil sancakları görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu sadece yaba ve oluşan bir grup değil, dizlerinin üzerine tarafından ancak zayıflatılabilmiş müthiş bir güçtü. Adamlar yanlarına yığılmadan önce bile, yoldaşlarına karşı silahlanarak tekrar ayağa fırladılar.

Atımız döndü, bir kılıç duvarını yırttı ve ormanın derinliklerine doğru fırladı. Enosh onlara dalga dalga kemik hançerler gönderirken ya da deri iplerin onları boğmasına izin verirken, askerlerin boyunlarını ısırarak cesetlerin dolandı. Mutluluk dolu an için - yarım nefes bile değil - kaçabilecekmişiz gibi göründü.

Ta ki orman zemini alana kadar.

Turuncu bir kıvılcım olarak başladı ama hızla sağa sola koşarak kükreyen alevlerden bir duvar oluşturdu. Kalın ve katran karası duman dalgaları havayı kokutuyor, her nefes alışımında ciğerlerimi yakıyordu.

Atımız durdu. Döndü.

Sonra tekrar döndü.

"Yakalayın onları!"

Kılıçlı ve meşaleli askerler her iki taraftan akın ederek kaçışımızı engellediler.

Enosh beni daha sıkı tuttu. Diğer eli yüzüme bastırdı ve at altımızda kayarken beni kör etti. Her şey sarsıldı. Bir güç beni yukarı doğru itti. At kayboldu. Dayanılmaz bir sıcaklık beni içine çekti ve kırım bir kez daha atın sırtına çarptığında yanmış saçların kokusu burun deliklerime doldu.

"Hayır..." Elini yüzümden çekerken Enosh'un dudaklarından dökülen bu kelime damarlarımdaki kanın soğumasına neden oldu.

Önümüzde bir başka ateş duvarı yayılıyor, alevlerin titreşimi duran askerlerin çivili kalkanlarına yansıyor. Sağdaki bir tepeden fişkırdılar, soldaki bir derenin yanında düzen aldılar, içeri-

Bir şey beni ileri itti.

Enosh'un kalçaları benimkilerle birleştigi yerde titirken atın boynuna yapıştım. Çığlığı üzerine arkamı döndüm. Damarlarımdaki tüm kan çekildi ve tenime bir ürperti yayıldı.

Ağır bir sürgünün kanlı ucu köprücük kemiğinin altından, başımın olduğu yerden sadece bir el genişliğinde dışarı çıkmıştı. Ona bir ip bağlamış olmalılar ki, her dans edişinde atın yan tarafına çarpıyordu.

Enosh titreyen parmaklarını saçlarıma geçirdi. "Ölülerin gözlerinden baktım ve son sıra askerden sonra eve giden yol boş. Atın seni Soluk Saray'a götürmesine izin ver ben onlarla savaşıp kaçmanı sağlarken benim dönüşümü bekle."

Boğazımın arkasını safra yaladı. "Hayır! Hayır, hayır, hayır-"

"Şşş. Ben yakalanana ya da onlar ölene kadar rahat etmeyecekler. Benimle kalman senin için çok tehlikeli. Cesetler seni koruyacaktır." Alnı benimkine doğru eğildi. "Sana döneceğim Ada. Her zaman-"

Güçlü bir çekiş onu çözdü ve attan indirdi. Tam o sırada deriden bir ip etrafıma dolandı, öne doğru eğilip soğuk boynunu kavrayana kadar beni ata bağladı. Sağımda ve solumda kırılğan bir kemik duvarı şekillendi. At rüzgârdan daha hızlı bir şekilde dörtlüye koşmaya başladı, eğer ip olmasaydı neredeyse beni üzerinden atacaktı. Toynaklar, zayıflayan duvarı delip parçalayan okların ıslığı eşliğinde gümbürdedi.

Kalın bir kemik bulutuna dönüştü ve oradan da bir ceset kalabalığına dönüştü. Yanlarımda sıralanmışlardı, koşuyor, tökezliyor, arkalarındaki her şeyi ezip geçiyorlardı ve küçük bir sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca kaçışımı sağlıyorlardı. Rüzgâr gözlerimi kamçılıyor ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. Yolumuza bir şey çıktı ama at koşarak geçti ve *gıcirtı* ile birlikte bir çılgılık yankılandı. Damarlarım sıvı bir korkuyla dolarken ipin gerginliği kayboldu.

. Hayır, , hayır.

Bu çok hızlıydı.

Elbisem çok ağır.

At bir şey atladığında geriye doğru kaydım. Kemik pulları, ağır ve sert, beni yanlara doğru yırttı. Öne doğru eğildim. Yelesini çalıştım. Koşum takımını. Herhangi bir şeye.

Nemli avuç içlerimi titreten bir sarsıntıyla gürültüsü daha boş bir hal aldı.

Yerçekimi uzun yok oldu. Havada asılı kaldım, yanlara doğru savruldu.

Bir an sonra yere düştüm, toprak üzerinde sekmeden önce omzum bir ağacın devasa köküne çarptı. Ağrı eklemim içinde patladı ve parçalanmış kemik parçaları kolumu kolumdaki deri yandı. Gözlerim ata kaydı.

Çalışmaya

devam etti.

Bensiz.

Ada

I Sonbahar soğuşunu boğazımdan aşağı ve korku dolu göğsüme çekerek hava almak için çırpındım. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? At gitmişti. Geriye bana anlamsızca bakan birkaç düzine ceset kalmıştı. Yine de ayakta durmaya devam ettikleri sürece Enosh'u alt edememişlerdi. Yine de burada öylece oturup onu . Askerler kafamı koparmaya gelebilirdi. Şeytana lanet olsun, neredeydim ben?

Her acı içinde inlediğimde dilimi tatlandırıran denizin tuzuyla birlikte yüksek bir gümbürtü cevap verdi. Kendimi titrek bacaklarımın üzerine zorlayarak durumumu hızlıca değerlendirdim. Yanağım korkunç bir şekilde yanıyordu. Kesikler kollarımdan birini kıpkırmızı yaparken, diğeri gevşek bir şekilde sarkıyordu ve hırpalanmış omzumdan biraz ayrılmıştı. *Çıkık.*

Ayaklarım uçurumun kenarıyla buluşana kadar sağır edici patlamaya doğru yürüdüm. Aşağıda, şiddetli dalgalar kendilerini affetmeyen kayalara doğru fırlatıyordu. Martılar suyun süzülüyor, yüzeyde bir şey sallanıyordu...

Bir adam.

Tam olarak bir ceset. Herkes ticaret gemisinin bir kış önce fırtınaya yenik düştüğünü, akıntı denizcileri parçalamadan önce kayaya çarptığını biliyordu. Onları her dolunayda kıpırdamaları için oraya hapsedmişti.

Enoş onları yardıma çağırmış olmalı.

Kalbim sıkıştı ve bacaklarım kırılma tehlikesi geçirdi. Sakin olmalıydım. Sakin kalmalı ve düşünmeliydim. Panik beni ateşten başka bir yere götürmezdi ve Enosh ölemezdi.

Ama acı çekebilirdi.

Hayır, bunu şimdi düşünemem.

Nefes al. Nefes al!

Nerede olduğumu biliyordum.

Buraya Dilenci Körfezi diyorduk ve bu isim acıyı biraz olsun hafifletiyordu. Hemdale buradan çok uzakta değildi, doğruya doğru iç kısımlara sapmadan önce kayalıkları takip edersem kolayca bulabilirdim. Acı iki katına çıktı. Hemdale buradaki diğeri yerlerden daha güvenli değildi, belki daha az güvenliydi. Yapmamalı mıydım?

Pale Court'a dönmek mi? Ama nasıl?

Blighted Fields uzanıyordu... ne? Yarım günlük mu? Oraya yürümek üç tam günümü alırdı. Elbisemin ağır kemikli kuyruğunu kaldırdım ve çiçek açan çürüklere bakıp ürperdim.

Şunu dört gün yapalım.

Kaçtığım sessiz tarlalara göz gezdirdim, ne kocamı ne de bir askeri görebildim. Yine de oraya geri dönersem neyle karşılaşacağımı kim ? Enosh'un beni bir nedeni vardı.

Dilim damağım kurudu.

Ben de avlanmıştım.

Askerlerle karşılaşma tehdidi -daha Soluk Saray'ı bile göremeden serseriler tarafından boğazımın kesilmesi- ile babamla birlikte birkaç saatlik potansiyel güvenlik arasında seçim yapmak kolaydı.

Uçurumu doğru yönde takip edeceğimden emin olmak için güneşin kasvetli bulutların arkasından yansıdığı yere hızlıca bir göz attıktan sonra elbiseme baktım. Kemik kuyruğunun bana şüphe çektireceği gerçeği bir yana, çok ağırdı. Altındaki astarlı deri elbise olduğu gibi duruyordu.

Parçalanmış kemik pullarından birini manşondan söktüm, ardından kayarak çıkabilmek için yonga sıralarını yerinde tutan deri ipleri kestim.

Cesetlere doğru dönerek onlara birkaç kez el salladım. "Gidin buradan. Ya da... Bilmiyorum. Eğer takip ederseniz, bunu çok belli etmeyin."

Takip ettiler. Ve

inlediler.

Şeytana lanet olsun, her adımında hafif bir aksaklıkla kuzeye doğru ilerlerken süre arkamda tepindiler. Eve doğru mu... yoksa ondan uzağa mı?

Boğazım daraldı.

Önemli değildi.

Yerine getirmeye çalışırken ölürsem sözümü tutmanın ne anlamı kalırdı? Bir katır ve erzak. Mumlu, kapüşonlu bir pelerin. İyi bir önlem olarak yüzümü gizlemek için bir eşarp. Soluk Saray'a yolculuğuma hazırlanmak için ihtiyacım olan tek şey buydu. Belki omzum için üç gün dinlenme-

Thud. Güm. Güm,

güm, güm. Geri

döndüm.

Yerdeki hareketsiz cesetlere bakarken panik dalgası bacaklarımı dondurdu.

Enosh'u yakalamışlardı.

Fiçıların arkasında, karanlığın örtüsü altında bekledim, Hemdale'in gece bekçisinin saati söyleyip birkaç yağ lambasını yakarken bir zamanlar tanıdık olan böğürtüsünü . Sesi, binaların arasında kalan yoğun sisin içinde kayboldu ve kalbimin hızlı *ba-boom* sesine yer açtı.

Üç. İki.

Şimdi!

Varillerin etrafından dolandım ve aceleci adımlar beni arnavut kaldırımına taşıdı. Evimin etrafından dolanıp pencerenin altındaki çalıların arasına gizlendiğimde incelmış tabanlarımın altında çıtırdayan deniz kabuklarına dönüştü.

Panjurların arkasından horultular geliyordu. Bir dalı boşluktan içeri ittim ve arkalarındaki kilidi devre dışı bıraktım. Panjurları açtığımda menteşeler gıcırdadı ve pencerenin çerçevesine tutunmak için yukarı uzandım. Kolum hâlâ gevşek ve uyuşuk olduğu için pervaza ulaşmak birkaç deneme gerektirdi. Bir kez ulaştığımda kendimi içeri attım, kalçam sert tahtaya takılmadan önce kaburgalarım sert sürtünüyordu. Bir nefes sonra tahta kalaslara çarptım. Acı vücudumda bir kez daha alevlendi ve ayaklarımdaki kabarcıkların etrafındaki ağrıyı utanç verici getirdi.

Yine de horlama devam etti ve bir mum bulmak için masayı yokladım. Kırmızı közler beni ocağa doğru yönlendirdi, fitili yaktım ve alevin odada gergin titreşimler yaratmasına izin verdim. El tezgâhım odanın büyük bir bölümünü kaplıyordu ve dikkatlice etrafından dolaşarak babamın yatağına doğru ilerledim.

Burnuma küflü bir saman kokusu geldi, iki ay boyunca beni sıcak tutan en yumuşak postlardan sonra çok yabancıydı. İçimde bir şeyler isyan etti. Her şey yanlış kokuyordu; soluduğum hava, karın üzerine serpilmiş külün tanıdıklığından öylesine yoksundu ki, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Enosh'u kazıkta mı yakacaklardı?

Başım kendi kendine sallandı.

Bunu düşünmenin bir anlamı yoktu.

Sonunda Enosh hayatta olacaktı.

Gerçi ben o kadar şanslı olmayabilirim.

Babamın yatağının yanında diz çöktüm, çığlık atma ihtimaline karşı avuç içimi ağzının üzerine koydum. "Baba." Kırışmış dudaklarını şapırdattı ama uyanmayınca tekrar denedim. "Baba. . Benim... Ada."

Yamalı yorganını tutarak bir iniltiyle ayağa fırladı. Çığlık atması konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Yorganı ağzına bastırdı, yünün şiddetli bir öksürüğü izin verdi başının üstündeki beyaz tellerini salladı. Öksürükle birlikte, parmaklarının arasında ısınan paslı bir çivi gibi kan kokusu da geldi.

Mumu yaklaştırdım ve loş ışığın, hasırın üstündeki keteni kaplayan birçok koyu kırmızı lekeyi izin verdim. Midem sertleşti.

Daha da kötüleşmişti.

Çok daha kötüsü.

"Ada..."

Babamın kanlı balgam katmanlarının altında boğuklaşan sesi gözlerimi onunkilere çevirdi. "Sessiz

yoksa gece bekçisi beni bulur."

"Ah, çocuğum..." Kan lekeli dudakları titriyordu, gözleri cam gibiydi. "Nerelerdeydin? Yüzüne ne oldu? Günlerce katırı aramaları için atlılar gönderdik ama seni asla... asla bulamadılar ve..." Gözleri boynuma dikilince birden yakamı hâlâ taktığımı hatırladım. "Helfa adına bu da ne?"

"Sus, sana her şeyi anlatacağım." Nasıl olduğunu bilmesem bile. "Önce biraz su ısıtacağım, sonra yaralarım için bir bez ve güçlü bir alkol alacağım. Ama..." Parçalanmış elbisemi kötü bir şekilde morarmış omzumdan sıyırdım, "Bunun için yardımına ihtiyacım olacak. Bir keresinde William'a yaptığını gördüğüm gibi onu geri itmelisin."

sertleşmiş kemikleri yatakta debelenirken dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Yanağına dikiş atılması gerekiyor ve zaman bile çirkin bir yara izi kalacak. Nereyedeydin Ada? Neden haber göndermedin? Keder ve suçluluk duygusuyla sarsılmıştım ki, ama katır... Onu tutmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Başımı salladım, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. "Hayır baba, yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Ama dinle, Hemdale'de kalamam. Beni iyi bir şekilde dikiş, siz dikerken ben de açıklamaya çalışacağım."

Ocağın yanındaki çaydanlıkta su ısıtırken, ateşi harlarken, iğne ve iplik toplarken sessizlik hamileliğe dönüştü. Düşüncelerimi zar zor düzeltirken ya da kaburgalarımın altında şişen bu boşluğun üstesinden gelemeyen tüm bu olanları nasıl açıklayabilirdim?

Gece bekçisi şüphelenmesin diye sesimi alçaltarak babama her şeyi anlattım. Neredeyse her şeyi, Tanrı'dan korkan herhangi bir adamın kül rengi alnına Helfa işaretini çizmesine neden olacak kısımları dışarıda bırakarak.

"Küçük bir tapınakta evlendik," diye sonuçlandırdım sonunda.

Bunun üzerine babamın gür beyaz kaşları çatıldı. "Peki sen bu... yaratığın kelimenin tam anlamıyla karısı mıydın?"

Yanaklarım azı dişlerimin arasında emildi, başımı salladım. "Bir yaratık değil baba. Bir tanrı. Ve... ettim."

"Ve bu korkunç *tanrı* senden bu yemini almadan önce, çünkü hepimiz onun zalimliklerini biliyoruz..." İğneyi ateşe tutarken ağır bir duraklama oldu ve sırtımda bir ürperti yarattı. "Sana dokundu mu? Seni... zorladı mı?"

İki kez irkildim.

kez sorusu üzerine, ikinci kez de çengel iğnesi battığında, iplik yanağımdaki ağlayan kesiğin etrafındaki etin içinden gıcırdayarak geçti.

Hemdale'deki basit evimin döşemesindeki eski samanlar ve cereyan yapan boşluklar arasında, cevabım evet olabilirdi. Ama Enoş'la ilgili hiçbir şey basit değildi ya da tutsaklıktan eşliğe ve... sevgililiğe nasıl geçmiştim? İtaatim nerede sona ermişti? Arzularım nerede başlamıştı? Ya onun dokunuşundaki, ilgisindeki arzuyu hoş karşılamış, gücünü ellerimi günahattan arındırmak ve buna delilik demek için uygun bir yol olarak kullanmış ?

Babam saçlarını okşadı. Yüzündeki şaşkınlığı okumuş olmalıydı ve bu beni derinden utandırdı. Zorla gülümsedim. "Enoş, onu sevdiğim gün kapılarını açacağını ve ölüleri çürüteceğini söyledi." "Bana şeytanın söyleyeceği bir şey gibi . Ve onunla bir anlaşma yaptın.

içine."

Midem sıkıştı. "Kral. Tanrı. Şeytan. Anna'ya çürük getirdi ve bu topraklardaki tüm çocuklar için aynısını yapmayı kabul etti. Bunun hiçbir anlamı yok mu?"

"Çocuğum, bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum." Babam keskin bir bıçakla ipliği keserken iç çekti. Soğuk, ıslak bir bezi yaranın üzerine sildi, sonra da yanağıma sürdüğü kadife çiçeği merheminin ılık izleri odayı doldurdu. "John yeterince kötüydü. Onun başlık parasını kabul ettiğim için kendimi asla affetmedim. Bir baba evladı için endişelenebilir mi-" Bir öksürük sözlerini böldü ve ağzının kenarında bir kan lekesi bıraktı. "Senin için endişeleniyorum."

"Biliyorum." Ama onun için daha çok endişeleniyordum; göğsünün, sanki ciğerlerinde kan toplanmış gibi sürekli bir takırtıyla titremesi beni daha çok endişelendiriyordu. "Bu sabah Enoş sözünde durmak için beni yanına aldı. Askerler bize saldırdı. Belki de kaldırdığı cesetler onları peşimize taktı. Belki de başından beri Afen Kapısı'nı izliyordlardı. Kim ki?"

"İnsanlar onun görüldüğünü bildirdiğinden beri, Baş Rahip Dekalon tüm köy ve kasabalara onun yakalanması için milis emretti, çünkü o kesinlikle tekrar ortaya çıkacaktı."

Enosh'u bu konuda uyarmıştım ama ne tanrı ne de ben böyle bir güç bekliyorduk. "Sanki onun zayıflığının ne olduğunu biliyorlarmış gibi ateş kullandılar, tıpkı birinin bana o kitaptaki gibi. Yüce Rahip'in Enosh'un tam olarak ne olduğunu bildiğine dair gümüş bir paraya bahse girerim."

"Evet, bir tanrı diyorsunuz." Şüphe, buruşuk burnunun etrafındaki kırışıklıklara kendini kazıdı. "Çürüme yaydı mı? Çocukların toprakta gördünüz mü, her neye artık?"

Derimin altında bir kaşıntı başladı ve hiçbir şey söylemediğim her saniye daha da rahatsız edici bir hal aldı. "Şey... saldırıya uğradık. Bunu yapmak için fırsatı yoktu."

"O kadar inatçı ki, şeytan bile ona hükmedemez." Alay etti, ama sesi eğlenceden çok suçlama içeriyordu. "Bacaklarını kıran, seni yakalayan, cesetlerin seni esir tutmasını sağlayan ve kim bilir daha neler yapan adam... Yine de söyleyebileceğim kadarıyla, garip bir kızı çürütmek dışında bu laneti kaldırmak için hiçbir şey yapmadı."

"*Bükülmüş*. Onları kırmadı ama-" olsun, çenemi tutmalı ya da bir yalan uydurmalıydım. Tabii ki tüm bunlar beni aklını kaçırmış bir kadın gibi gösterdi. "Onun sözüne güveniyorum."

Babam kaşlarını çatı. "Şeytan tüm yalanların babasıdır."

Ayağa kalktım ve gıcırdayan döşeme tahtalarında volta attım, bu kaşıntının hafiflemeyi reddetmesinden hoşlanmıyordum. "Enosh pek çok şey olabilir ama yalancı değildir."

Hiçbir ölümünün Soluk Saray'da huzur bulamayacağına yemin etmişti ve hiçbiri bulamadı. Her bir oynayacağına söz vermişti ve da. Kabul etmezsem sikini kıcıma sokmakla tehdit etmişti ve bunu da yaptı.

Hepsi onun dürüstlüğünün mükemmel örnekleriydi, ama bunları yüksek sesle söylemesem bile

deli kadın, kendime bile. Her ne kadar bunlar onun samimiyetini kanıtlasa da, tek yaptığı onu dürüst bir şeytan yapmaktı - muhtemelen şu anda kazıkta yanan bir şeytan.

Kendimi ocağın önünde yere bıraktım ve karmakarışık başımı kollarımın arasına gömdüm. Enosh'la neredeyse iki ay geçirmiştim ve ne elde etmiştim? Çok az şey.

Çekirdeğimdeki o karanlık boşluk genişledi ve çenem göğsüme çarpma kadar kalan tüm gücümü siyah hiçliğine çekti. Tek başardığım onu yakalatmaktı. Peki ne için? Ölen kocamdan geriye kalanları çürütmek için mi? İsteddiği kadar aşağı yuvarlansın, umurumda değildi.

Bu karmaşaya lanet olsun. Her şeyi daha da kötüleştirdim. Günler, aylar, yıllar... Eninde sonunda Enosh kendini kurtaracaktı. Peki ya kurtulduğunda? Kocam çürümekten bahsetmek yerine doğruca Baş Rahip Dekalon'un peşine düşecekti. Ya burada bana bir şey olursa?

Yaklaşan yıkımı düşününce ürperdim ve başımı kaldırıp babamın gözlerine bakmaya zorladım. "Soluk Saray'a geri dönmeliyim."

"Her ne olsun bu adama dönmen gerektiğini sanmıyorum," dedi , sesi sertti ama sonunda başını salladı. "Ama evet, burada güvende değilsin. Onunla birlikte ata binen bir kadın hakkındaki söylentiler köyden köye yayılıyor. Kendi kızım olduğunu bilmiyordum. Ayağa kalk."

"Tanrı'nın önünde yemin ettim."

"Gerçek olmadığını söylediğiniz bir tanrının önünde edilen yeminin değerini ancak merak edebilirim." Bana gel işareti yaptı. "Ayağa kalk."

Bunu yaptığımda, babam bir eliyle kolumu kavradı. Diğer eliyle de omzumu kavradı, ta ki hızlı bir itmeyle omzum kırılıp eklem yerine oturana kadar.

Elbisemin koluna bir düzine küfür tısladım. "Bana bir katır lazım. Hatta daha iyisi, bir at."

"Ne kadar zayıf ve hırpalanmış ol, saçlarına değen ilk esintide hemen düşersin. İhtiyacın olan şey dinlenmek. Bir ay dinlen- Haugh!" Vahşi bir öksürük daha sözlerini böldü, ağzına bastırdığı yumruğuna bulaşan kan bileğinden akarak tahtaya damladı. Boğazını temizledi, elini önlüğüne sildi ve yakama dokundu. "Bunun çıkması lazım... çıkması lazım, yoksa kafanın bir canı tarafından taşla ulaşmak için koparılmasını istersin. Birkaç kerpeten kemiğin geçmeli."

Başımı salladım, gözlerim beyaz elbisesinin üzerindeki kırmızı lekelere gitti. Tek yanlış toynak darbesinin omzumda öyle ağrıya neden olabileceğini ve beni attan düşürebileceğini ben bile anlamıştım. Evet, dinlenmeye ihtiyacım vardı. Tüm erzakları toplamak zaman alacaktı.

Babamı benimle gelmeye ikna etmek için kullanacağım zaman.

"Ciğerlerinde ne sorun varsa iyileştirebilir, biliyorsun." Çaydanlıktan ıslak bezi aldım ve yaşlılıktan kırıışmış parmaklarındaki kanı yıkadım. "Benimle Soluk Saray'a gel, Enoş her şeyi yeniden yoluna koyabilir. Bunu benim için yapacağını biliyorum."

Karmakarışık saçlarımı okşadı ama başını salladı. "Annenle yeniden bir araya gelmeyi dört gözle bekliyorum."

Ŗimdi kim inatçıydı? "Dolaşacaksın." "Evet, kocan bundan emin oldu."

Başımı olarak çevirdim, yüzünde bulabileceğim itirazla yüzleşemedim. "Saçlarımı koyulaştırmak için küle ve ceviz kabuklarına ihtiyacım olacak. Nereye gidersek gidelim adımızı kullanamayız ve kimse Hemdale'den ya da yakınlarından geldiğimizi bilemez."

"Nehrin yukarısında şirin bir balıkçı köyü var," dedi babam, çoktan seyahat çantasına . "Oraya haberler yavaş ulaşıyor. İki günlük . Omzunuz için bir ay dinlenme süresi."

"Bir ayı karşılayamam." Eğer Enoş kaçarsa ve Soluk Saray'ı boş bulursa... "Dinlenmek ve hazırlanmak için şu köye gideceğiz. Kafeslerinizi de yanımızda götürürsek, balık satıp para kazanabilir ve bir katır alabiliriz. Sonra Lanetli Tarlalar'a gideceğiz ama uzun yoldan gideceğiz."

Enosh

T İşte o koku yine burnumda tütüyordu, ölümlülüğün buğusu nemli bir şekilde etrafımda dolaşıyordu. Etim cızırdadı. alevlerin yalamasına karşı kabarcıklar patladı. Kokusu, yanmış saçlarımın kükürtlü kokusundan sonra ikinci sıradaydı. Yine de, yanmış saçlarımın kuru, acı kül kokusu yoktu.

Şimdilik.

Çünkü kırık kemiklerimi tahta bir tekerleğin parmaklıklarından geçirerek dokumuşlar, en yüksek noktadayken derimin ve etimin izin vermişlerdi.

Ah, işkence uzun bir yol kat etmişti.

Wood inledi.

Ateşe doğru daldım.

El ve ayak bileklerimdeki demir zincirler şingırdayana kadar vücudumdaki her kas gerildi. Şiddetli titremeler bedenimi ele ve gırtlaktan gelen bir inilti boğazıma düğümlendi. *Tshhh* kirpiklerim yüzüncü kez alevlere hava üfleyen feryatlara karışarak yandı.

Acı... çok fazla .

Ama alevlerin arasından çıktığımda, bu çürümüş yerden ayrılmak ve karıma dönmek için atarken buna takılıp . Ormandaki çiftleşmemize dair anılar yayıldı ve ne kadar zayıf olursa olsun sakat zihnim için bir kutsal alan ördü. Küçük kızım kendini tamamen bana, bize, aramızdaki şehvet ve yalnızlığın ötesine geçen bu içten sevgi kırıntısına vermişti. Öyle değil miydi?

Kalp meseleleri beni şaşırtıyordu, ama et ve kemik meseleleri değil. Ve karımınki esnekti, tek bir kası bile direnç göstermiyordu. Ona dönmem gerekiyordu. Çok korkmuş, sarsılmış, dehşete düşmüş .

Zihnimi acı ve ıstırap sisinin içinden geçmeye zorladım, topraklara dağılmış ölümlerin üzerinde dolaşmasına izin verdim ve bana yardım etmelerini emrettim.

Usta. Usta.

Ölümler sonsuza dek bana seslendi, emirlerimi yerine getirmeye hevesliydi. Mezarlarını kazmalarına, en son çöktükleri yerden kalkmalarına ve yürümelerine izin verdim-

Ateş beni yuttu.

...ve durmadı.

"Bir molaya ihtiyacım var," dedi yanımdaki adam alevlerin uğultusu arasında. "Onu alevlerin içinde yavaşça ve tepede daha hızlı çevirin, yoksa kara büyüsünü kullanacak."

Hevesli alevler beni yuttu, göz kapaklarımı yakarken gözlerimi her şeye açtım. Gri pullar kısa sürede yukarı doğru sürüklendi ve görüşüm önce bulanıklaşana, sonra benek benek olana ve nihayet kararana kadar uzaklaştı. Ciğerlerim sıcaktan yanıyor; çığlık atmak istediğim ama böyle bir aşağılanmaya izin vermediğim için daha da yanıyordu. Acı beni ölümün sınırlarına kadar taşıdı... ama daha fazla değil.

Wood inledi.

Demir bağlantı
parçaları . Alevler geri
çekildi.

Tekrar yukarı çıkarken derim onarıldığı yerde kaşınıyordu, salyalarımı akıttığım dudaklarımın kömürleşmiş etinde daha şiddetli bir kaşıntı vardı. Günlerdir kaçışımı hazırlıyordum ama kemik toplamak can sıkıcıydı. Kemikleri hapishanemin derinliklerinden yüzeye çıkarmakta güçlük çekerken, yaklaşan alevler çabalarımı yarıda kesti. Evet, Lord Tarnem bundan emindi.

Ayak sesleri!

İki kişilik bir

set.

"Tüm kasabalara, köylere ve mezralara güvercinler gönderdik ve sorduk-" Alevler yaklaşan sesin içinden çatırdadı ve yaralar sıcaklıklarıyla tısladı. "Söylentileri doğrulayan tanıklar ortaya çıktı, Majesteleri. Bir yerde bir yazı parçası bulundu-" *Çatırtı. Hiss. Pop. Pop.* "...ormanda, ama kadını devam ediyoruz."

Damarlarıma sıvı öfke doldu. Karımı benden asla alamayacaklardı, bunu garanti etmiştim. Kaç ok organlarımı delmiş, bıçaklar tendonlarımı koparmış ya da baltalar kemiklerimi parçalamış olursa olsun... At Soluk Saray'a ulaştıktan çok sonra bile onlarla savaşıyordum.

Ta üzerime yağ döküp beni ateşe verene kadar. "Çarkı durdurun!"

Dur, durdu.

Sıcaklık ayaklarımı yalayıp geçti ama en azından gözümü kırpabildiğimde görüşüm daha hızlı bir şekilde geri geldi. Altın güneşlerle işlenmiş beyaz cübbeler giymiş bir adam önümde yürüdü. Pis kokuyu bastırmak için bir elini ağzına bastırdı ve bana doğru eğilip beni her açıdan incelerken kel kafasında terden inciler oluştu.

"İki yüz yıl, ama sen piç benim görev sürem boyunca ortaya çıkmak zorunda kaldın." Sert bir hırıltı belirdi, cübbesi sahte bir tanrının işaretleriyle doluydu. "Ben Baş Rahip Dekalon'um."

Elbette öyleydi. "Tanıştırma faslını Lord Tarnem ve Komutan Mertok'a sakla, ölümlü." "Ekselansları."

Yanımdaki zırhlı adam, başını alevlerin döküldüğü yere doğru eğdi.

burnunun çarpık köprüsünü kesen büzülmüş yara izi boyunca parlıyordu. "Ateş gerçekten de onu yeri sarsmaktan ve ölüleri diriltmekten alıkoyan tek şey olduğunu kanıtlıyor. Askerler

Arazinin dört bir yanındaki mezarları iki katına ama çok fazla mezar ve çukurlar dolu. Onu döndürmemiz gerekiyor."

Dekalon direksiyonun üzerinde yükselişimi izlerken havaya küçümseyici bir tokat attı. "Helfa'nın senin aniden ortaya çıkmaya izin vermeyeceğini ummuştum. Ama benden önceki tüm baş rahipler de öyle yapmıştı. Güzel bir zindan, değil mi? Benden öncekiler..." sesi alevlerin uğultusu arasında kayboldu, ancak bir tur sonra geri , "...en sert kayanın üzerine dağın yamacına inşa edilmiş, uzun mesafeler tek bir mezar bile yok."

Bu da böceklerden, sıçanlardan ve bu taş duvarlar arasında sonunu bulan diğer yaratıklardan topladığım az miktardaki kemiği açıklıyordu. Kaçış ne çabuk ne kolay olacaktı ama karım evde güvenle beklediği bunların hiçbir önemi yoktu.

Kalbim sıkıştı.

Onu tamamen hayal kırıklığına uğrattım. Tüm kontrolümü kaybetmiştim, coşkudan öylesine bunalmıştım ki yerden düzinelerce ceset çıkarmıştım. Ölümlülerin birkaç dakika sonra bize saldırıp küçüğümü büyük bir tehlikeye attığı düşünülürse, takdir edilecek bir kazaydı. Ama o artık güvendediydi. Adamın sözleri de bunu doğruluyor, tüm şüpheleri ortadan kaldırıyordu.

Bir başka çileli dönüşten sonra Dekalon elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. "Kılıcın."

Boğazım daraldı.

Yanındaki ölümlü bıçağını uzattı.

Dekalon titreyen parmaklarıma bir bıçak getirdi. Oymalı sapı elinin tutamağında duruyordu, parlayan bıçağı kabaran başparmağıma dayadı. Aşağı doğru iterek kırmızı derimi, etimi ve kaslarımı kesti. Bıçak kemiğime saplandığında, diğer elini kaldırarak olarak sapa koydu.

Crk.

Kemiğim kırıldı ve başparmağım pis taşın üzerine düştü, ancak ıslak bir tıslamayla alevlerin içine yuvarlandı.

Gözleri ateşin içinde kaybolan parmakla, kanayan parmak eklemimin etrafında yavaşça yeniden şekillenen parmak arasında gidip geliyordu. "Ben... büyülendim."

Ve sinirlenmeye başlamıştım. "Ah, evet, ölümlü zihninin basitliği işte böyle. Hizmetimdeki sonsuzluk onu genişletecektir."

Yeşil gözleri kısıldı. "Bir zindanda zincirlenmiş, duvarları kokutan bir ölümsüz için oldukça kibirlisin."

Daha önce yapılmamış ne yapabilirdi ki? "Ve yakında kemiklerini bana bırakacak olan ölmekte bir adam için oldukça . Mmm, o cilalı tahtıma ne güzel bir süs getirecek."

Bıçağı yüzüme kaldırdı, yanağıma bir kesik atarken acele etmedi. "Bu sana acı vermiyor mu? olmalı... eğer eski kutsal kitaplara inanılacaksa."

Sanki bir ölümlüye böyle bir şeyi itiraf edecekmişim gibi. "Acı ve ben eski tanıdıklarız."

Zehirli bakışlarını tuttum, yorgun zihnimin ulaştığı her yerden kemik topladım. En ince toz haline geldi, karanlık koridorlar boyunca rüzgârda sürüklendi. Meşaleleri, silahlı muhafızları geçti, kirli taşların üzerinde sustu, birkaç basamak indi, diğerlerini çıktı ve beni buraya kilitleyen meşe kapının aralıklarından geçti.

"Yüksek Tapınak'ta saklanan tüm parşömenler, kitaplar ve hikâyeler... sonuçta basit bir masal değil. İki yüz yıldır, diyarın yüksek rahipleri ortaya çıkarsan seni yakalamak için hazırlandılar." Kendini beğenmiş bir sırıtiş ağzının kenarlarını çekiştirdi. "Yine de, şu anda olduğun gibi kömürleşmiş ve acınacak halde bile, huzurunda durmaktan... alçakgönüllüyüm."

"Oh, sana gerçek alçakgönüllülüğü öğreteceğim-"

"Çevir onu!" Dekalon bana doğru eğildi, sesinden zehir damlıyordu. "Onu *iki kez* çevir." Ateş beni yuttu.

Alevlerden hırıltıyla dönene kadar acı, zihnimi her seferinde derece kazıdı. "Oh, seni aptal ölümlü. Ben-"

"Onu çevirmeye devam et!"

Alev alev yanan, yakan, ısırın alevler zar zor onarılan deriyi soyuyor, hala çiğ ve eti kemiriyordu. Dönüş üstüne dönüş, işkence devam etti ve her birinde ölüm beni geçti. Hava, mide bulandırıcı bir kokuyla, külün akıl almaz kokusu burnumun şekilsiz artıklarına sızana kadar daha da ısırdı.

Kömürleşmiş etimin pis kokusuyla öğürüp boğulurken zihnim büzüştü, deliliğe çöktü. Diş etlerime kan bulaşana ve sıkıtiğim ısırıkların arasında kopana kadar dişlerimi dilime geçirdim.

Oh, onu öldürürdüm.

Hepsini öldürürdüm!

Birçok dönüşten sonra, görme duyumla birlikte koku alma duyum da beni çoktan terk ettiğinde, tekerlek bir kez daha durdu. Yavaş ayak sesleri oraya bir buraya vuruyor, ardından baş rahibin sesi geliyordu.

"Helfa adına, dilini ısırdı. Bir şeyler söyle, Et ve Kemiğin Kralı. Dişlerinin arasındaki boşluklardan kan salyaları akarken beni tehdit et." Bir kıkırdama. "Ah... artık tehditler için fazla dilin . Sana olan nefretimi ve bizi terk ettikten sonra bu dünyada bıraktığın kaosu ." Bulanık dış hatları belirdi. "İnsanların dua kimsesi yoktu; sonsuz avarelikten başka umut edecekleri bir şey yoktu. Sadece Helfa'nın yardımıyla tapınaklar bizi en karanlık çağa düşmekten kurtarabildi."

Yeniden şekillendirdiğim dilimi kıvırmaya çalışırken boynumu gerdim, yeni gözlerimi onunkilere diktim. "Tanrının yalanı."

Zorba kahkahası kanımdaki öfkeyi körükledi. "Baş rahiplerin bir gün yakalayacağımızı umduğu gibi, seni yakalattığı için insanlar için yeterince doğru. Biz son ağacı, son kurumuş domuz pisliğini yakana kadar seni zapt edecek kadar güçlü bir hapishane inşa ettiler." Cübbesinin kaldırarak önümde çömeldi. "Bu dünyada sadece bir tanrıya yer var."

"Anlaştık."

Alay etti. "Kendini çok üstün görüyorsun ama askerin pususundan kaçmayı başaramadın." Karımı kurtarmak için.

Onları alt edebilirdim ama onu yaralanma ya da daha kötü bir duruma düşme riskiyle karşı karşıya bırakmadan olmazdı. Acı, işkence, kesikler... Onun güvenliğini sağlamak için milyonlarca aleve katlanabilirdim, yemin etmişim. Ada, ayrılırsak yanıma döneceğine ve bana bir güç kaynağı sunacağına yemin etmişti. Bundan kurtulacaktım.

Dekalon burnunu kıvırdı. "Ölümsüz bir kömürleşmiş siyah."

"Geçici bir çıkmaz," dedim, toz haline gelmiş kemiğin yükselip harcın parçalandığı taşların arasına yerleşmesine izin vererek. "Senin cezanın aksine. O ebedi olacak. Bırak aklın sözlerimi , ölümlü. Zamanı geldiğinde ruhunun bağlanması için cesetler sunacağım."

Kaşları kalktı. "Bilmece gibi konuşuyorsun." "Bilmeceleri kardeşime bırakıyorum."

Şimdi tüm ölümlü cehaletiyle kaşları çatılmıştı, zihni kavrayabileceğinden çok daha büyük şeyler hakkında kadar alçakgönüllüydü ki. Ah, kardeşlerim ölümlüler tarafından görmezden gelindikleri için ne kadar da kutsanmışlardı, çünkü ben onun fiziksel olarak vücut bulmuş haliydim ve acı yeteneğine sahiptim.

"Ekselansları," diye seslendi yanımdaki silahlı ölümlü, körüklü adama alevleri bir kez daha işaret ederek, kemerli tavana duman bulutları gönderdi. "Ateş. Onu döndürmemiz gerek."

"Ah, evet, çevir beni."

Yukarı çıktım, derimdeki kaşıntı dayanılmazdı, saçlarımın uzadığı yerde kafa derim karıncalanıyordu. Sonra aşağı indim, ısırın alevlerin bunaltıcı sıcaklığına daldım. Ortaya çıktığım anda, ölümlülerden arta kalanlara odaklandım. Toz haline getirilmiş kemik, dolu günler boyunca özenle buraya getirilmiş, ilk başak şeklinde şekillendirilmiş-

"Enosh."

Gerçek ismimi söylediğimde, çivi kayaların arasındaki çatlağa ve toz taş zemine döküldü. Nabzım hızlandı. Ne beklenmedik bir sürpriz.

"Bu senin adın, değil mi?" Dekalon'un ağzında bir gülümseme belirdi. "Seni evlendiren rahip bunu kimliğine birlikte cilt defterine yazdı. Duyduğuma göre eşiniz çok güzelmiş. Adelaide, doğru mu?"

Cilt kitabı.

Azı dişlerim ağrıyana kadar birbirine sürtündü. "Ölümlüler ve onların lanet gelenekleri."

"Karın nerede olabilir, Enosh?" Ben bir şey söylemeyince iç çekti. "Helfa'nın yoluna adım atmadan yıllar önce bir karım vardı. Hilde. Köydeki hiçbir kadın ondan daha iyi turta yapamazdı. Sırrı kızarmış tereyağında, derdi. Doğum sırasında öldü... dolunayda." Dudaklarını şapırdattı ve yavaşça başını salladı. "Onu solgun ve cansız görmek tanık olmak korkunçtu. Daha da kötüsü, ayağa kalkıp kapıyı tırmalaması ve çocuğumla birlikte bağdaş kurarak volta atmasıydı.

bacaklarının arasında. bir kalp kırıklığının bir adamı delirtmesi gerektiğini söyleyebilirim. Onu biraz ateşin içinde bırakın."

Panik göğsümü delip geçti.

Çıglıklarım boğazımda sönene kadar alevler beni acıyla sardı. Tüm düşüncelerimi, tüm sinirlerimi, tüm duyularımı yutarak varlığımı hiçbir ölümsüzün yaşamaması gereken acıdan başka bir şeye indirgemediler. Bunun bitmesine ihtiyacım vardı. Karıma geri gerekiyordu.

Ateş sonunda geri çekildiğinde artık bedenimi hissedemiyor, zihnimi kaplayan öfkenin ve karıma duyduğum bu her şeyi tüketen ihtiyacın ötesini düşünemiyordum. Kötü, asi ölümlüler.

Kulaklarımda bir çınlama başladı ya da onlardan geriye ne kaldıysa, kısa süre sonra kelimelerin sesine dönüştü. "-Karısı um'a kaçmış olabilir... kutsal kitaplarda ne deniyordu oraya? Soluk Saray'a mı? Efendisi gittiğine göre, belki de sonunda oraya girebiliriz. Belki bize bir iyilik yapar ve bir noktada dışarı çıkar."

Hayır, Ada aptal değildi. Evimizin güvenliği içinde kalacaktı. Ama yiyecek kıtlaştığında ve karım yaşlanmaya yenik düşerken tek hizmetçisi çürüyüp gittiğinde ne olacaktı? Kalbimi garip bir his kapladı, her zamanki temposuna pek uymayan garip bir temkin ritmi gibi.

Dışarı. Buradan çıkmam gerekiyordu.

"Ah, gözlerin yuvalarında yuvarlanırken bile bir an için nasıl da genişledi." Dekalon eğildi ve fısıltısının zihnimi delip geçmesine izin verdi. "Birkaç asker sizi... bu birlikteliği tamamlarken gördüklerini bildirdi. İkimizin de ettiği gibi, bu dünyada iki tanrıya yer yok, özellikle de üreyen birine. Kesin şunu!"

Soğuk dehşet kaslarıma işledi ve alevlerin yükselmesi için feryat etmeye hazır olana kadar beni iliklerime kadar dondurdu. Kasıklarıma saplanan acı, nefesimle birlikte boğazımın yarısına kadar sıkışan bir çıglık kopardı benden. Erkekliğimi keserken sırtım eğildi ve kamburlaştı. Öyle bir şiddetle titredim ki, tüm tekerlek sallandı.

"Bu kadın şeytanın taşıyorsa üç tanrıya ihtiyacımız olmadığı kesin," diye hırladı Dekalon. "Ülkenin dört bir yanındaki rahipler sözümü yayıyor. Bu kadın ortaya çıkarsa, insanlar bize şeytanın karısını ve karnında taşıdığı yavruyu getirecekler."

Benimkiler karanlığa gömülüp kaybolsa da baş rahibin gözlerini aradım. "Dinle beni, ölümlü... Başın tahtımı süsleyecek. Kemiklerin sonsuza dek bana hizmet edecek, çünkü ben senin tanrınım."

"Benim tanrım Helfa'dır," dedi. "İzle ve gör, Enosh. Tanrımın dünyayı hizaya sokmak gibi kutsal bir görevi nasıl yerine getireceğini izle ve gör."

Ada

I nasırlı parmaklarımı kalın ipin etrafına sardım. Balık kafeslerinin ipini her çekişimde suyun yüzeyinde dalgalanmalar oluşuyordu. Nefesim, damarlarımdaki nabzı hızlandıran bir ağırlığa karşı her yorucu çekişte daha hararetli bir şekilde dalgalar halinde yükseldi.

Nihayet!

Rose bir kayanın üzerinde oturduğu yerden kaldırdı, bir elinde yarı boğazlanmış bir alabalık, diğerinde bir bıçak vardı. "Ağır av, ha?"

"Öyle olmalı," dedim, sırttıkça yanaklarımın ürperdiğini . "Onları kıyıya çekmeme yardım edersen sana küçük alabalıklardan birini veririm. İhtiyacım olan son şey, oradaki akıntıya kapıldıklarında misinadan kopacak bir kafes."

Balığı ve bıçağı sepetine attı koluyla alındaki kumral bukleleri sıyırdı ve paytak paytak . "Bir kafes daha kaybedersen yazık olur. En iyisi iki olsun."

"İki o zaman." Başımı salladım. "Şimdi ipi tut. Üç deyince geri yürüyeceğiz ve onları kadar sürükleyeceğiz."

Bir." Ayaklarımın altındaki nehir taşlarına dayandım. "İki." Karnım sıkıştı. "Üç."

İpi sıkıca kavrayarak, kaldıraç için ağırlığımı geriye verdim. Yorgunluğun görüşümün kenarlarını bulanıklaştırmasına aldırmadan her santim için mücadele ederken topuklarım değiştiren kayaya saplandı. Sabahın keskin havasında kalan soğuğa inat, ter omurgam boyunca kırıldı. Tanrım, bu av birkaç sikke değerinde olmalıydı.

Onlara

ihtiyacım vardı.

Çaresizce.

Kafesler akıntıya kapıldığında ve ipin ucundaki sallanıp yüzeyin beyaz şapkasında savrulduğunda, tüm ağırlığımı ipe verdim. "Daha sert çek!"

"Öyleyim!" Ağzından bir avuç dolusu küfür dökülürken Rose arkamdan kükredi. "Şunu üç balık yap!"

Dört tane alabilirdi ve geri kalanı da bana Thorsten'ciddi bir pazarlık yapmama ve ahırındaki pire ısırlıklı griyi almama yetecek kadar para getirirdi.

Üç gürültülü çatırtı bu umutları tehdit etti.

biri parçalandı ve tahta parçaları suya çarpmadan önce havaya . Akıntı onları ve şelaleden , dört gün önce kaybettiğim kafesin yanına, yere batacakları yere gönderdi.

Ama geri kalanının gitmesine
izin veremezdim. Hâlâ ağırdı.

Kollarımdaki titremeye ve omzumdaki acıya rağmen, ilk kafes kayanın üzerinde sürüklenene kadar akıntıya karşı mücadele ederek çektim. Karnında zıplayan iki alabalık saydım. Başka bir kafesten bir tane daha cılız alabalık çıktı.

Boğazımın arkasında bir düğüm oluştu ama onu yuttum. "Sonuncusuna dikkat et. Bütün sürü oraya sıkışmış olmalı."

Son bir çekiş ve kafes kıyıya yuvarlanırken tüm direnç düştü. Tökezleyerek geri çekildim, doğruca Rose'un üzerine düştüm. Birbirimizin üzerinden geçtik ama ben dizlerimi yere vururken o dengesini korudu.

Bir taş elbisemin pamuğunu kesip derimi sıyırdı ve benden bir tıslama kopardı. "Şeytana lanet olsun, bir yılan balığı da olsa iyi olur."

Rose alay etti ve bir elini hamile karnının üzerinde gezdirdi. "Artık sakal bırakmadıkları sürece olmaz."

Gözlerim son kafese takıldığında midem dibe vurdu ve dilimin arkasına bir kucak safra gönderdi. "Hayır..."

"Bana söz verdiğin o balıkları hâlâ istiyorum," dedi. "Ben çektim, Elisa. Bir ceset yakalaman benim suçum değil."

Bir an orada öylece oturdum, kıyıya vuran suyun hain sesini ve yüzeyinin altında gizlenen şiddetli akıntıdan nasıl uzaklaştığını dinledim. İki haftadan biraz fazla bir süre geçmişti ve ben Soluk Saray'a hiç yaklaşmamıştım. İki haftadır Enosh'tan bir işaret gelmemişti ama Et ve Kemik Kralı'nı nasıl yakaladıkları hakkında daha çok konuşuluyordu.

Boğazımın arkasında bir hıçkırık birikti ve boş midemden yükselmeye devam eden asitle karıştı. Şifacı için üç sikke, küçük kulübemizin kirası için iki sikke ve babamın otları için bir sikke daha... Bu hızla gidersem eve asla varamayacaktım.

Arkamda Rose inledi, bir elini sırtının küçük kısmına bastırmıştı. "Ahh, bu bebek beni öldürüyor. Böyle tepeden aşağı zor ."

"ve kalçalarını destekle." Ayağa kalkıp arkasına geçtim ve başparmağımı elbisesinin pamuğunun arasından kuyruk sinire bastırdım. "Başı leğen kemiğine giriyor. Artık fazla uzun değil. Daha iyi misin?"

Doğruldu, kalçalarını bir o yana bir bu yana kaydırarak rahatlamış bir şekilde mırıldandı. "Buraya ve ebemizin olmamasına lanet olsun. Biz kadınlar senin gibi ağırları nasıl geçireceğini bilen çalışabiliriz. Bunu nereden öğrendin?"

"Bir yerde görmüştüm." Kafeslere doğru yürüdüm ve kemerimin yanındaki kınından bıçağımı . "Aptal dolunayda kendini öyle bir kaptırmış ki, onu nasıl kesip kurtaracağımı bile bilmiyorum.

halata zarar veriyor."

Rose adamın yanına gidip ona baktı, mavimsi yüzü su toplamış ve şişmişti, kırmızı sakalına yosunlar dolanmıştı. "Onu kilit altına alabilmeleri için mahzene götürmeniz gerekecek. Yargıç artık kanun böyle dedi." Ona ters ters baktığımda omuz silkti. "Bana öyle bakma. Onu burada bırakırsan seğirmeye başlayabilir."

Enosh'un yakalanmasından sonra ülkenin dört bir yanındaki cesetlerin yaptığı bir şey. Topraktan sürünerek çıkmışlar, ancak üç adım sonra yere yığılmışlardı ve bu böyle devam etti.

Yükseliş. Çöküş. Yüksel. Çöküş.

"En az bir haftadır hiçbir hareket etmedi."

düğümlendi. Bunun ne anlama gelebileceğini hazmedemiyordum. Belki de Enosha her ne yapıyorlarsa o kadar korkunçtu ki artık ölüleri yardıma çağırmıyordu. Bu topraklara ve tüm bu aptallara lanet olsun. Çok yaklaştım. Bu karmaşayı düzeltmeye çok yaklaştım. Ve sonra onu yakalayıp *her şeyi* mahvetmek zorunda kaldılar! Belki de Enosh içimizdeki ahlaksızlık konusunda haklıydı? Bunu düzeltmenin gerçekten bir yolu yok muydu?

"Sanki yetişkin bir adamı oraya kadar sürükleyebilmişim gibi." Eğildim, cesedin kolunda koparacak bir eklem ararken bir safra kabarmasını yuttum. "El arabam çok küçük-"

Midem kabardı. Göğsüm kasıldı, yuttuğum safrayı boğarak geri çıkardı. Boğazımı yaktı, dilimin arkasını ısırды, diş etlerimi sıktı ta ki-

Rose'un "Helfa adına, buraya hastalık getirmesen iyi edersin" diyerek benden uzaklaşırken çıkardığı sesle kayanın üzerine kustum.

Elbisemin kuyruğunu kullanarak eğildim ve ağzımdaki sarı ipleri sildim. "Sadece kahvaltı etmedim."

"Dün çalıların arkasına kusarken de aynı şeyi söylemiştin. Bizimki kadar küçük bir köy yabancıları iyi karşılamaz, hele bir de salgın hastalıkla gelirlerse daha da az karşılarlar."

Kolalı yanımdaki taşın üzerine koydum ve alnımdaki ince ter tabakasını sildim. "Hastalık değil."

Daha kötüydü.

Günlerce midem bulanarak uyandım, bayat etmek yememek için kendimi zor tutuyordum. Günler daha iyi olmaya başladı. Buna bir de kanamamın gecikmiş olduğu gerçeğini eklediğimizde, hangi durumdan muzdarip olabileceğimi anlamak için ebe olmaya gerek yoktu.

Neşe.

Dehşet.

İki duygu savaşıyor, ruh halimi neşeden korkuya sürüklüyordu. Uzun yıllar boyunca bir çocuk sahibi olmak için dua etmiştim. Cevap daha kötü bir zamanda gelemezdi. Ama nasıl, eğer Enoş hiçbir şey hissetmediyse? Belki de o zaman çok küçüktü?

"Belki de bu bir hastalıktır." Belki de sonunda deliriyordum, zihnim tüm bu çile hakkında baş döndürücü bir kafa karışıklığıyla doluydu. "İpi kesmem gerekecek, sonra da babamın tamir edip edemeyeceğine bakacağım. Balıklarınızı kafeslerden alın."

O .

Rose orada öylece durdu, bakışları iç kısmındaki beyaz pamuğun üzerine boyanmış koyu renkli çizgilere ve akik rengine sabitlenmişti.

Bıçağımı kınına sokarak diğer elimle hızla kavradım. Tekrar başıma geçirdim ve kaçan siyah tüyleri içine iterek bakışlarımı onun sepetine, yakındaki bir meşeye, dallarındaki kargaya zorladım. Ondan başka her şeye baktım, gözlerinin görüş alanının köşesinde beni nasıl daralttığından başka her şeye.

Bıçağımı kez daha ve yıpranan ipin üzerinde gezdirdim. "Onları istemiyor musun?" "Elbette var."

Gözlerini kırıştırarak düşüncelerinden sıyrıldı, sonra kafeslerimden üç balık aldı, geriye sadece Geride babamla beni belki üç gün doyuracak kadar yiyecek kalmıştı, eğer yine yahni yaparsam dört gün. "Acele etsem iyi olur. Ne kadar soğuk olsun, güneş çok yükseldiğinde kimse taze balığa güvenmez."

Rose sepetini doldurup giderken ben de babamın son iplerini de mahvettim. Cesedi çözdüm ve kafesleri çıkardım. Yakaladığım birkaç balığın bağırsaklarını temizledikten sonra, her şeyi inleyen eski el arabama yükledim ve ölü adamı geride bırakarak köye doğru yola çıktım.

Arabamın tahta tekerlekleri, çok fazla balıkçının olduğu ve yeterince bulunmayan bir köy olan Elderfalls'a giden çamurlu yol boyunca gıcırdadı. Bir kadın kulübesinin yanındaki domuz ağılına bir kova artık boşaltıyordu, hava sidik ve yoksulluk kokusuyla doluydu.

Mahzene giden demir çivili kulübeyi geçtiğimde burnuma keskin bir koku geldi ama bir sonraki adımda koku kayboldu. Elderfalls ölüleri bir çukur yerine mahkeme binasının altındaki bir zindanda tutuyordu. Artık onları dolunayda serbest bırakmıyoruz. Baş rahibin emri.

"Elisa." Thorsten ahırın yanındaki yığınının tırmıklarken başını eğdi. "Yine benimle pazarlık etmeye mi geldin?"

İçimi çektim ve sepetime el salladım. "Sadece geçen hafta teklif ettiğim parayı ve dört küçük balığı alırsanız."

Kıkırdadı ama sesinde bir nezaket tonu vardı. "Katır için şimdi iki katı para istiyorum."

Kaba araba kollarını sıktım. "Şaka mı yapıyorsun? İkimiz de hayvanın sağ arka tarafının topal olduğunu biliyoruz."

"Korkarım ki hayır. Diğer kasaba ve köylerdeki tüm seyyisler fiyatlarını yükseltti; ben neden yükseltmeyeyim? Uzakta olabiliriz ama birileri katırı bulacaktır. Tapınaklar milislerin at ve katır al için para dağıtıyor."

Nabzım parmaklarımın ucunda zonkluyordu. "Kralı yakaladıkları halde bu kadar yaygara koparmak?"

Omuz silkti. "Birini ... bir kadını."

O kadarını tahmin etmiştim ama bu kalbimin hızlanmasını ve yeni bir ter tabakasının oluşmasını engellemedi. "Hangi kadın?"

"Söyleyemem. İsim duymadım. Kim dair bir bilgi yok."

Yine de tenimde bir ürperti ama en uzun süre açıkta kalan boynumda, yakamın olduğu yerde kaldı. Refleks olarak, parmaklarım orada , ovuşturdu, rahatlığını aradı,

sadece gittiğini görmek için. Bir zamanlar beni gibi hissettiren bir şeyin yokluğunun şimdi paniğe yol açması ne tuhaftı.

, Enosh?

Parmaklarım Pa'nın kestiği taşı almak için cebime uzanmak istedi ama vazgeçtim. Evet, bana bir katır alacaktı, hem de total bir katır ve yeni bir dizi sorunla birlikte. Thorsten böyle bir hazineyi nasıl bulduğunu sormasa bile, onu parayla takas ettiğinde başkaları soracaktı. Hatta daha fazlasına sahip olduğumu bile düşünebilirlerdi. Ya bu, dişleri başparmağım uzun bir katırla kaçabileceğimden daha hızlı gerçekleşirse...? Katırlarla şansım yaver giderse, bu yaşlı şey yolun yarısında ölebilirdi.

Derin bir nefes aldım. "Sadece... biri gelip katırı isterse bana haber verin, ben de ne yapabileceğime bakayım."

Belki de bir ebe olarak hizmetlerimi sunmam gerekiyordu? Ama bu beni riskiyle daha da fazla karşı karşıya bırakmaz mıydı? Rahiplerin istediği kadının bir ismi olana kadar daha ne kadar zaman geçecekti? Bir tanımı? Bir mesleği?

Buradan ayrılmalı ve Soluk Saray'a ulaşmalıydım ama nasıl? Korku beni felç etti, aklıma gelen her fikirden şüphe etmeme neden oldu. Sonra ikinci kez şüpheye düştüm, kendime sadece bahaneler uydurup , sözümü yerine getirmek için oyalanıp oyalanmadığımı sordum.

Bir aydan uzun bir süredir Enosh'tan kaçmaya çalışıyordum ve şimdi kaçmışım ama ne yapacağımı bilmiyordum. Ne düşüneceğimi. Ne hissedeceğimi. Artık hiç gelmeyecek olan ölümler için dinlenmenin ötesinde ne istiyordum? Lanet olsun bu şeytana, kocam için sempatinin ötesinde ne hissediyordum? Göğsümde taşıdığım bu ağır yük neydi? Bütün bunlar nasıl bir anlam ifade ediyordu?

Araba durdu.

Avucuma bir kıymık battı.

tıslamayla geri çekildim, tekerleği çözmeye çalışırken ayakkabılarım çamura battı. Hayat bana karşı hiçbir zaman nazik olmamıştı ama hiç bu kadar sefil olmuş muydu? Belki de bu bir algı meselesiydi ve benimki iki ay boyunca yumuşak postlar, tatlı meyveler ve karnıma her zaman yetecek kadar yiyecek girdikten sonra değişmişti.

Sonunda köyün sonundaki eve ulaştığımda, arabamı sazdan yapılmış çıkıntının altına getirdim. İçeride, kırımlardan sarkan kurutulmuş otlar havaya biberiye ve papatya kokuları yayıyordu. Bir duvarda düzinelerce küçük çekmece sıralanmıştı ve her birinin üzerinde tanıdığım mantarlardan telaffuz edemediğim isimlere kadar her şey yazılıydı.

Ama çoğunu okuyabiliyordum.

Şifacı bakışlarını avucunun içinde duran kitaptan kaldırdı ve gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti. "Evet?"

Boğazımı temizledim. "Babamın çayı mı? Ciğerleri için mi?"

"Ah. Evet." Kitabı yanındaki masanın üzerindeki ahşap sehpaye yerleştirdi, sonra da dokuma bir sepeti . "Daha az kan öksürdü mü?"

"Daha az öksürüyor, ancak zaman kan daha büyük şişlikler halinde geliyor."

Parmağımı kitaptaki harflerin üzerinde gezdirdim, parşömenin parmaklarıma verdiği hissi sevdim. Şifacıya yardım teklif etsem nasıl olurdu? Çoğu kişi okuyamazdı ve iksirler için stokları ayıracak ya da malzemeleri karıştıracak birine ihtiyacı olabilirdi.

"Sen sidik kâhini misin?" diye sordum.

"Hayır. İki köy ötede bir sidik peygamberi var. İdrarın tadını hiç araştırmadım-" Büyütölmüş bakışları parmağımın bir harfi nasıl çizdiğine kaydı, onaylamadığı kaşlarının kavisinde o kadar belirgindi ki aptalca fikrimden vazgeçtim. "Babanın çayı."

Bana uzattığı keseyi aldım. "Buralarda kadınlar ebe bile olmadığını öğrenmek için ne yaparlar?"

"Bu taneler tam burada." Gözlüklerini bir kez daha taktıktan sonra arkasındaki raftan, her biri farklı bir tohumla dolu iki çukuru olan küçük bir kâse çıkardı. "Her iki de işeyin. Sıcak bir yerde beş gün boyunca üzerini örtün. Her iki tür de aynı canlılıkla filizlenirse, bir çocuk olacaktır."

"Bunu daha önce duymuştum." Hamile bir kadının sidiğinin tadı konusunda eğitim almamış olanlar için eski bir yöntem. "Ne kadar?"

"Çayla birlikte mi?" Dudaklarını şapırdattı. "İki şilin."

Cebimden bozuk paraları ve bir *şangirtıyla* masaya bıraktım. "Bunu günün herhangi bir saatinde yapabilir miyim?"

Parayı alırken, "Sabah en iyisidir," dedi. "Kocanız madenlerde mi çalışıyor? Öldü mü?" Kocam ölmüş olamaz. "Airensty'de öldü."

"Sana başsağlığı diliyorum, kadın." Adam başını salladı ama ilgisi kitabına kaydı. "İki gün içinde babana bakacağım."

Ve bana bir bozuk para daha harcayın.

Babam artık Soluk Saray'a , bir katırın yardımıyla bile kendi kanında boğulmadan yataktan zar zor kalkabiliyordu. Onu ölüme terk etmek zorunda . Tek başıma. Yabancı bir köyde. Hepsi geri döndüğüm içindi.

Ya Soluk Saray'a varmayı başarırısam ve orada sonum gelirse? Lord Tarnem Enosh'u iki haftadır esir tutuyordu. Bildiğim kadarıyla rahipler onu aylarca, hatta yıllarca kilit altında tutabilirdi. Belki de on yıl boyunca tahtında oturacak, babamı küflü saman yatağında ölüme terk ettiğim günü hatırlarken cildimin kırıışmasını izleyecektim.

Kalbim göğsüme gömüldü. Bir seçim yapmam gerekiyordu. Babamla kalmalı mıydım? Taşı kullanıp şüphe çekmeyi göze mi almalıyım? Yoksa bütün yolu yürüyebilmek için son paramı iyi bir ayakkabıya mı harcamalıyım?

Elim karnımda dolaştı, önce bir kez, sonra bir kez daha okşamaya cesaret ettim. Ve hayatımda ilk kez çocuğum için en iyi yapmak zorunda kalabileceğimi fark ettim.

Enosh

B Acının sisi içinde görüşümde eksik noktalar belirdi. Hırıldadım ama ateşe karşı çırpınmayı uzun zaman önce bırakmıştım, ağırlığım sonsuz alevlerin huzursuz uçlarına doğru düşerken sıcak metalin bileklerimi ve ayak bileklerimi yakmasına izin verdim.

Çarkın en yüksek noktasına , iskelede duran rahip kanlı elini tekrar karnımdaki yarığa soktu. Bir eliyle organlarımı karıştırdı, başını salladı ve kaşlarını çattı, sonra diğer elindeki tüy kalemin ölmeyen bir tanrının tüm özelliklerini not etmesine izin verdi.

"Ne tuhaf bir yaratıksın sen," diye , cüppesi tavandan yayılan bunaltıcı sıcak yüzünden terden sırılsıklam olmuştu. "Kalbine saplanacak bir bıçak, seni geçici olarak zayıflatmak dışında, bağırsaklarının çıkarılması az işe yarayacaktır. Bir tur daha lütfen."

Vücudumdaki delikten kan sızıyor, derimi kaplayan yaralar ve çibanlar boyunca damarlanıyordu. Ne kadar zamandır burada olduğumu söyleyemezdim; kayadaki yarıklardan toz haline getirilmiş kemik ve temizledikleri günleri saymayı bırakmıştım.

Yüksek rahipler beni burada tutmaya yetecek kadar bilgi toplayarak gerçekten de büyük bir zahmete girmişlerdi; bir tanrıyı, bağırsakları karnımdaki bir kraterden sarkan salyalı bir yaratığa , tıslamalar ve patlamalar arasında bir yerde penisi bir kez daha pörsümüştü.

Ateş beni tekrar tekrar sardığında, yoğun sefalet sisinin ötesini düşünemiyordum. Bir dönüş diğerine karışıyor ve zihnimin histeriye kapılmasını engelleyen tek şey Ada'nın yeminini hatırlamak oluyordu. Küçük çocuğuma ihtiyacım vardı; karıma dönmem gerekiyordu. Bunun için çılglık atmaya, yalvarmaya, var olmadığını bildiğim ölümlülerin iyiliğine kendimi bırakmaya giderek daha istekli hale geliyordum.

Alevlerin arasından menteşelerin gıcirtısıyla çıktım. Zindanıma silahlı bir ölümlü girdi, titreyen elleri kılıcının kabzasına sarılmıştı. Alnında ter parlıyordu ve metal kaplama çizmelerinin her çivili adımında omuzları sallanıyordu.

"Bu da ne demek oluyor?" dedi çarkın yanındaki adam. "Başrahip Dekalon hiç kimsenin-" Kılıç göğüs kafesine saplanıp omurgasını parçalayınca sözleri de kesildi.

garip bir açıyla yere yığılmasına izin verdi.

Bir umut kıvılcımı.

Önce yavaşça, sonra da ağırlığım beni bir kez daha ateşin içine çekene kadar. Kömürler metalik çınlamalar eşliğinde göğsümü dağladı. Yanık kan kokusu boğazımdan bir çığlık kopardı, ta ki ciğerlerimi içten içe yakan kavurucu, haşlayıcı sıcaklıkta sesim kesilene kadar.

Öl.

Ölmek istedim.

Ölmek istedim...

İstedim-

"Ew." Bir kez daha tavana doğru yükseldiğimde Yarin'in tanıdık sesi saçların yoğun dumanı arasından yükseldi. "Sana şunu söyleyeyim, sadece bu pis kokuyu solumak bile en az elli ceset gerektirir, bağırsaklarını doldurmamı istersen altmış... Aman Tanrım, bu gerçekten benim kardeşim mi? Yüzünün yarısı kafatasına kadar oyulmuşken bunu söylemek zor." Bir tıslama. "Piçler çükünü kesmiş. Bu konuda seninle aynı fikirdeyim."

Üzerime tırmanıp ağır zincirleri kaldırarak geçirirken gözlerini kırıştırdım. "Seni... çağırdım..."

"Evet, o konuda." Başka bir zincir üzerinde çalışmaya önce özel dikim yeşil ceketindeki pas lekesini fırçaladı. "İnan bana, sana daha önce yardım istedim. Aslında, işkencenizle ilgili düşünceler bana ulaştığında bir genelevdeydim. Hemen gelmek istedim. İşim biter bitmez. Ama sonra Eilam ortaya çıktı. Ne karmaşaydı ama. Ah... şu zinciri kırmama yardım et."

Uzuvlarımdaki güçsüzlüğe rağmen topuğumu bir tele dayadım ve demirin kısıtlamalarıyla . "Daha sert çek..."

"O da öyle dedi ama sonra Eilam geldi. Ve kardeşimizin başına geldiği gibi, herkes öldü. İşte oradaydım, ellerim bu kadının kalçalarındaydı, onu kendi boyuma çekmek .." Zinciri bir kıvılcımla parçaladı, sonra da tekerleğin yanına bıraktı. "Çok kafa karıştırıcı. Böyle bir anda insan ne yapar? Durmalı mıyım? Bitirmeli miyim? Buradaki ilahi kurallar nelerdir? Ne de olsa..."

Sesi .

Doğrulup budaklı bacaklarıma bakarken zihnim sallantılı ekseninde dönüp duruyordu. Kemikleri tellerin örgüsü içinde iyileşmiş, bana onları bir kez daha kırmaktan başka seçenek bırakmamıştı. Yumruğumun dokuz kilosu onları yüz parçaya ayırdı ve önce birini, sonra diğerini tekerleğin kısıtlamalarından çekmeme izin verdi.

Fısıltıların Tanrısı iskeleye geri tırmanırken, "Bir tür... ahlak saldırısına söyleyebilirim," diye devam etti. "Ne kadar hoş bir kadın. Her neyse, Eilam sana yardım edersem beni diyarlardaki tüm genelevlere kadar takip etmekle tehdit etti. Ne kadar güzel bir kadın israfı . Onu çok kızdırdın, Enosh. Boğulma, tamamen işlevsiz ailemize yardımcı olmadı. Oh, yapıyorsun

oldukça yenilmiş görünüyorlar. İyi ki o okçuyu muhafızların çoğunu öldürmeye ikna etmişim."

Karaciğerimi daha hızlı iyileşmesi için olması gereken yere geri iterken tükürük dilimin altında birikti, aklımda tek bir şey vardı. "Benim... benim eve gitmem gerekiyor."

Karıma döndüm. Başka

hiçbir şeyin önemi yoktu.

Henüz değil.

"Eve. Evet, tabii ki. Dinlenmelisin." Yarın inişe geçti, sesi beynime saplanan dişler gibiydi. "Sonunda dengeden bahsettim. Denge olmalı ama kardeşimiz domuz gibi doğranırken nasıl olacak?"

İskeleye doğru ilerledim. Bacaklarım itaat reddetti; hala yeterince kırık, onları elle kaldırıp sürüklemem gerekiyordu. Ne olursa olsun. Dışarı. Sadece dışarı. Kendimi uçurumun kenarına bıraktım. Kollarım kalın havayı kürekledi ve önce keskin bir nefes çektim-

Çatlak.

kayaya çarparak parçalandı ve ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Zindan etrafımda dönerken dişlerime kan bulaştı ve Yarın'ın konuşmaları mutluluk veren bir sessizliğe gömüldü. Ardından bir çınlama, sonra alevlerin patlaması ve nihayet...

"Ah, on ceset uygun olacaktır," dedi Yarın. "Ben açgözlü bir tanrı değilim ve sevgimi ve ilgimi ancak bu kadar çok kişi arasında paylaştırabilirim."

Duyularım geri dönüp kafatasım onarılırken, hapishanemin etrafına bakındım. Rahip yanımda yerde yatıyordu, gözünde kılıcın kafasına saplandığı yerde siyah, sızan bir çukurdan başka bir şey yoktu. Silahlı adam ondan biraz uzakta diz çökmüştü, bıçak kendi göğsüne saplanmıştı.

Çenemi ölü adamlara doğru uzattım ve korumam için kalkmalarına izin verdim. "Kaçışımı sağladıktan sonra onları alabilirsin."

Yarın kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Tercihim yok dedim; zevkim yok demedim." "Nasıl ,"
dedim ve özgürlüğe doğru yürümelerine izin verdim.

Haşarat gibi taşın üzerinde sürünerek kısa bir merdiven çıktım ve işe yaramaz arkamda sürükleyerek meşe kapıdan geçtim. Gün ışığına ulaştığımda, parlaklığı kafama saplandı. Boğazımın arkasındaki safra ekşidi ve dudaklarımdan kusmuk dizileri dökülmeden önce mideme kramp girdi. Havayı acılıkla kirletti ve deniz kabuklarını doyurdu.

Ufukta kan kırmızısına boyanmış kaotik sabah göğü, göğsümden sarkan yüzülmüş derinin rengiyle eşleşiyordu. Neredeyse kemiklerime kadar çıplak bir halde ayağa kalktım, kasıklarımdan hâlâ kan damlıyordu. İşkence iki yüz yıl içinde kesinlikle değişmişti, her yeni alet insanoğlunun ahlaksızlığının bir kanıtıydı.

Cesetleri, kayadan oyulmuş çevrili bir tür tapınak alanı olan bölgeyi temizlemeleri için gönderdim. "Baş Rahip Dekalon?"

"Korkarım burada değil," diye bağırdı Yarın, ölüler tapınağı mezara çevirip damarları ısırp boyunları kırarken kalan askerlerin çığlıkları arasında. "Oh, ne kadar hevesli olduğunuzu anlıyorum

onun ruhunu zincire vurmaktır. Onu bana getirin, ben de cesetlere karşılık bunu sizin için yapayım."

Birçok korkunç ölümle ölecekti. Ama henüz değil. Başka önceliklerim vardı. Söz verdiğim gibi, karım beni bekliyordu. Ve söz verdiğim gibi, ona geri .

Sonsuza dek Ada'ma döneceğim.

Ölü muhafızların ve rahiplerin derilerinden etrafımda bir zırh oluşmasına izin vererek, bir silah rafının yanında eyerlenmiş duran kestane rengi bir kısırağa doğru yürüdüm. Yanında duran bir kova su, bana Ada'nın tanıdığı adama hiç benzemeyen ama daha çok bir canavara benzeyen bir şeyin yansımısını gösteriyordu.

Kaburgalarım açıkta ve bir tarafım kömürleşmiş, yüzümün yarısı kemiğe kadar soyulmuş, saçlarım yanmış teller ve yeni uzamış saçlardan oluşan dağınık bir haldeydi. Hayır, beni böyle görmesine izin veremezdim. Ona sarılmaya, onu öpmeye, kollarına cesaret edebilmem için önce iyileşmem gerekiyordu.

"Ne kadar ?" diye sordum. "Ne kadar süre esir tutuldum?"

Yarin omuz silktili ve ölü bir kadının cesedine bakarak sırtıttı. "Belki de iki haftadan biraz daha az bir süre."

Kısırağın boğazını bir kemik bıçağıyla kestim, ancak birkaç dakika sonra ayağa kalkmasına izin verdim ve onu Soluk Saray'a doğru çevirdim. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Belki de küçüğümün kollarında çok ihtiyacım olan uykuyu bulabilirdim, böylece uyanabilir ve bunun korkunç bir rüyadan başka bir şey olmadığını iddia edebilirdim.

"Bu," dedi Yarin. "Diğerleri... mmm, kılıklı kılıklı hayvanlardan başka bir şey değil. Seni kez çağıracağım... Bekle, nereye gidiyorsun?"

"Sarayıma." Ruhu çoktan bedenine zincirlenmiş olan kadını kaldırdım. "Karım beni . Belki de benimle gelip onu rahatlatmalısın. Çok korkmuş olmalı."

"Oh, öyleydi. Paniğe o kadar kapılmıştı ki, düşüncelerinin parçaları kasabalar boyunca kafamda yankılandı." Kafası karışmış kadına uzandı, titreyen bacaklarının üzerine yardım etti ve onu sustururken kucağına çekti. "Ama karın Soluk Saray'da değil." Bir kıkırdama. "Tabii yakın zamanda Rose adında yeni bir hizmetçi ve balık kafesleri edinmediyseniz."

Karınız Pale Court'ta değil.

Dondum kaldım, söyledikleri karşısında tamamen sersemlemiş ve kafam karışmıştı. Balık kafesleri mi? Şüphe ve güvensizlik, iğrenç bir ihanetin şekillendirdiği eski anıları saklayan perdeyi yırtıp kırık bir kalp şeklinde özüme çene çizgim sertleşti.

Kan ve dolu bir yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Karım nerede?"

"Nereden bilebilirim ki? Karınızın yıpranmış ipler ve yahnisine ne koyacağınızla ilgili iç konuşmalarını dinlemekten daha önemli işlerim var."

Yıpranmış

ipler mi?

Güveç?

Ham ve şiddetli, güvensizlik varlığımın her zerresinde çatırdadı, çok aşına olduğum bir duyguydu. Neden gereken yerde değildi? Soluk Saray'a dönmesini *sağlamıştım* ama orada değildi. Balık kafeslerini ve yahniiyi düşündüğü sürece esir de tutulamazdı. Tökezleyerek geri döndüm.

adım attım, zihnim aniden tekrar dönmeye başladı.

Nasıl?

Neden o...? Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Saçlarım ağarana kadar ötelerin ardında saklanacağım, Ada'nın sözleri zaten çökmekte olan bir kenarda duran bir zihne sızdı ve aşağıda deliliğin siyah boşluğu açıldı. Nasıl olur da seni terk etmek istemem? Akli başında her kadın isterdi. Senden nefret ediyorum.

Ateş gibi bir ürperti iyileşmekte olan derimin üzerinde geziniyor, şakaklarım zonklayana kadar kafatasımın etrafını sarıyordu. Bu daha önce olmamış mıydı? Tuzağa düşürülmemiş miydim? Ya karım her şeye rağmen benden kaçtıysa? Ya bu kötü kadın beni aptal yerine koyduysa-

Hayır! Hayır!

Söz vermişti.

Bana yeminini vermişti!

Karım bana bakmaya gelmişti, değil mi? En azından biraz? Onu memnun etmeye çalışmamış mıydım? Şüphelerimi bir kenara bırakıp ona güvenmemiş miydim? Ama daha önce güvenmiştim. Memnun etmek için çok uğraştım ve karşılığında ne aldım? İhanet. Çocuğum benden alındı. Yalnızlığa dönüş.

Senden nefret ediyorum. Senden o kadar çok nefret ediyorum ki, kardeşin bile bunu değiştirecek kadar güçlü değil.

Bir şekilde bacaklarım altımda kaldı ve yere çöktüm. Hayır, bunların hiçbiri mantıklı değildi.

Sadece eve, küçük yanına gitmek istiyordum. Bedenim bitkin, zihnim karışık.

Geri dönmemişti.

"Bildiğini sanıyordum," dedi Yarın. "Ne de olsa onun etini ve kemiğini hissedebiliyorsun."

Haftalardır hissettiğim tek şey, Ada'nın Pale Court'ta güvende olacağı güvencesiyle satın alınan acıydı.

Beni güvence. Ama o orada değildi. O...

Karım neredeydi?

Gözlerimi kapatarak zihnimi dağda kayan taşların şangırtısından ve yukarıdaki esintide kanat çırpışlarından ayırdım. Bunun yerine kalplerin atışını ve *ba-boom- ba-boom*'unu dinledim. Alt tonlarında akortsuz bir vuruş, karımın bir özellik aradım-

Ba-boom-boom.

Bir .

Ada'nın kalbi beni çağırıyormuş gibi, duyularım kendilerini kuzeydoğuya yönlendirdi. Hemdale'de miydi? Ve sonra bu mantıklı olmaz mıydı-hayır. Hemdale değil. Zihnim daha yukarılara gitti. Daha da yükseğe. Bu sırada kalbim, midem olan azgın çukurda daha da derine battı. İki hafta geçmişti ve karım Pale Court'a kilometre bile yaklaşmamıştı. Onun yerine kuzeye gitmişti.

Ondan uzak dur.

Parmaklarım

kaşındı. Benden

uzakta mı?

Burun deliklerim alevlendi, duyularım onun formuna yaklaştıkça daha da hızlandı. Kalbi tuhaf ritmiyle atıyor, eli bir şeyin etrafında hafifçe dolaşıyordu. Kolunun derisini rahat sıcaklık kaplamıştı, oysa ben haftalardır ateşin içinde kaynıyordum. Benimkinin yüzlerce kez kömürleştiği dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı. Onun göğsü her zamankinden daha hafifti, oysa benimki yanmış etimin pis kokusunda boğulmuştu.

Ondaki her şeyi hissettim.

Umutsuzluk dışında her şeyi.

Kalp ağrısı dışında her şey.

Bir şeylerin yanlış gittiğinin acısı ya da saklanan bir avın nabzı hızlandıran korkusu dışında şey. Karımın vücudu Soluk Saray'a geldiğinden beri hiç olmadığı kadar hafiflemişti, sanki utancından, suçluluk duygusundan... benden kurtulmuş gibiydi. Mutluluğu bastırdı. İçinde bulunduğum kötü koşulları bildiği halde nasıl bu kadar mutlu olabiliyordu? Nasıl? Boğazımın arkasında kükreme oluştu, göğüs kafesim bu acımasız acıyı tutacak kadar geniş değildi, içimde yanan binlerce ateş gibi. "Düşüncelerini dinle. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum.

şu an."

Yarin dudaklarını dişlerinin üzerine sıyırdı ve tıslayarak hava emdi, başını bir o yana bir bu yana eğdi. "O buradan çok uzakta kardeşim, bana parçalardan başka bir şey vermiyor."

"Anlat bana!"

"Daha kuzeye, Helfa'ya daha az insanın dua ettiği bir yere gitmeyi düşünüyor," dedi ve beni öfkeyle boğdu. "Katırla ilgili bir şey. Ve... Elric. Sık sık aklına geliyor. *Elric. Elric.*"

Daha uzağa. Kuzeye. Katır.

Elric.

Joah. Oh, sevgili Joah'ım nerede?

Yerde hafif bir titreme olarak başladı, ihanetinin gerçeğinin siyah kaburgalarımın arasına saplandığı ve kalbimi sıktığı, büktüğü, ve bir aptalın gözleri önünde tuttuğu o an. Hayır, yanıma hiç denememişti bile... kötü, asi ölümlü.

Yalancı!

Sözcük tırnaklarını geriye doğru koşan bir zihne geçirdi, kavradı, pençeledi, kontrol altına aldı ama özündeki delilik topraklara yayılana kadar kabardı. Arkamdaki dağ kükreyene kadar kemikleri sarstı, gökyüzüne toz dalgaları gönderirken kayalar parçalandı.

Yarin kollarını uzatmış, sallanan zemine bakarken dengesini sağlamaya çalışıyordu. "Ah, kadınlardan yana şansımız yok kardeşim. Benimkiler kollarıma ama bileklerini kesiyorlar; seninkiler senden kaçıyor ama boğazları kesiliyor."

Ben kötü kalpli karımın peşine düşerken beni korumaları için bir ceset ordusunun yükselmesine izin vererek atıma bindim. "Hayır, kardeşim... Ölüm ona benden kaçma şansı vermeyecek."

Ada

Iric.

Elric.

Evet, bunu sevdim.

Filizlenmiş tahıllara, tohumlardan çıkan düzinelerce parlak yeşil sapa gülümsediğimde göğsümden saf, katıksız bir sevinç yükseldi. Peki ya kız olsaydı? Amelia... büyükannesinin adı.

Elimi karnıma bastırdım ve avucumun altında büyüyen çocuğu okşadım. Taneler filizlenmeden önce bile hamile olduğumdan hiç şüphem yoktuYine de büyüyen kanıtı görmek, suçluluk ve utancın zayıf kalıntılarını yatıştırdı ve onu özümün en derin, en karanlık köşelerine sürgün etti.

Katlanmış pelerinimi elime alıp masaya doğru yürüdüm ve oraya yığdığım erzakların yanına koydum. "daha kuzeye gideceğim, orada Helfa'ya daha az insan dua ediyor, bu da daha az rahip demek. Böylece bu geçitten aşağı inebilirim." Gezgini bir tüccarla tuzlanmış balık karşılığında takas ettiğim haritayı aldım, babama uzattım ve *Söğüt Yolu* yazan eğri *büğrü* çizgiye dokundum. "Bir gün daha uzun sürecek ama Hemdale'den kaçabilirim. İhtiyacım olursa bu yol üzerinde küçük bir var."

Babam yattığı yerde bana zayıf bir gülümseme sundu, yüz hatları saçları kadar solgundu. "En iyisi bundan kaçınmak... insanlarla birlikte."

Çünkü burada hiç arkadaşım yoktu.

Sadece küçük rahip grupları sözde köy köy dolaşarak karnında şeytanın yumurtasını taşıyabilecek bir kadın olduğu haberini yayıyordu. İçgüdüsel olarak elim tekrar karnıma gitti ve bebeğimin etrafında bir koruyucu çember daha çizdi.

Bebeğim benim.

Durumum ne kadar vahim olursa olsun, dudaklarıma bir gülümseme daha çalındı. Elimde değildi. Sabah bulantılarım azalmayı reddedip göğüslerim ağrımaya başladığında, bir seçim yapmak çok basit hale gelmişti. Babamla kalmam ve kazığa bağlanıp yakılmam bir şeydi, ama beni kalbimin altında büyüyen çocuğumla birlikte yakmak istemeleri bambaşka bir şeydi.

Başka bir daire.

Seni güvende tutacağım.

"Her şeyi Thorsten'e götüreceğim ve ona katırı hazırlayıp buraya getirmesini söyleyeceğim." Pelerin, kurutulmuş balık keseleri, dolu su tulumları; hepsini hasır bir sepete yerleştirdim. "Tek yapmam gereken sırtına gitmek. Hemen ardından ahırdaki taşla övünse bile, yoluma devam edeceğim." Ruh halime bir gölge düştü ve hızla babamın yatağının yanına diz çöktüm. "Çok özür dilerim. Asla geri dönmemeliydim. Tehlikede olacaksın."

"Ah evet, gelip beni gençliğimden koparacaklar," diye mırıldandı, gergin parmaklarını yanağımda . "Ama eğer başarırsan belki de peşinden dolaşmak zorunda kalmayacağım."

"Yapabilir miyim bilmiyorum." Neredeyse bir aydır Enosh'tan bir işaret gelmemiş olması pek de güven telkin etmiyordu. "Tek bildiğim onu için sonsuza kadar zamanım . Tahminime göre, onu esir tuttukları her ay için iki yüz yıl geçmesi gerekecek."

Belki daha fazla.

"Hala çok iyi, diğer insanların sorunlarının, tüm dünyanın yükünü omuzlarında taşıyor." Boğazı boğuk bir öksürükle sarsıldı, sonra kanı tekrar , sanki onu geride bırakmanın verdiği şüphe beni daha az zorlayacakmış gibi. "Şimdi git. Ve o tanrı kocanın lanet olası azmini mahvetmesine izin verme."

Elimi başının altına uzatıp kabarttım, sonra yavaşça aşağı indirdim ve tükürük bezini ağzının hemen altında durması çektim. "Henüz vedalaşmıyoruz. Ahırdan döndüğümde bu kâseyi boş bulmak istiyorum." taburede duran balık yahnisini işaret ettim, sert bir bakışla kendimi denedim, sonra ayağa kalktım. "Yakında döneceğim."

Örme atkımı omuzlarıma dolayarak eğri büğrü kulübemizi geride bıraktım. Çiğnenmiş patikadan köyün kalbine doğru ilerledim. Hasır sepetin sapı kolumdan sarkıyordu ve içinde Soluk Saray'a dönmek için ihtiyacım olan her şey vardı. Kemerimdeki deri kılıfında duran bıçağım ve küçük bir kese dolusu bozuk para hariç.

Yalnız kar taneleri, denizden içeriye doğru esen ısıricı rüzgârda sürükleniyordu. Donmuş zeminde birikecek kadar değillerdi ama kokuları burun deliklerime kadar geliyordu. Bana Enosh'u hatırlatıyordu, keskin ve temiz, ince tüyleri soğuk alt akıntıyla birlikte. Döndüğünde ve durumumu fark ettiğinde ne diyecekti? Belki de çocuk çoktan doğduğunda gelirdi? Mutlu olur muydu? Ondan uzak tutulduğum için daha da mı kızacaktı?

Bir sonraki adımda içimde garip bir his oluştu, sanki bir adımda bir teknenin kabarmasına adım da bir sonraki adımda geri inmişim gibi. Bakışlarımı yere indirirken bacaklarım yavaşladı. Ve orada, tam botlarımın parmaklarının arasında, sert çamurun üstündeki buzlu tabakada sanki toprak yarılmak gibi beyaz damarlar çatladı.

Az önce yer mi sarsıldı?

Bakışlarım yakındaki bir akçaağaca kaydı, tepesi çıplaktı, ince dalları ve cılız rüzgârda eğiliyordu. Sinirler. Sinirden başka bir şey değildi ve daha fazla zaman kaybedersem daha iyi olmayacaktı.

Ahırlara doğru döndüğüm anda burnuma gelen ekşi bir kokuyla irkildim. Ne gibi başlamıştı

Üç hafta önce az sayıdaki ev ve dükkânın etrafına yayılan nahoş ama hafif koku, şimdi balık ve gübre kokusunu utandıracak kadar boğucu.

Rose boş bir tüccar tezgâhının köşesinde durmuş, bir adamın el arabasındaki bir cesedi mahzene doğru nasıl taşıdığını izliyordu. Başka bir adam açık ambarın üzerine çömelmiş, aşağıda cesetlerle birlikte olan kişiye bir şeyler bağıırıyordu.

Midemdeki titremeye rağmen ona doğru yürüdüm. "Ne oldu?"

"Helfa aşkına, Sigward'a kaç kez domuz ahırındaki pisliği küremesini söyledim." Yüzünü yelpazeleyerek mahzene doğru ilerledi. "Şimdi de bir hendekte bir ceset buldular. Onu oraya atmak için ahır açtıkları an... Ah, o pis koku! Daha önce hiç böyle bir şey koklamamıştım. Nedir bu koku?"

Mahzene doğru ilerlerken yüzümdeki tüm kan çekildi, kaslarım o kadar kaskatı kesilmişti ki ciğerlerim genişlemekte zorlanıyordu. İyi ki de öyle yapmışlar, çünkü yaklaştıkça pis koku daha da mide bulandırıcı hale geliyordu, yine de dudaklarımın kenarlarında bir gülümsemenin önsezisi belirdi. Hayır, bu ...

Mahzenden ağzını ve burnunu bir bezle sarmış bir adam çıktı. Başını iki yana salladı ve şaşkınlık içinde omuzlarını kaldırdı. Kollarının arasında küçük bir beden yatıyordu, cılız koyu renkli beneklenmişti...

Donup kaldım.

O gerçekten...?

"Çocuk bu!" diye bağırdı adam, çocuğu yere indirirken ağzını örten kumaştan boğuk sesle, geri çekildi ve başını bir kez salladı. "Şeytana lanet olsun, bu pis koku. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Şişmiş göbek, siyah parmak uçları,... derisindeki yeşil ve gri. Helfa adına, bu da ne?"

İçimden bir fısıltı kaçtı. "Bu çürük."

Göğsümde biriken, parçalayan hıçkırıklarla nefes alırken gözlerimin arkasında yaşlar kabardı. Bu çocuğun bir süredir -muhtemelen Enosh ve ben Soluk Saray'dan ayrıldığımız andan itibaren- orada çürüdüğünü anlayabilecek kadar çürüme görmüştüm.

Göğsümde bir sıcaklık hücumuyla irkildim. O anda Enosh'tan nefret etmek imkânsız görünüyordu. Belki de değerimin çürüyen bir çocuk şeklini aldığı o anda onu sevmiştim bile. Sözünün arkasında durmuştu. Bunca zaman boyunca çocuklar, ölüm bizi ayırana kadar kocama yemini ettikleri için diyarın dört bir yanında huzura kavuşmuşlardı.

Rose tereddütle geldi. "Nedir bu?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim ve ahıra doğru geri döndüm, bu sırada daha fazla köylü evlerinden başlarını çıkarıp kargaşayı izliyordu. "Thorsten ile konuşmam gerek."

Soluk Saray'a dönmek ve Enoş'un yaptığı gibi sözümün arkasında durmak zorundaydım. Daha fazla gecikme yok. Daha fazla şüphe yok. Babam yeminini bozan bir kız yetiştirmemişti ama yine de sözüne sadık kalmak hiçbir zaman şimdiki kadar doğru gelmemişti.

Bir yerlerde bir çan çaldı.

Thorsten'i ahırdan çıkıp elindeki dirgeni gübre yığınının yanındaki pis duvara sırada buldum. "Bütün bunlar da neyin nesi?"

"Sadece bir çocuk cesedi. Belki de bir hastalık. Kim ki?" Sepeti kolumdan çözdüm ve ona uzattım. "Katırı eyerli olarak alacağım, eğer varsa tüm eşyaları düzgünce dikilmiş eyer torbalarına koyacağım. Yoksa koşum takımını da olur. Sadece güvenli olduğundan emin olun."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını öne eğdi. "Para sende mi?"

"İstediğin sikkeden daha değerli bir şey." Sepeti aldığı anda, kimsenin bakmadığından emin olmak için omzumun üzerinden baktım, sonra kesemdeki taşı parmakladım. "Katırı kulübemize getir, sulanmış, beslenmiş, eyerlenmiş ve hazır olsun. Bunu yaparsan bu taşı alırsın." Gözlerinde bir parıltı belirdi ama taş uzandığı anda onu keseme attım. "Eğer biri beni bununla görürse, bir sonraki köşede boğazımı keserim. Onu Airensty'ye götürüp orada herhangi bir milisin bir katır için daha fazla paraya satana kadar kendine saklasan iyi ."

Bir an dudaklarını büzdü ve teklifimi düşünürken başı bir yana bir bu yana eğildi ama sonunda başını salladı. "Güneş en önce onu kulübene getireceğim. O zaman taş hâlâ sende olsa iyi olur, yoksa katır ve tüm malların bende kalır-" Dikkati arkamdaki bir şeye kaydı. "Sonra da katırı doğrudan onlara satacağım."

Döndüm.

Damarlarımdaki kan durdu.

Cüppeli bir rahip siyah bir eşiği adliyeye doğru götürürken, bir diğeri elinde bir çanla eşiğin sırtına oturmuş, *ca-lank-ca-lank* sesinin Elderfalls'ta *yankılanmasına* izin veriyordu. Herkes ciddiyetle bir araya gelmiş, garip cesetle ilgili dedikodular ile sulh yargıcının düzen ve sessizlik çağrısı yapan bağırışları arasında kalmıştı.

İyi değil.

"İyi misin Elisa?" Thorsten sordu. Dirseğimi tutup beni sabitleyene kadar bacaklarımdaki sallantıyı fark etmemiştim. "Kül rengi olmuşsun."

"Ben iyiyim." Sesimdeki cızırtı çok fazla korkuya işaret ediyordu. "Biliyor musun? Fikrimi değiştirdim. Katıra bir eyer vur ve onu buraya getir. Gerisini ben ."

Kaşları çatıldı ama arkasını dönüp ahırda kayboldu ve beni kalbim yemek boruma çarparken bıraktı. Lanet olsun, çok uzun süre beklemiştim. Tek bir yanlış hareket, tek bir şüphe kırıntısı ve peşime düşeceklerdi.

"İyi insanlar-" Katırın başındaki rahip diğerine döndü ve dikkatini toplanan kalabalığa vermeden önce bir şeyler mırıldandı. "Evet, Elderfalls. Baş Rahip Dekalon bir kadının yakalanmasını emretti. Elli parça altın-" Topluluğun soluk soluğa kalması üzerine rahip yatıştırıcı bir tavırla kollarını kaldırdı. "Evet, evet, onu yakalayıp en yakın tapınağa, bir rahibe ya da Helfa'nın herhangi bir sadık hizmetkârına getirene elli altın ödül verilecektir. Tercihen canlı olarak."

Boğazım bir saç teli kadar daraldı. Ölü ya da diri, baş rahibe edilmeye hiç niyetim yoktu.

Ahırlara doğru döndüğümde Thorsten'la karşılaştım. "Katırım ne olacak?"

"Şşşt. Bunu duymak istiyorum." Tahta bir direğe yaslandı ve rahiplere bir parmak salladı, sonra da bariton sesinin köyü çınlatmasına izin verdi. "Kim bu kadın?"

Düzinelerce göz bize çevrilmişti ve kalbimin atışını sanki organım bir daha atmaya cesaret edemeyecekmiş gibi yavaşlatıyordu. Ne yapmam gerekiyordu? Bekleyecek miydim? Thorsten' fikrimi bir kez daha değiştirdiğimi ve katırı getirmesini mi söyleyecektim? Şimdi çekip gidersem, herkes bana daha da sert bakacaktı. Hatta bazıları şüphelenebilirdi. Kim elli altın istemezdi ki?

"Kadının adı Adelaide." Rahibin bağırışı nabzımı çaresiz bir paniğe sürükledi. "Mavi gözlü, yaşlı ve çarpık bacaklı."

Dudaklarımdan rahatlamış bir iç çekiş döküldü ama sadece bir ses "Saçı ne renk?" diye sorana kadar.

"Saçları açık renk," dedi rahip. "Kadın Hemdale'den geliyor, bilgili bir ebe ve muhtemelen yaşlı babasıyla birlikte seyahat ediyor."

Çamura baktım.

Yine de onları hissettim, mırıltılar bir fırtınanın önsezili fısıltıları gibi insan sıraları arasında dalgalanırken üzerimde dolaşan birkaç gözü. Hayır, sadece o gergin iğnelerin tenimi iğnelediğini ve beni koşmaya çağırdığını hayal ediyordum. Bacaklarım düzdü ve ben bir balıkçıydım. Fakir bir balıkçı olduğum kesindi ama saçlarım katran siyahtı.

Rızam olmadan gözlerim Rose'a kaydı. O da bana baktı.

Gülümsedim.

O gülümsemedi.

Bunun yerine, tüccar tezgâhının etrafından dolandı ve kardeşi Henry'ye doğru eğilerek aralarındaki fısıltıların susmasına izin verdi. Omurgasını dikleştirdi ve dengesini bir bacağından diğerine kaydırды.

Bana bakma. Bana

bakma. Bakma-

Gözleri benimkileri yakaladı.

Kaslarım gerildi ve Thorsten'a doğru döndüm. "Biliyor musunuz? Fikrimi değiştirdim. Katırı kulübeme getir. Çabuk ol, taşı ve çantamdaki tüm paraları sana vereceğim."

Acele .

Acelem varmış gibi görünmeyecek kadar yavaş ama soğuk havanın gözlerimi neden olacak kadar hızlı yürüdüm. Belki de bu rüzgâr değil, kafatasımın içindeki basınçtı. Artık burada güvende değildim. Bebeğim güvende değildi.

Tam o sırada sesi arkamdan geldi. "Bu kadın şeytanla, et ve kemiğin kralıyla evlendi." İğrenme kalabalığın içinde yankılandı, ama rahip eklediğinde kaosun kükremesine dönüştü, "Karnında şeytanın dölünü taşıdığına inanılıyor. Onu bulun, Elderfalls'un iyi insanları. Bulun onu yoksa bu kadın dünyayı ebedi karanlığa ."

Ada

Kalbim kaburgalarıma çarptı.

Bir elimi karnıma bastırdım ve kulübeye doğru aceleyle ilerlerken oluklarda oluşan buz tabakalarının adımlarımın altında çatlamasına izin verdim. Ani bir rüzgâr atkımı yırttı.

ve onu almak için döndüğümde onları gördüm.

Kalbim durdu.

Henry beni takip etti, fötr şapkasının siperliğinin altından bana bakıyordu. Yanında başka bir adam yürüyordu ve Rose da çok geride değildi. İki adamdan kaçmamın ya da iş o noktaya gelirse onlarla savaşmamın imkânı yoktu ama bebeğime zarar vermelerine izin veremezdim...

Tanrım, bebeğim... benim-

Neden her şey döndü? *Sakin*

ol.

Nefes al.

Göğsümde kabaran paniğe rağmen yüz ifademi boş kalmaya zorladım ve bakışlarımı tekrar kulübeye çevirdim. Artık çok uzakta değildi. Peki oraya ulaştığımda ne ? Onları görmezden gelmenin bana bir olmazdı. Gitmelerini sağlamalıydım. Kahretsin, Thorsten'in katırı getirmesine ne kadar vardı?

Adımlarımı hızlandırdım.

Çok hızlı!

Onları yavaşlattım.

Nefesimi eşit bir ritme zorladım.

Kapıya doğru uzandığım anda, kapıdan hâlâ birkaç adım Henry, "Elisa. Konuşabilir miyiz?"

Alçak sesle gürlemesi kalbimi durdurdu ama döndüm ve dudaklarımdaki hafif kıvrımla savaştım. "Babam hasta ve ona gerekiyor. Ne oldu?"

Şapkasının kenarını yukarı iterken bir kurdun gülümsemesiyle parladı ve bana daralmış kahverengi gözlerini iyice açtı. "Rose ve ben senin tıpkı rahiplerin aradığı kadına benzediğini düşünüyoruz. Bu... Adelaide."

"Ben mi?" diye kıkırdamaya çalıştım, dilimin altında tükürük birikti ama yutmayı göze alamadım.

o. "Sesi bana hiç benzemiyor. Babam sadece bir balıkçı, ben de öyleyim."

"Berbat bir tane," dedi Rose, gözlerini karnımın üzerinde gezdirerek. Ona dokunmayı bırakmam gerekiyordu. "Bebek sancısı bana yardımcı oldu. Nereyi nasıl biliyordu. Bir ebenin yapabileceği bir şeye benziyor."

Diğer adam yanımdan geçip yavaşça etrafımda dolaştı, tuzağa düşürülmüş bir av gibi etrafımda dönüp durdu. "Bacaklar bana güzel ve düz görünüyor."

Rose bir kahkaha attı. "Belki kırmıştır ve iyileşmişlerdir. Bileğini burkmuş olabilir. Saçları da siyah değil. Ben gördüm. Sahte rengin pelerinine bulaştığını gördüm."

Yabancı pelerinimi benden daha hızlı kopardı, hafif ıslık çalarak baktı, sonra Henry'ye başını salladı. "İçine is gibi görünüyor."

"Ben onların istediği kadın ." Sesim titriyordu. "Şimdi beni rahat bırak da babama bakabileyim."

"O zaman neden saçlarını saklıyorsun, ha?" Rose sordu. "Kralı yakaladıktan hemen sonra *yaşlı* babanla birlikte aniden buraya gelen bir yabancısın."

Enosh. İçimden onun adını haykırdım, bana yardım etmesi, bebeğimi koruması için yalvardım... hepsini öldürmesi için! Lanet olsun onlara. Hepsine ve kendi mezarlarını nasıl kürekle kazdıklarına lanet olsun. Ama benimkini küreklemediler!

Çenemi kaldırdım ve omurgamı dikleştirdim. "Ben o kadın değilim!"

"Belki , belki de değilsin." Henry içini çekti. "Her iki durumda da, elli altın bize nehrin yukarısında hâlâ balık olan daha iyi arazi satın alır. Sen yaygara koparmadan bizimle geleceksin, biz kararı rahiplere bırakacağız."

Bir adım geri attım. "Hayır."

Henry bana doğru bir adım attı ve elini kemerinin yanındaki kınından çıkan bıçağın koydu. "Ya da yaygara kopar... Tercihen canlı, dediler. Süslü adamı ama sanırım ölüsü de iyidir."

Gözlerim onunkilerle bıçağını nasıl yavaşça açtığı arasında gidip gelirken dehşet kaslarımı dondurdu, sertleşen elim çocuğumu örtmek için kaydı.

Büyük hata.

"Sana hamile olduğunu söylemiştim," dedi Rose. "Çalıların arkasına işemeye gittiğimden daha fazla geri çekildi." Menteşeler gıcırdadı.

Babam çerçeveye yaslandı ve başını dışarı çıkardı, cam gibi gözleri şokla açılmıştı. "Bu da ? Ne istiyorsun-"

"İçeri gir!" Bağırdım ve babam hareket etmeyince ona doğru döndüm. "Git dedim-" Yabancı bana doğru hamle yaptı.

Bir adım geri çekildim, bıçağımı kınından çıkardım ve doğrudan ona doğrulttum. "Yaklaşırsan bağırsaklarını deşerim!"

Derimin altında bunun adaletsizliğine, çürümeyi isteme aptallığıma karşı öfke kaynıyordu.

onlar gibi. Enosh üçünü de fincana , ben de seve seve içerdim. Kötü, asi ölümlüler!

"Onu öldürmeliyiz," diye tısladı Rose. "Rahiplere bize saldırdığını ve bir bıçağın üzerine düştüğünü söyleyebiliriz. Eğer o kızsaa, umursamazlar. Ve eğer o değilse... onlar da umursamayacaktır."

Babam inledi.

Bıçağımı daha sıkı kavradım.

Henry dudaklarını şapırdattı. "Başımızı derde sokabilir. Onu yakalayıp doğruca geri götür."

"Ya o kadar gürültü ve diğerleri onu bizden kaparsa, ha? İkinizle paylaşmak zorunda olmam yeterince kötü zaten."

"O paralar artık neredeyse umurumda değil." Yabancı, çamurlu deri çizmelerinden bir bıçak çıkarıp doğrudan karnıma doğrulturken ağırlığını geriye doğru kaydırđı. "Ben onu öldürelim derim. Karnında şeytanın bebeği varken kim şansını denemek ister ki? Kral'ın yavrusu olmadan da dünya yeterince kötü zaten."

"Hayır!" Babam kendini kapıdan uzaklaştırdı. "Helfa adına, nasıl olur da-"

Henry babasının göğsünü itti. "Sen karışma, ihtiyar."

Babamın omurgası ahşap çerçeveye çarptı ve yere yığılmadan önce kanlı bir çığlık kopardı.

"Baba!"

Ona doğru acele ettim.

Acı kafa derimi . Bir çekişle yabancı beni saçlarımdan tutup geri çekti ve neredeyse dengemi bozacaktı.

Cr-shk!

Bıçak gibi bir acı karnıma saplandı. Omurgama kadar ulaştı ve oradan tüm vücuduma yayıldı. Dizlerim titredi ve görüşümü karanlığın lekeleri kapladı.

Ne... ne oluyordu? Yer sarsıldı.

Geri çekildim.

Adama baktım. O da

karnıma baktı.

Bakışlarım elbisemin yıpranmış pamuğuna düştü, göbeğimin sağında bir el genişliğinde kırmızıya boyanmıştı. Soğukluk tenimi kapladı ve beni şokun felcine sürükledi.

Bebeğim...

Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır.

"Bir var," diye mırıldandı Henry, bir başka sarsıntı kararsız altındaki toprağı sarsarken ve arkasındaki köy merkezinden çığlıklar yankılanırken. "Yer sarsılıyor, tıpkı

Onu yakaladılar. Ya gerçekten onun karısıysa? Ya Kral peşimizden cesetler gönderiyorsa?"

Yabancı, hâlâ saçımı tuttuğu yerden kavrayışını sıkılaştırdı. "O zaman çocuğun gittiğinden emin olsak iyi olur."

Bir bıçak
daha. Ve bir
tane daha.

Metalin ete kaydığı üçüncü *seste* bacaklarım altımda kaldı. Sırtım titreyen zemine çarptı; bıçağın donmuş çamurda çıkardığı ses, ayak sürüme sesleri ve çığlıklar... bir sürü çığlık. Yanımdaki toprak yarıldı. Ağaçlar sallandı. Kuşlar uçtu.

Dünyanın ağırlığı çökerken görüş alanımın kenarlarında karanlık sessizleşti. Soğuk... çok soğuk.

Göğsümdeki basınç arttı. Demir dilimi terbiye etti. Saçlarım yanaklarıma yapıştı. Titrerken uçları dudaklarımı gıdıkladı, kışın soğuğu vücudumdaki tüm sıcaklığı emdi.

"Ada."

Gözlerimi kırptım ama gökyüzünde daireler çizen bir kartaldan başka bir şey görmedim. Ve kar taneleri, bir sürü kar tanesi.

Yanımda, önümde, , adamın yanında-

İnledim, yanımda diz çöken adama kapanma isteğiyle savaştım. Rüzgâr uzun beyaz saçlarını savuruyor, tamamen siyah gözlerini çerçeveliyordu. ne beyaz ne de kahverengi vardı ama yine de bakışlarını hissettim.

"Işığım gel, bana nefesini ver." Üzerime çömelirken nazik parmakları çene çizgimi okşadı, başparmağı kanla boyanmış dudaklarımı okşadı. "İkinci kez uzatmasına izin veremem."

"Eilam." Adı dudaklarımda ölmek üzere olan bir fısıltı gibiydi.

Dudakları aniden sert bir öpücükle onunkilerin arasına girdi. Geri çekilmeden önce sadece bir nefes kadar sürdü, ağız ve çenesi kana bulandı. Benim .

Başını sallamadan önce dilini üzerinde gezdirdi, yaladı, tadına baktı. "Hayır, anlamıyorum. Şimdi bana gel. Bırak acını dindireyim. Hayat benim için çok değerli ama seni ikinci kez çalmasına izin vermeyeceğim."

"*Işığım gel,*" diye seslendi karanlığın saf parlaklığa dönüştüğü yerden.

"*Sana ödünç verdiğim şeyi bana geri ver.*"

Başım yana doğru sallanırken bedenime hafiflik yerleşti. Zihnimden bir adım attım ve ışık beni sardı.

Acı. Hüzün. Keder.

Hepsi yok oldu.

Yeryüzü öfkeyle sarsıldı.

"*Ne kadar olağanüstü,*" dedi Eilam'ın sesi etrafımda dolanırken. "*Sende daha önce hiç olmadığı kadar hayat var. Varoluşun beni lanetlediği bu açlığı doyurmak için ihtiyacım olandan daha fazlası.*"

Işık kayboldu ve beni ne acı ne de sıcaklıkla baş başa bıraktı. Soğukluk, Enosh'un kollarında sıcaklık bulma ihtiyacıyla birlikte içimi .

Onu çağırmaya çalıştım.

Dudaklar aılmayı reddetti.

Bunun yerine zihnim onu çağırdı ve tek bir şey söyledi.

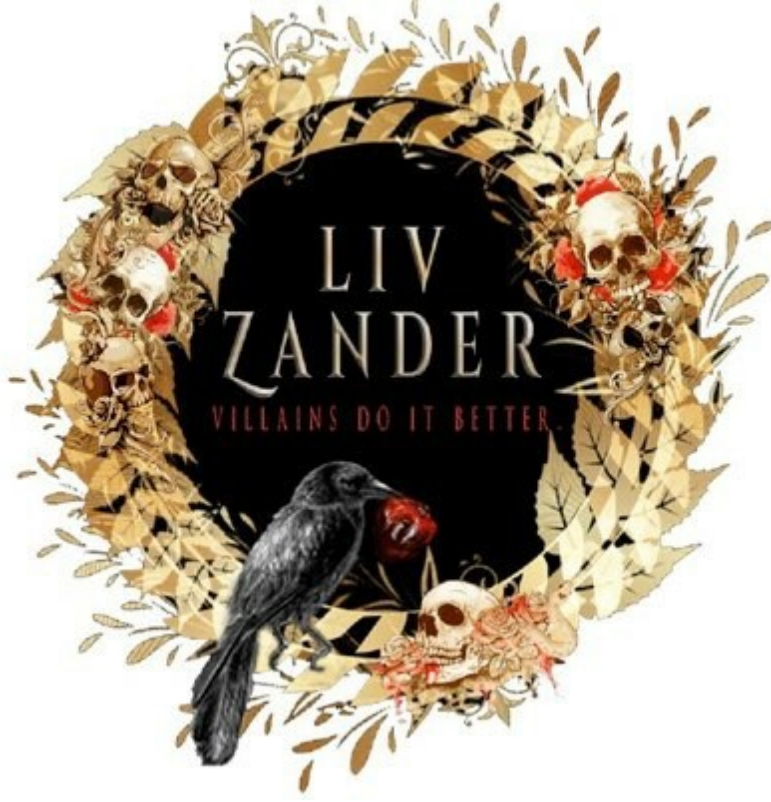
Usta.

Et ve Kemiğin Kralı sona eriyor. Eğer vaktiniz , lütfen [hikayeme bir yorum bırakmayı](#) dşnn.

Ne son ama, değil mi? Bunun hakkında konuşmak ister misin? [Facebook Okuma Grubumda](#) bana katılın. Ayrıca [bülten aboneleri](#) için Solgun Saray Deti'nin ikinci bölümü olan [rme ve Acı Kraliçesi](#)'ne zemin hazırlayan bonus bir bölüm de var.

Benimle bağlantı kurun! (Hayır, gerçekten, lütfen yap!)

Posta listeme katılın ve VIP Lounge'ıma, özel illüstrasyonlara, bonus bölümlere ve hikayelerimle ilgili haberlere erişin.

[E-posta Kaydı](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

